CODUL DE PROCEDURA CIVILĂ din 9 septembrie 1865

EMITENT • **PARLAMENTUL**

Publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 45 din 24 februarie 1948

Data intrării în vigoare 24-02-1948

Formă consolidată valabilă la data 17-07-2005
Prezenta formă consolidată este valabilă începând cu data de 17-07-2005 până la data de 11-01-2007

Atenţie, se afisează forma consolidată a CODUL DE PROCEDURA CIVILĂ din 1865(Republicata 1) din Monitorul Oficial nr.45 din 24-02-1948

Abrogat de Articolul 83, Titlul V din LEGE nr. 76 din 24 mai 2012 la data 15-02-2013

---

*) Textul iniţial a fost publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 45 din 24 februarie 1948. Aceasta este forma actualizată de S.C. "Centrul Teritorial de Calcul Electronic" S.A. Piatra Neamt până la data de 17 iulie 2005, cu modificările şi completările aduse de:
Decretul nr. 1228 din 15 mai 1900, prin trei legi de accelerarea judecaţii: din 19 mai 1925, 11 iulie 1929 şi 23 iunie 1943; Decretul nr. 132 din 1 aprilie 1949 abrogat de Legea nr. 5 din 31 iulie 1958; Decretul nr. 185 din 29 aprilie 1949 abrogat de Decretul nr. 32 din 30 ianuarie 1954; Decretul nr. 208/1950; Decretul nr. 132/1952; Decretul nr. 40/1953 abrogat de Legea nr. 36 din 12 mai 1995; Decretul nr. 32 din 30 ianuarie 1954; Decretul nr. 228/1955; Decretul nr. 38 /1959; Decretul nr. 334 din 27 august 1959; Decretul nr. 378 din 14 octombrie 1960; Decretul nr. 779 din 8 octombrie 1966; Decretul nr. 649/1967; Decretul nr. 38/1969; Decretul nr. 52/1969; Decretul nr. 680 din 7 octombrie 1969; Decretul nr. 174 din 30 iulie 1974; Decretul nr. 81 din 15 martie 1985 abrogat de Legea nr. 1 din 16 ianuarie 1992.
Legea nr. 104 din 22 septembrie 1992 publicată în Monitorul Oficial nr. 244 din 1 octombrie 1992; Legea nr. 105 din 22 septembrie 1992, publicată în Monitorul Oficial nr. 245 din 1 octombrie 1992; Legea nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial nr. 177 din 26 iulie 1993; Legea nr. 7 din 13 martie 1996, publicată în Monitorul Oficial nr. 61 din 26 martie 1996; Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial nr. 26 din 18 februarie 1997; Ordonanţa nr. 13 din 29 ianuarie 1998, publicată în Monitorul Oficial nr. 40 din 30 ianuarie 1998 abrogată de Ordonanţa de Urgenta nr. 290 din 29 decembrie 2000; Legea nr. 99 din 26 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial nr. 236 din 27 mai 1999; Ordonanţa de Urgenta nr. 138 din 14 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial nr. 479 din 2 octombrie 2000; Ordonanţa de Urgenta nr. 59 din 25 aprilie 2001***), publicată în Monitorul Oficial nr. 217 din 27 aprilie 2001; Ordonanţa de Urgenta nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în Monitorul Oficial nr. 460 din 28 iunie 2003; Legea nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în Monitorul Oficial nr. 470 din 26 mai 2004; Ordonanţa de Urgenta nr. 65 din 9 septembrie 2004 publicată în Monitorul Oficial nr. 840 din 14 septembrie 2004; LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005; LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.
**) CODUL DE PROCEDURA CIVILĂ din 9 septembrie 1865 a fost republicat de LEGEA nr. 18 din 12 februarie 1948 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 35 din 12 februarie 1948.
***) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Notă

ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138 din 14 septembrie 2000 prevede:
"Art. 3. Următorii termeni din Codul de procedură civilă se înlocuiesc astfel:
- "ajutor de primar" cu "viceprimar";
- "casa de depuneri" cu "Casa de Economii şi Consemnaţiuni";*)
- "datornic" cu "debitor";
- "despărţenie" cu "divorţ";
- "execuţiune", "execuţie" cu "executare";
- "faptele de căpetenie" cu "faptele esenţiale";
- "interogatorul" cu "interogatoriul";
- "mişcător" cu "mobil";
- "mort" cu "defunct";
- "nemişcător" cu "imobil";
- "nevârstnic" cu "minor";

- "notarul comunei" cu "secretarul primăriei"**);
- "pecete" cu "sigiliu";
- "pensie alimentara" cu "pensie de întreţinere";
- "sorocite" cu "fixate";
- "tălmaci" cu "interpret";
- "vârstnic" cu "major".

Termenii "consiliu judiciar" şi "jurământul" - ca mijloc de proba - se elimina din tot cuprinsul Codului de procedura civilă.

În vederea republicarii, Ministerul Justiţiei este autorizat sa înlocuiască sau sa elimine, după caz, şi alţi termeni sau expresii, pentru actualizarea redactarii textelor în conformitate cu terminologia consacrată de dispoziţiile legale în vigoare şi pentru corelarea cu normele privind ortografia limbii române.

Art. 4. Prescripţiile care au început să curgă înainte de data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă, pentru a căror împlinire ar trebui sa treacă mai mult de 3 ani, se vor împlini după trecerea unui termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă."

---

*) Pct. 86 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005 prevede următoarele:

86. La articolul III alineatul 1 (din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138 din 14 septembrie 2000), liniuţa a doua va avea următorul cuprins:

"- «casa de depuneri» cu «Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară»;".

**) Liniuţa a 12-a de la alin. (1) al art. III din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138 din 14 septembrie 2000 a fost abrogată de pct. 87 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Art. 3 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993 a prevăzut înlocuirea următorilor termeni din Codul de procedură civilă:

" - "Republica Socialistă România", cu "România";
- "Buletinul Oficial al R. S. România", cu "Monitorul Oficial al României";
- "Curtea de Casaţie" şi "Tribunalul Suprem", cu "Curtea Suprema de Justiţie";
- "curte", cu "curte de apel";
- "tribunal regional", cu "tribunal";
- "Tribunalul Capitalei", cu "Tribunalul Municipiului Bucureşti";
- "tribunal popular" şi "tribunal popular raional", cu "judecătorie";
- "carte de judecată", cu sentinta";
- "portărel", "agent de executare", "agent de urmărire", precum şi alte asemenea denumiri ce desemnează funcţionarul cu atribuţii de executare silită, cu "executorul judecătoresc";
- "agent poliţienesc" şi "comisar de poliţie", cu "subofiţer" şi "ofiţer de poliţie", după caz;
- "camera de chibzuire", cu "camera de consiliu";
- "sfat popular", cu "consiliu local" sau "consiliu judeţean", după caz."

Cartea I
Competenţa instanţelor judecătoreşti
Titlul I
Competenţa după materie

Titlul I a fost modificat iniţial prin LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 1

Judecătoriile judeca:

1. în prima instanţa, toate procesele şi cererile, în afară de cele date prin lege în competenţa altor instanţe;
2. plângerile împotriva hotărârilor autorităţilor administraţiei publice cu activitate jurisdicţională şi ale altor organe cu astfel de activitate, în cazurile prevăzute de lege.
3. în orice alte materii date prin lege în competenţa lor.

Pct. 2 al art. 1 a fost modificat de LEGEA nr. 104 din 22 septembrie 1992 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 244 din 1 octombrie 1992.

Art. 1 a fost modificat de pct. 2 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 2

Tribunalul judeca:

1. în prima instanţa:

a) procesele şi cererile în materie comercială al căror obiect are o valoare de peste 1 miliard lei, precum şi procesele şi cererile în aceasta materie al căror obiect este neevaluabil în bani;

b) procesele şi cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 5 miliarde lei, cu excepţia cererilor de imparteala judiciară, a cererilor în materia succesorală, a cererilor neevaluabile în bani şi a cererilor privind materia fondului funciar, inclusiv cele de drept comun, petitorii sau, după caz, posesorii, formulate de terţii vătămaţi în drepturile lor prin aplicarea legilor în materia fondului funciar;

c) conflictele de muncă, cu excepţia celor date prin lege în competenţa altor instanţe;

d) procesele şi cererile în materie de contencios administrativ, în afară de cele date în competenţa curţilor de apel;

e) procesele şi cererile în materie de creaţie intelectuală şi de proprietate industriala;

f) procesele şi cererile în materie de expropriere;

g) cererile pentru încuviinţarea, nulitatea sau desfacerea adopţiei;

h) cererile pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârşite în procesele penale;

i) cererile pentru recunoaşterea, precum şi cele pentru încuviinţarea executării silite a hotărârilor date în tari străine;

2. ca instanţe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunţate de judecătorii în prima instanţa;

3. ca instanţe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunţate de judecătorii, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului;

4. în orice alte materii date prin lege în competenţa lor.

Lit. a) de la pct. 1 al art. 2 este reprodusa astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 1 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, lit. a) pct. 1 al art. 2 avea următorul conţinut: "a) procesele şi cererile în materie comercială, cu excepţia celor al căror obiect are o valoare de până la 10 milioane lei inclusiv;"

Lit. b) de la pct. 1 al art. 2 este reprodusa astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 2 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, lit. b) 1 al art. 2 avea următorul conţinut: "b) procesele şi cererile privind drepturi şi obligaţii rezultind din raporturi juridice civile, al căror obiect are o valoare de peste 150 milioane lei;"

Lit. b^1) de la pct. 1 al art. 2 a fost introdusă prin art. 1 pct. 3 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Pct. 3 al art. 2 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 1 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare pct. 3 al art. 2 avea următorul conţinut: "3. ca instanţe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărîrilor pronunţate de judecătorii în ultima instanţa;"

Literele a) şi b) ale pct. 1 al art. 2 au fost modificate de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Litera f) a pct. 1 al art. 2 a fost modificată de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Literele g) şi h) ale pct. 1 al art. 2 au fost abrogate de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Pct. 2 şi 3 ale art. 2 au fost abrogate de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Pct. 2 şi 3 ale art. 2 au fost reintroduse şi modificate de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.

Lit. b) de la pct. 1 al art. 2 a fost modificată prin art. 1 pct. 1 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 65 din 9 septembrie 2004, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 840 din 14 septembrie 2004.

Punctul 2 al articolului 2 a fost modificat prin art. 1 pct. 2 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 65 din 9 septembrie 2004, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 840 din 14 septembrie 2004.

Art. 2 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 1 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005,

publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 3

Curţile de apel judeca:

1. în prima instanţa, procesele şi cererile în materie de contencios administrativ privind actele autorităţilor şi instituţiilor centrale;
2. ca instanţe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunţate de tribunale în prima instanţa;
3. ca instanţe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunţate de tribunale în apel sau împotriva hotărârilor pronunţate în prima instanţa de tribunale, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, precum şi în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;
4. în orice alte materii date prin lege în competenţa lor.

Pct. 1 al art. 3 este reprodus astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 2 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, pct. 1 al art. 3 avea următorul conţinut: "1. în prima instanţa, procesele şi cererile în materie de contencios administrativ privind actele de competenţa autorităţilor administraţiei publice centrale, ale prefecturilor, ale serviciilor publice descentralizate la nivel judeţean, ale ministerelor şi ale celorlalte organe centrale, ale autorităţilor publice judeţene şi a municipiului Bucureşti;"

Pct. 3 al art. 3 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 3 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, pct. 3 al art. 3 avea următorul conţinut: "3. ca instanţe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărîrilor pronunţate de tribunale în apel, precum şi în alte cauze prevăzute de lege;"

Art. 3 a fost modificat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Pct. 2^1 al art. 3 a fost introdus de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.

Punctele 2 şi 2^1 ale articolului 2 au fost modificate prin art. 1 pct. 3 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 65 din 9 septembrie 2004, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 840 din 14 septembrie 2004.

Art. 3 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 3 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 4

Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie judeca:

1. recursurile declarate împotriva hotărârilor curţilor de apel şi a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege;
2. recursurile în interesul legii;
3. abrogat;
4. în orice alte materii date prin lege în competenţa sa.

Pct. 3 al art. 4 a fost abrogat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Articolul 4^1

Competenţa ce revine instanţelor judecătoreşti în legătură cu arbitrajul reglementat de cartea IV aparţine instanţei care ar fi fost competenţa să soluţioneze litigiul în fond, în lipsa unei convenţii arbitrale.

Titlul II
Competenţa teritorială

Articolul 5

Cererea se face la instanţa domiciliului pârâtului. Dacă pârâtul are domiciliul în străinătate sau nu are domiciliu cunoscut, cererea se face la instanţa reşedinţei sale din ţara, iar dacă nu are nici reşedinţa cunoscută, la instanţa domiciliului sau reşedinţei reclamatului.

Articolul 6

Când pârâtul, în afară de domiciliul sau, are în chip statornic o îndeletnicire profesională ori una sau mai multe aşezări agricole, comerciale sau industriale, cererea se poate face şi la instanţa locului acelor aşezări sau îndeletniciri, pentru obligaţiile patrimoniale şi care sunt născute sau care urmează să se execute în acel loc.

Articolul 7

(1) Cererea împotriva unei persoane juridice de drept privat se face la instanţa sediului ei principal.

(2) Cererea se poate face şi la instanţa locului unde ea are reprezentanta, pentru obligaţiile ce urmează a fi executate în acel loc sau care izvorăsc din acte încheiate prin reprezentant sau din fapte săvârşite de acesta.

(3) Cererea împotriva unei asociaţii sau societăţi fără personalitate juridică se face la instanţa domiciliului persoanei căreia, potrivit înţelegerii dintre asociaţi, i s-a încredinţat preşedinţia sau direcţia asociaţiei ori societăţii, iar, în lipsa unei asemenea persoane, la instanţa domiciliului oricăruia dintre asociaţi. În acest din urmă caz, reclamantul va putea cere instanţei numirea unui curator, care să reprezinte interesele asociaţilor.

Articolul 8

(1) Cererile îndreptate împotriva statului, direcţiilor generale, regiilor publice, caselor autonome şi administraţiilor comerciale, se pot face la instanţele din capitala tarii sau la cele din reşedinţa judeţului unde îşi are domiciliul reclamantul.

(2) Când mai multe judecătorii din circumscripţia aceluiaşi tribunal sunt deopotrivă competente, cererile în care figurează persoanele arătate la alin. 1 se introduc la judecătoria din localitatea de reşedinţa a judeţului, iar în Capitala, la judecătoria sectorului 4.

Alin. (2) al art. 8 a fost modificat de pct. 3 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993 .

Articolul 9

Cererea îndreptată împotriva mai multor pârâţi poate fi facuta la instanţa competenţa pentru oricare dintre ei; în caz când printre pârâţi sunt şi obligaţi accesorii, cererea se face la instanţa competenţa pentru oricare dintre debitorii principali.

Articolul 10

În afară de instanţa domiciliului pârâtului, mai sunt competente următoarele instanţe:

1. în cererile privitoare la executarea, anularea, rezoluţiunea sau rezilierea unui contract, instanţa locului prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligaţiunii;
2. în cererile ce izvorăsc dintr-un raport de locaţiune a unui imobil, în acţiunile în justificare sau în prestaţiune tabulară, instanţa locului unde se afla imobilul ;
3. în cererile ce izvorăsc dintr-o cambie, cec sau bilet la ordin, instanţa locului de plată;
4. în cererile privitoare la obligaţii comerciale, instanţa locului unde obligaţia a luat naştere sau aceea a locului plăţii;
5. în cererile izvorâte dintr-un contract de transport, instanţa locului de plecare sau de sosire;
6. în cererile împotriva unei femei căsătorite, care are reşedinţa obişnuită deosebită de aceea a soţului, instanţa reşedinţei femeii;*)
7. în cererile făcute de ascendenţi sau descendenţi pentru pensie de întreţinere, instanţa domiciliului reclamantului;
8. în cererile ce izvorăsc dintr-un fapt ilicit, instanţa în circumscripţia căreia s-a savirsit acel fapt.

---

*) Textul considerat abrogat implicit ca urmare a consacrării principiului constituţional al egalităţii sexelor prin art. 4 alin. (2) din Constituţie.

Articolul 11

(1) În materie de asigurare, cererea privitoare la despăgubiri se va putea face şi la instanţa în circumscripţia căreia se afla:

1. domiciliul asiguratului;
2. bunurile asigurate;
3. locul unde s-a produs accidentul.

(2) Alegerea competentei prin convenţie este nulă dacă a fost facuta înainte de naşterea dreptului la despăgubire.

(3) Dispoziţiile de mai sus nu se aplică în materie de asigurări maritime şi fluviale.

Articolul 12

Reclamantul are alegerea între mai multe instanţe deopotrivă competente.

Articolul 13

(1) Cererile privitoare la bunuri nemişcătoare se fac numai la instanţa în circumscripţia căreia se afla nemişcătoarele.

(2) Când imobilul este situat în circumscripţiile mai multor instanţe, cererea se va face la instanţa domiciliului sau reşedinţei pârâtului, dacă acestea se afla în vreuna din aceste circumscripţii, iar în caz contrar, la oricare din instanţele în circumscripţiile cărora se afla imobilul .

Articolul 14

În materie de moştenire sunt de competenţa instanţei celui din urma domiciliu al defunctului:

1. cererile privitoare la validitatea sau executarea dispoziţiilor testamentare;
2. cererile privitoare la moştenire, precum şi cele privitoare la pretenţiile pe care moştenitorii le-ar avea unul împotriva altuia;
3. cererile legatarilor sau ale creditorilor defunctului împotriva vreunuia din moştenitori sau împotriva executorului testamentar.

Articolul 15

Cererile în materie de societate, până la sfârşitul lichidării în fapt, sunt de competenţa instanţei locului unde societatea îşi are sediul principal.

Articolul 16

Cererile în materia reorganizării judiciare şi a falimentului sunt de competenţa exclusiva a tribunalului în circumscripţia căruia se afla sediul principal al debitorului.*)

---

*) Art. 16 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 6 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 16 avea următorul conţinut: "Art. 16. Cererile în materie de faliment sunt de competenţa instanţei în circumscripţia căreia comerciantul îşi are principala aşezare comercială."

Titlul III
Dispoziţii speciale

Articolul 17

Cererile accesorii şi incidentale sunt în căderea instanţei competente sa judece cererea principala.

Articolul 18

În cererile pentru constatarea existenţei sau neexistentei vreunui drept, competenţa instanţei se determina după regulile prevăzute pentru cererile având de obiect executarea prestaţiunii.

Articolul 18^1

Instanţa investită potrivit dispoziţiilor referitoare la competenţa după valoarea obiectului cererii rămâne competenţa sa judece chiar dacă, ulterior investirii, intervin modificări în ceea ce priveşte cuantumul valorii aceluiaşi obiect.*)

---

*) Art. 18^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 7 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 19

Părţile pot conveni, prin înscris sau prin declaraţie verbală în faza instanţei, ca pricinile privitoare la bunuri să fie judecate de alte instanţe decât acelea care, potrivit legii au competenţa teritorială, afară de cazurile prevăzute de art. 13, 14, 15 şi 16.

Titlul IV
Conflictele de competenţa

Articolul 20

Exista conflict de competenţa:

1. când doua sau mai multe instanţe se declara deopotrivă competente sa judece aceeaşi pricina;
2. când doua sau mai multe instanţe, prin hotărâri irevocabile s-au declarat necompetente de a judeca aceeaşi pricina.

Articolul 21

Instanţa, înaintea căreia s-a ivit conflictul de competenţa, va suspenda din oficiu alta procedura şi va inainta dosarul instanţei în drept sa hotărască asupra conflictului.

Articolul 22

(1) Conflictul ivit între doua judecătorii din circumscripţia aceluiaşi tribunal se judeca de acel tribunal.

(2) Dacă cele doua judecătorii nu ţin de acelaşi tribunal sau dacă conflictul s-a născut între o judecătorie şi un tribunal, sau între doua tribunale, competenţa este Curtea de Apel respectiva.

(3) Dacă cele doua instanţe în conflict nu se găsesc în circumscripţia aceleiaşi Curţi de Apel, precum şi conflictul între doua Curţi de Apel, se judeca de Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie.

(4) Exista conflict de competenţa, în sensul art. 20, şi în cazul în care el se iveşte între instanţe judecătoreşti şi alte organe cu activitate jurisdicţională. În acest caz, conflictul de competenţa se rezolva de instanţa judecătorească ierarhic superioară instanţei în conflict, dispoziţiile art. 21 fiind aplicabile.

(5) Instanţa competenţa sa judece conflictul va hotărî în camera de consiliu, fără citarea părţilor. Hotărârea este supusă recursului în termen de 5 zile de la comunicare, cu excepţia celei pronunţate de Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie, care este irevocabilă.

Alin. (4) al art. 22 a fost introdus de pct. 4 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.
Alin. (5) al art. 22 a fost modificat prin art. 1 pct. 8 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138/2000 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 479 din 2 octombrie 2000.
Alin. (5) al art. 22 a fost modificat de pct. 5 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 22^1

Abrogat.*)

Art. 22^1 a fost abrogat de LEGEA nr. 104 din 22 septembrie 1992 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 244 din 1 octombrie 1992.
*) Art. 22^1 a fost abrogat prin Legea nr. 59/1993 pentru modificarea Codului de procedura civilă, a Codului familiei, a Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990 şi a Legii nr. 94/1992 privind organizarea şi funcţionarea Curţii de Conturi, publicată în M.Of. nr. 177 din 26 iulie 1993, art. V, alin. (2)."

Articolul 23

Când, din pricina unor împrejurări excepţionale, instanţa competenţa este împiedicată un timp mai îndelungat sa funcţioneze, Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie, la cererea părţii interesate, va desemna o alta instanţa de acelaşi grad care să judece pricina.

Titlul V
Incompatibilitatea, abţinerea şi recuzarea judecătorilor

Articolul 24

(1) Judecătorul care a pronunţat o hotărâre într-o pricina nu poate lua parte la judecata aceleiaşi pricini în apel sau în recurs şi nici în caz de rejudecare după casare.

(2) De asemenea nu poate lua parte la judecata cel care a fost martor, expert sau arbitru în aceeaşi pricina.

Articolul 25

Judecătorul care ştie ca exista un motiv de recuzare în privinta sa este dator sa înştiinţeze pe şeful lui şi să se abţină de la judecarea pricinii.

Articolul 26

Abţinerea se propune de judecător şi se judeca potrivit normelor prevăzute de art. 30, 31 şi 32.

Articolul 27

Judecătorul poate fi recuzat:
1. când el, soţul sau, ascendenţii ori descendenţii lor au vreun interes în judecarea pricinii sau când este soţ, ruda sau afin, până la al patrulea grad inclusiv, cu vreuna din părţi;
2. când el este soţ, ruda sau afin în linie directa ori în linie colaterală, până la al patrulea grad inclusiv, cu avocatul sau mandatarul unei părţi sau dacă este căsătorit cu fratele ori sora soţului uneia din aceste persoane;
3. când soţul în viaţa şi nedespărţit este ruda sau afin a uneia din părţi până la al patrulea grad inclusiv, sau dacă, fiind încetat din viaţa ori despărţit, au rămas copii;
4. dacă el, soţul sau rudele lor până la al patrulea grad inclusiv au o pricina asemănătoare cu aceea care se judeca sau dacă au o judecata la instanţa unde una din părţi este judecător;
5. dacă între aceleaşi persoane şi una din părţi a fost o judecata penală în timp de 5 ani înaintea recuzării;
6. dacă este tutore sau curator al uneia din părţi;*)
7. dacă şi-a spus părerea cu privire la pricina ce se judeca;
8. dacă a primit de la una din părţi daruri sau făgăduieli de daruri ori altfel de îndatoriri;

9. dacă este vrăjmăşie între el, soţul sau una din rudele sale până la al patrulea grad inclusiv şi una din părţi, sotii sau rudele acestora până la gradul al treilea inclusiv.

Pct. 2 al art. 27 a fost modificat de pct. 5 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

*) Pct. 6 al art. 27 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 9 din Ordonanţa de urgenta nr. 138 /2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 6 al art. 27 avea următorul conţinut: "6. dacă este tutor, curator sau consiliu judiciar al uneia din părţi;"

Articolul 28

(1) Nu se pot recuza judecătorii, rude sau afini ai acelora care stau în judecata ca tutor, curator, consiliu judiciar*) sau director al unei instituţii publice sau societăţi comerciale, când aceştia nu au interes personal în judecarea pricinii.

(2) Nu se pot recuza toţi judecătorii unei instanţe sau ai unei secţii a acesteia.

(3) Pentru aceleaşi motive de recuzare nu se poate formula o noua cerere împotriva aceluiaşi judecător.

---

*) În actuala reglementare instituţia consiliului judiciar nu mai exista.

Alin. (2) şi (3) ale art. 28 au fost introduse de pct. 6 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 29

(1) Propunerea de recuzare se va face verbal sau în scris pentru fiecare judecător în parte şi înainte de începerea oricărei dezbateri.

(2) Când motivele de recuzare s-au ivit după începerea dezbaterilor, partea va trebui sa propună recuzarea de îndată ce acestea îi sunt cunoscute.

(3) Judecătorul împotriva căruia e propusă recuzarea poate declara ca se abţine.

Articolul 30

(1) Recuzarea judecătorului se hotărăşte de instanţa respectiva, în alcătuirea căreia nu poate să între cel recuzat.

(2) În cazul când din pricina recuzării nu se poate alcătui completul de judecată, cererea de recuzare se judeca de instanţa ierarhic superioară.

(3) Abrogat.

(4) Cererile de recuzare a instanţelor ierarhic superioare formulate la instanţa care soluţionează litigiul sunt inadmisibile.

Alin. (3) al art. 30 a fost modificat prin art. 1 pct. 10 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Alin. (2) al art. 30 a fost modificat de pct. 6 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (3) al art. 30 a fost abrogat de pct. 7 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (4) al art. 30 a fost introdus de pct. 8 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 31

(1) Instanţa decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezenta părţilor şi ascultând pe judecătorul recuzat.

(2) Nu se admite interogatoriul sau jurământul*) ca mijloc de dovada a motivelor de recuzare.

(3) În cursul judecării cererii de recuzare nu se va face nici un act de procedura.

---

*) Jurământul, ca mijloc de proba, a fost desfiinţat prin Decretul nr. 208/1950.

Alin. (1) al art. 31 a fost modificat de pct. 8 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 32

(1) Încheierea asupra recuzării se citeşte în şedinţa publică.

(2) Dacă recuzarea a fost admisă, judecătorul se va retrage de la judecarea pricinii.*)

(3) Încheierea prin care s-a hotărât recuzarea va arata în ce măsura actele îndeplinite de judecătorul recuzat urmează să fie păstrate.

---

*) Alin. (2) al art. 32 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 11 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 32 avea următorul conţinut: "(2) Dacă recuzarea s-a primit, judecătorul se retrage şi nu poate să stea faţa la chibzuirea asupra pricinii."

Articolul 33

(1) Instanţa superioară investită cu judecarea cererii de recuzare în cazurile prevăzute de art. 30 alin. 2 va dispune trimiterea pricinii la o instanţa de acelaşi grad, în cazul când găseşte ca cererea de recuzare este intemeiata.

(2) Dacă cererea este respinsă, pricina se înapoiază spre judecare instanţei inferioare.

Articolul 34

(1) Încheierea prin care s-a încuviinţat sau respins abţinerea, ca şi aceea prin care s-a încuviinţat recuzarea, nu este supusă la nici o cale de atac.

(2) Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai o dată cu fondul.

(3) Când instanţa superioara de fond constata ca recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele şi dovezile administrate la prima instanţa.

Articolul 35

Abrogat.*)

---

*) Art. 35 a fost abrogat prin art. 1 pct. 12 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 35 avea următorul conţinut: "Art. 35. Când cererea de recuzare a fost facuta cu rea-credinţa, instanţa va condamna pe cel care a făcut-o la o amenda de la 3.000 la 10.000 lei şi la despăgubirea părţii vătămate."

Articolul 36

Dispoziţiile prezentului titlu, în afară de art. 24 şi 27 pct. 7, se aplică şi procurorilor, magistraţilor asistenţi şi grefierilor.

Titlul VI
Strămutarea pricinilor

Articolul 37

(1) Când una dintre părţi are doua rude sau afini până la gradul al patrulea inclusiv printre magistraţii sau asistenţii judiciari ai instanţei, cealaltă parte poate să ceara strămutarea pricinii la o alta instanţa de acelaşi grad.

(2) Strămutarea pricinii se mai poate cere pentru motive de banuiala legitima sau de siguranţă publică. Banuiala se socoteşte legitima de câte ori se poate presupune ca nepărtinirea judecătorilor ar putea fi ştirbită datorită împrejurării pricinii, calităţii părţilor ori vrăjmăşiilor locale. Constituie motive de siguranţă publică acele împrejurări care creează presupunerea ca judecata procesului la instanţa competenţa ar putea produce tulburarea ordinii publice.

Art. 37 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 9 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 38

(1) Strămutarea pentru motiv de rudenie sau afinitate trebuie cerută mai înainte de începerea oricărei dezbateri; cea intemeiata pe banuiala legitima sau pe siguranţa publică se poate cere în orice stare a pricinii.

(2) Strămutarea pentru siguranţa publică se poate cere numai de către procurorul de la Parchetul de pe lângă Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie.

---

*) Alin. (2) al art. 38 a fost modificat prin art. 1 pct. 13 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Alin. (1) al art. 38 a fost modificat de pct. 9 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.
Alin. (2) al art. 38 a fost modificat de pct. 10 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 39

(1) Cererea de strămutare intemeiata pe motive de rudenie sau de afinitate se depune la instanţa imediat superioară.

(2) Cererea de strămutare intemeiata pe motive de banuiala legitima sau de siguranţă publică se depune la Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie.

Alin. (2) al art. 39 a fost modificat de pct. 11 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 40

(1) Cererea de strămutare se judeca în camera de consiliu.

(2) Preşedintele instanţei va putea cere dosarul pricinii şi sa ordone, fără citarea părţilor, suspendarea judecării pricinii, comunicând de urgenta această măsură instanţei respective.

(3) În caz de admitere, pricina se trimite spre judecata unei alte instanţe de acelaşi grad.

(4) Hotărârea asupra strămutării se da fără motivare şi nu este supusă nici unei cai de atac. Ea va arata în ce măsura actele îndeplinite de instanţa înainte de strămutare urmează să fie păstrate.

(5) Aceasta instanţa va fi instiintata de îndată despre admiterea cererii de strămutare. În cazul în care instanţa a săvârşit acte de procedura sau a procedat între timp la judecarea pricinii, actele de procedura îndeplinite ulterior strămutării şi hotărârea pronunţată sunt desfiinţate de drept prin efectul admiterii cererii de strămutare.*)

(6) Abrogat.**)

---

*) Alin. (5) al art. 40 a fost introdus prin art. 1 pct. 14 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

**) Fostul alin. (5) al art. 40, devenit alin. (6), a fost abrogat prin art. 1 pct. 15 din Ordonanţa de urgenta nr. 138 /2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare fostul alin. (5) al art. 40 avea următorul conţinut: "(5) Dispoziţiile art. 35 se aplică prin asemănare".

Articolul 40^1

Abrogat.*)

---

*) Art. 40^1 a fost abrogat prin Decretul nr. 471 din 30 septembrie 1957.

Cartea a II - a
Procedura contencioasă

Titlul I
Părţile

Capitolul I
Folosinţă şi exerciţiul drepturilor procedurale

Articolul 41

(1) Orice persoană care are folosinţă drepturilor civile poate să fie parte în judecata.

(2) Asociaţiile sau societăţile care nu au personalitate juridică pot sta în judecata ca parate, dacă au organe proprii de conducere.

Articolul 42

Persoanele care nu au exerciţiul drepturilor lor nu pot sta în judecata decât dacă sunt reprezentate, asistate ori autorizate în chipul arătat în legile sau statutele care rânduiesc capacitatea sau organizarea lor.

Articolul 43

(1) Lipsa capacităţii de exerciţiu a drepturilor procedurale poate fi invocată în orice stare a pricinii.

(2) Actele de procedura îndeplinite de cel ce nu are exerciţiul drepturilor procedurale sunt anulabile. Reprezentantul incapabilului sau curatorul acestuia va putea însă confirma toate sau numai o parte din aceste acte.*)

---

*) Alin. (2) al art. 43 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 16 din Ordonanţa de urgenta nr. 138 /2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 43 avea următorul conţinut: "(2) Actele de procedura îndeplinite de cel ce nu are exerciţiul drepturilor procedurale sunt anulabile. Reprezentantul incapabilului, curatorul sau consiliul judiciar va putea, însă, ratifica toate sau parte din aceste acte."

Articolul 44

(1) În caz de urgenta, dacă persoana fizica lipsită de capacitatea de exerciţiu a drepturilor civile nu are reprezentant legal, instanţa, la cererea părţii interesate, va putea numi un curator special, care să o reprezinte până la numirea reprezentantului legal, potrivit legii. De asemenea, instanţa va putea numi un curator special în caz de conflict de interese între reprezentant şi cel reprezentat sau când o persoană juridică, chemată sa stea în judecata, nu are reprezentant legal.*)

(2) Dispoziţiile alin. 1 se aplică, în mod corespunzător, şi persoanelor cu capacitate de exerciţiu restrînsa.**)

(3) Numirea acestor curatori se va face de instanţa competenţa sa hotărască asupra cererii de chemare în judecata.

---

*) Alin. (1) al art. 44 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 17 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În veche reglementare, alin. (1) al art. 44 avea următorul conţinut: "(1) Dacă incapabilul nu are reprezentant legal şi exista urgenta, la cererea părţii interesate, instanţa va putea numi un curator special, care să-l reprezinte până la numirea reprezentantului legal; ea va putea numi, de asemenea, un curator special în caz de conflict de interese între reprezentant şi reprezentat sau când o persoană juridică, chemată sa stea în judecata, nu are reprezentant."

**) Alin. (2) al art. 44 a fost introdus prin art. 1 pct. 18 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000, fostul alin. (2) devenind alin. (3).

Articolul 45

(1) Ministerul Public poate porni acţiunea civilă ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor şi intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicţie şi ale disparutilor, precum şi în alte cazuri expres prevăzute de lege.

(2) În cazul în care procurorul a pornit acţiunea, titularul dreptului la care se referă acţiunea va fi introdus în proces. El se va putea folosi de dispoziţiile prevăzute în art. 246, 247 şi în art. 271-273, iar, în cazul în care procurorul şi-ar retrage cererea, va putea cere continuarea judecaţii.

(3) Procurorul poate pune concluzii în orice proces civil, în oricare faza a acestuia, dacă apreciază ca este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor şi libertăţilor cetăţenilor.

(4) În cazurile anume prevăzute de lege, participarea şi punerea concluziile de către procuror sunt obligatorii.

(5) Procurorul poate, în condiţiile legii, sa exercite căile de atac împotriva oricăror hotărâri, iar în cazurile prevăzute de alin. 1 poate să ceara punerea în executare a hotărârilor pronunţate în favoarea persoanelor prevăzute la acel alineat.*)

---

*) Art. 45 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 19 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 45 avea următorul conţinut: "(1) Ministerul Public poate introduce orice acţiune, în afară de cele strict personale şi sa participe la orice proces, în oricare faza a acestuia, în cazurile în care este necesar pentru apărarea drepturilor şi intereselor legitime ale minorilor şi ale persoanelor puse sub interdicţie, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) În cazul în care procurorul a pornit acţiunea, titularul dreptului la care se referă acţiunea va fi introdus în proces. El se va putea folosi, dacă va fi cazul, de dispoziţiile prevăzute în art. 246 şi urm. şi art. 271 şi urm. din prezentul cod.

(3) Procurorul poate, în condiţiile legii, sa exercite căile de atac şi sa ceara punerea în executare a hotărârii."

Articolul 45^1

Actele procesuale de dispoziţie reglementate de art. 246, 247 şi art. 271-273 sau de alte dispoziţii legale, făcute în orice proces de reprezentanţii persoanelor prevăzute la art. 45 alin. 1, nu vor împiedica judecata, dacă instanţa apreciază ca ele nu sunt în interesul acelor persoane.*)

---

*) Art. 45^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 20 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 46

Abrogat.*)

---

*) Art. 46 a fost abrogat prin Decretul nr. 38 din 16 februarie 1959.

Capitolul II
Persoanele care sunt împreună reclamante sau parate

Articolul 47

Mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau parate dacă obiectul pricinii este un drept sau o obligaţiune comuna ori dacă drepturile sau obligaţiile lor au aceeaşi cauza.

Articolul 48

(1) Actele de procedura, apărările şi concluziile unuia dintre reclamanţi sau pârâţi nu pot folosi nici păgubi celorlalţi.

(2) Cu toate acestea, dacă prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziţii a legii, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamanţilor sau pârâţilor, actele de procedura îndeplinite numai de unii din ei sau termenele încuviinţate numai unora din ei pentru îndeplinirea actelor de procedura folosesc şi celorlalţi. Când actele de procedura ale unora sunt potrivnice celor făcute de ceilalţi, se va ţine seama de actele cele mai favorabile. Reclamanţii sau pârâţii care nu s-au înfăţişat sau nu au îndeplinit un act de procedura în termen vor continua totuşi să fie citaţi.

Capitolul III
Alte persoane care pot lua parte la judecata

Secţiunea I

Intervenţia

Articolul 49

(1) Oricine are interes poate interveni într-o pricina ce se urmează între alte persoane.

(2) Intervenţia este în interes propriu când cel care intervine invoca un drept al său.

(3) Ea este în interesul uneia din părţi când sprijină numai apărarea acesteia.

Articolul 50

(1) Cererea de intervenţie în interes propriu va fi facuta în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecata.

(2) Ea se poate face numai în faţa primei instanţe şi înainte de închiderea dezbaterilor.

(3) Cu învoirea părţilor, intervenţia în interes propriu se poate face şi în instanţa de apel.

Articolul 51

Cererea de intervenţie în interesul uneia din părţi se poate face chiar înaintea instanţei de recurs.

Articolul 52

(1) După ascultarea părţilor şi a celui care intervine, instanţa va hotărî asupra încuviinţării în principiu a intervenţiei.

(2) Încheierea nu se poate ataca decât o dată cu fondul.

(3) După încuviinţarea în principiu, instanţa va dispune comunicarea intervenţiei şi, în cazurile în care întâmpinarea este obligatorie, va soroci termenul în care aceasta va trebui depusa.

Articolul 53

Cel care intervine va lua procedura în starea în care se afla în momentul admiterii intervenţiei; actele de procedura următoare se vor îndeplini şi faţă de cel care intervine.

Articolul 54

În intervenţia facuta în interesul uneia din părţi, cel care intervine poate face orice act de procedura care nu este potrivnic interesului părţii în folosul căreia intervine.

Articolul 55

Intervenţia se judeca o dată cu cererea principala. Când însă judecarea cererii ar fi intarziata prin intervenţia în interes propriu instanţa poate hotărî despărţirea ei spre a fi judecata deosebit.

Articolul 56

Apelul sau recursul făcut de cel care intervine în interesul uneia din părţi se socoteşte neavenit, dacă partea pentru care a intervenit nu a făcut ea însăşi apel sau recurs.

Secţiunea a II-a

Chemarea în judecata a altor persoane

Articolul 57

(1) Oricare din părţi poate să cheme în judecata o altă persoană care ar putea sa pretindă aceleaşi drepturi ca şi reclamantul.

(2) Cererea facuta de pârât se depune o dată cu întâmpinarea. Când întâmpinarea nu este obligatorie, cererea se va depune cel mai tirziu la prima zi de înfăţişare.

(3) Cererea facuta de reclamant se depune cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanţe.

(4) Cererea va fi motivată şi se va comunică atât celui chemat, cat şi părţii potrivnice. La exemplarul cererii destinat celui chemat se vor alătură copii de pe cererea de chemare în judecata, întâmpinare şi de pe înscrisurile de la dosar.

Articolul 58

Cel chemat în judecata dobândeşte calitatea de intervenient în interes propriu, iar hotărârea îi va fi opozabilă.

Articolul 59

(1) În cazul prevăzut de art. 58, când pârâtul chemat în judecata pentru o datorie bănească recunoaşte datoria şi declara ca voieşte sa o execute faţă de cel care îşi va stabili judecătoreşte dreptul, el va fi scos din judecata dacă depune suma datorată.

(2) În acest caz, judecata va urma numai între partea reclamanta şi cel chemat în judecata.

Secţiunea a III-a

Chemarea în garanţie

Articolul 60

(1) Partea poate să cheme în garanţie o altă persoană împotriva căreia ar putea să se îndrepte, în cazul când ar cădea în pretenţiuni cu o cerere în garanţie sau în despăgubiri.

(2) În aceleaşi condiţii, cel chemat în garanţie poate, la rândul sau, sa cheme în garanţie o altă persoană.

Articolul 61

(1) Cererea va fi facuta în condiţiile de forma pentru cererea de chemare în judecata. Cererea facuta de pârât se va depune cel mai târziu la prima zi de înfăţişare.

(2) Cererea de chemare în garanţie facuta de reclamant se poate depune, până la închiderea dezbaterilor, înaintea primei instanţe.

Articolul 62

Instanţa va dispune ca cererea să fie comunicată celui chemat în garanţie şi, dacă întâmpinarea este obligatorie, va soroci termenul în care aceasta urmează să fie depusa de cel chemat în garanţie.

Articolul 63

(1) Cererea de chemare în garanţie se judeca o dată cu cererea principala.

(2) Când judecarea cererii principale ar fi intarziata prin chemarea în garanţie, instanţa poate dispune despărţirea ei spre a fi judecate deosebit.

Secţiunea a IV-a

Arătarea titularului dreptului

Articolul 64

Pârâtul care deţine un lucru pentru altul sau care exercită în numele altuia un drept asupra unui lucru va putea arata pe acela în numele căruia deţine lucrul sau exercita dreptul, dacă a fost chemat în judecata de o persoană care pretinde un drept real asupra lucrului.

Articolul 65

(1) Cererea privitoare la arătarea titularului dreptului va fi motivată şi se va depune o dată cu întâmpinarea, iar, dacă aceasta nu este obligatorie, cel mai tirziu la prima zi de înfăţişare.

(2) Cererea va fi comunicată celui arătat ca titular, împreună cu citaţia, copiile de pe cerere şi înscrisurile de la dosar.

Articolul 66

(1) Dacă cel arătat ca titular recunoaşte susţinerile pârâtului şi reclamantul consimte, el va lua locul pârâtului care va fi scos din judecata.

(2) Când cel chemat nu se înfăţişează sau tăgăduieşte arătările pârâtului, se vor aplica dispoziţiile art. 58.

Capitolul IV
Reprezentarea părţilor în judecata

Articolul 67

(1) Părţile pot sa exercite drepturile procedurale personal sau prin mandatar.

(2) Mandatarul cu procura generală poate să reprezinte în judecata pe mandant, numai dacă acest drept i-a fost dat anume.

(3) Dacă cel care a dat procura generală nu are domiciliul şi nici reşedinţa în ţara, sau dacă procura este data unui prepus, dreptul de reprezentare în judecata se presupune dat.

Articolul 68

(1) Procura pentru exerciţiul dreptului de chemare în judecata trebuie facuta prin înscris sub semnatura legalizată; în cazul când procura este data unui avocat semnatura va fi certificată potrivit legii avocaţilor.

(2) Dreptul de reprezentare mai poate fi dat şi prin declaraţie verbală, facuta în instanţa şi trecută în încheierea de şedinţa.

(3) Mandatul este presupus dat pentru toate actele judecaţii, chiar dacă nu cuprinde nici o arătare în aceasta privinta; el poate fi însă restrîns numai la anumite acte sau pentru anumită instanţa.

(4) Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat, cu excepţia consilierului juridic care, potrivit legii, reprezintă partea.

(5) Asistarea de către avocat nu este cerută doctorilor sau licenţiaţilor în drept când ei sunt mandatari în pricinile soţului sau rudelor până la al patrulea grad inclusiv.

(6) De asemenea asistarea de către avocat nu este cerută la judecătorii, când partea este reprezentată prin soţ sau ruda până la al patrulea grad inclusiv.

Alin. (4) al art. 68 a fost modificat prin art. 1 pct. 4 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare pct. 4 al art. 68 avea următorul conţinut: "(4) Dacă mandatul este dat unei alte persoane decît unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decît prin avocat."

Alin. (4) al art. 68 a fost modificat de pct. 12 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 69

(1) Recunoaşterile privitoare la drepturile în judecata, renunţările, cum şi propunerile de tranzacţie nu se pot face decât în temeiul unei procuri speciale.

(2) Avocatul care a asistat pe o parte la judecarea pricinii, chiar fără mandat, poate face orice acte pentru păstrarea drepturilor supuse unui termen şi care s-ar pierde prin neexercitarea lor la timp. El poate să exercite de asemenea orice cale de atac împotriva hotărârii date; în acest caz însă, toate actele de procedura se vor îndeplini numai faţă de partea însăşi.

Articolul 70

Când dreptul de reprezentare izvorăşte din lege sau dintr-o dispoziţie judecătorească, asistarea reprezentantului de către un avocat nu este obligatorie.

Articolul 71

Mandatul nu încetează prin moartea celui care l-a dat şi nici dacă acesta a devenit incapabil. Mandatul dăinuieşte până la retragerea lui de către moştenitori sau de către reprezentantul legal al incapabilului.

Articolul 72

(1) Renunţarea sau retragerea mandatului nu poate fi opusă celeilalte părţi decât de la comunicare, afară numai dacă a fost facuta în şedinţa în prezenta părţii.

(2) Mandatarul care renunţa la împuternicire este ţinut sa înştiinţeze atât pe cel care i-a dat mandatul cat şi instanţa, cu cel puţin 15 zile înainte de termenul de înfăţişare sau de împlinirea termenelor căilor de atac.

Articolul 73

Abrogat.*)

---

*) Art. 73 a fost abrogat art. 1 pct. 21 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 73 avea următorul conţinut: "Art. 73. (1) Obştiile de moşneni ori răzeşi şi composesoratele vor fi reprezentate prin unul sau 3 mandatari aleşi sau numiţi din oficiu, afară dacă legile speciale nu dispun altfel.

(2) Când toţi membrii unei asemenea colectivităţi se învoiesc, ei numesc mandatarii prin înscris autentificat la judecătorie în circumscripţia căreia se afla comuna în care domiciliază majoritatea devălmaşilor.

(3) În lipsa unei asemenea învoieli, cei interesaţi vor cere judecătoriei competenţa sa procedă la desemnarea mandatarilor.

(4) În acest caz, judecătorul va vesti pe devălmaşi prin secretarul consiliului local să se adune de preferinta într-o zi de sărbătoare, la primăria comunei prevăzute la alineatul 2, pentru a alege pe mandatari.

(5) Vestirea, semnată de judecător, se va afişa prin îngrijirea secretarului consiliului local, la usa primăriei comunelor în cuprinsul cărora se afla nemişcătoarele devălmaşe cu cel puţin 15 zile înainte de ziua alegerii. În acelaşi termen, vestirea se va face şi verbal în fiecare sat, prin bătăi cu toba, sunete de goarna sau alte mijloace de publicitate obişnuite în localitate.

(6) Îndeplinirea acestor formalităţi se va constata prin procese-verbale ce vor fi înaintate secretarului consiliului local, unde urmează să se adune devălmăşii.

(7) La ziua sorocită, judecătorul va face strigarea celor adunaţi, însemnând pe o lista pe cei prezenţi şi partea ce fiecare dintre ei are în bunurile devălmaşe.

(8) În cazurile când se contesta drepturile vreunui devălmaş, judecătorul va putea sa nu-l înscrie, dacă contestaţia i se va părea intemeiata; neînscrierea dreptului nu împiedica invocarea lui pe calea dreptului comun. În nici un caz judecătorul nu va amina alegerea din cauza contestaţiilor.

(9) Judecătorul va culege declaraţiile verbale ce fiecare din cei înscrişi în lista va face în privinta acelora pe care voiesc să-i aleagă ca mandatari. Alegerea mandatarilor se va face cu majoritatea voturilor celor prezenţi, socotită atât asupra numărului celor de faţa, cît şi asupra drepturilor devălmaşe.

(10) Dacă locuitorii nu vin sau dacă cele doua majorităţi arătate mai sus nu se pot întruni, judecătorul va numi din oficiu pe mandatari dintre membrii colectivităţii.

(11) Cele săvârşite înaintea judecătorului vor fi constatate printr-o încheiere, care va avea puterea unei procuri autentice.

(12) Orice viciu de procedura savirsit cu prilejul alegerii sau numirii mandatarilor va trebui propus la prima zi de înfăţişare, sub pedeapsa decăderii. În caz de anulare a mandatului, instanţa va dispune refacerea procedurii pentru desemnarea altor mandatari.

(13) Mandatul dat prin alegere sau din oficiu este obligatoriu pentru mandatar, în tot cursul judecaţii. Pentru motive legitime instanţa va putea scuti pe mandatar de însărcinarea ce i s-a dat.

(14) Mandatul poate fi revocat pentru incapacitate sau rea-credinţa.

(15) Mandatul pentru stingerea pricinii prin tranzacţie va putea fi dat numai cu majoritate de două treimi, socotite atât asupra numărului celor de faţa cît şi asupra drepturilor devălmaşe.

(16) Dacă sunt mai mulţi mandatari, ei hotărăsc cu majoritate.

(17) În caz de încetarea împuternicirii unui mandatar, rinduielile prevăzute mai sus vor fi urmate pentru desemnarea înlocuitorului".

Capitolul V
Asistenţa judiciară

Articolul 74

Cel care nu este în stare să facă faţa cheltuielilor unei judecati, fără a primejdui propria sa întreţinere sau a familiei sale, poate cere instanţei să-i încuviinţeze asistenţa judiciară.

Art. 74 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 13 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 75

(1) Asistenţa judiciară cuprinde:

1. acordarea de scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, a timbrului judiciar şi a cautiunilor;
2. apărarea şi asistenţa gratuita printr-un avocat delegat de baroul avocaţilor.*)

(2) Asistenţa judiciară poate fi încuviinţată oricând în cursul judecaţii, în totul sau numai în parte.

---

*) Alin. (1) al art. 75 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 22 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare alin. (1) al art. 75 avea următorul conţinut: "(1) Asistenţa judiciară cuprinde:

1. Abrogat.
2. Apărarea şi asistenţa gratuita printr-un avocat delegat de colegiul avocaţilor."

Punctul 1 al alin. (1) al art. 75 a fost modificat de pct. 14 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 76

(1) Cererea de asistenţa judiciară se face în scris şi se depune la instanţa de judecată pentru situaţiile prevăzute la art. 75 alin. 1 pct. 1 sau, după caz, la baroul avocaţilor pentru situaţiile prevăzute la art. 75 alin. 1 pct. 2, potrivit legii.

(2) Sumele necesare asistenţei judiciare gratuite se stabilesc anual prin legea bugetului de stat*).

Art. 76 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 15 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

*) Conform art. III din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005 dispoziţiile alin. (2) al art. 76 intră în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2006.

Articolul 77

(1) Cererea va cuprinde menţiuni privind obiectul şi natura procesului pentru care se solicita asistenţa, identitatea, domiciliul şi starea materială a solicitantului, ataşându-se, totodată, dovezi scrise despre veniturile sale şi despre obligaţiile de întreţinere sau de plată pe care el le are faţă de alte persoane.

(2) Instanţa va cerceta cererea, putând solicita în legătură cu aceasta lămuriri şi dovezi părţilor sau informaţii scrise autorităţilor competente.

(3) Asupra cererii instanţa se va pronunţa, fără dezbateri, prin încheiere data în camera de consiliu.

(4) Cererea împreună cu încheierea de încuviinţare a asistenţei prevăzute la art. 75 alin. 1 pct. 2 se trimit, de îndată, baroului, pentru a proceda la asigurarea asistenţei judiciare în cauza, potrivit legii.

Art. 77 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 15 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 78

(1) Orice parte interesată va putea infatisa oricând instanţei dovezi cu privire la situaţia reală a celui căruia i s-a încuviinţat cererea; asistenţa judiciară nu se suspenda în cursul noilor cercetări.

(2) Dacă instanţa constata ca cererea de asistenţa a fost facuta cu rea-credinţa, prin ascunderea adevărului, ea poate, prin încheiere, sa oblige partea la plata sumelor datorate. Dispoziţiile art. 77 alin. 3 sunt aplicabile.

Art. 78 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 15 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 79

Încheierile prevăzute la art. 77 alin. 3 şi la art. 78 alin. 2 nu sunt supuse nici unei cai de atac.

Art. 79 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 15 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 80

Dreptul la asistenţa se stinge prin moartea părţii sau prin îmbunătăţirea stării sale materiale.

Articolul 81

(1) Cheltuielile pentru care partea a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviinţarea asistenţei judiciare vor fi puse în sarcina celeilalte părţi, dacă aceasta a căzut în pretenţiile sale.

(2) Avocaţii desemnaţi pentru asigurarea apărării şi asistenţei prevăzute la art. 75 alin. 1 pct. 2 au dreptul sa ceara instanţei de judecată ca onorariul lor să fie pus în sarcina celeilalte părţi, dacă aceasta a căzut în pretenţiile sale.

(3)Dispozitivul hotărârii cuprinzând obligaţia de plată a sumelor prevăzute la alin. 1 şi 2, precum şi încheierea privind obligaţia de plată a sumelor prevăzute la art. 78 alin. 2 constituie titlu executoriu.

(4) În cazul în care titlul executoriu este temei pentru executarea unei creanţe bugetare, acesta va fi comunicat din oficiu organelor competente.

Alin. (1) al art. 81 a fost modificat prin art. 1 pct. din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M.Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001.

Art. 81 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 16 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Titlul II
Dispoziţii generale de procedura

Capitolul I
Cererile

Articolul 82

(1) Orice cerere adresată instanţelor judecătoreşti trebuie să fie facuta în scris şi sa cuprindă arătarea instanţei, numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor ori, după caz, denumirea şi sediul lor şi ale reprezentantului, obiectul cererii şi semnatura.*)

(2) În cazul în care, din orice motive, cererea nu poate fi semnată, judecătorul va stabili mai întâi identitatea părţii şi îi va citi acesteia conţinutul cererii. Despre toate acestea judecătorul va face menţiune pe cerere.**)

(3) Abrogat.***)

(4) Abrogat.****)

---

*) Alin. (1) al art. 82 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 24 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 82 avea următorul conţinut: "(1) Orice cerere îndreptată instanţelor judecătoreşti trebuie să fie facuta în scris şi sa cuprindă arătarea instanţei, numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor şi ale reprezentantului, curatorului sau consiliului judiciar, obiectul cererii şi semnatura."

**) Alin. (2) al art. 82 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 25 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 82 avea următorul conţinut: "(2) Cererile celor domiciliaţi în comunele rurale, care sunt de competenţa judecătoriei, se pot face şi verbal. În acest caz arătările părţii pot fi trecute într-un proces-verbal, semnat de judecător, grefier şi parte, care va înlocui cererea scrisă. Dacă partea nu poate semna, se va face vorbire despre aceasta în procesul-verbal."

) şi *) Alin. (3) şi (4) ale art. 82 au fost abrogate prin art. 1 pct. 26 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) şi (4) ale art. 82 aveau următorul conţinut: "(3) Cererile scrise ale persoanelor care nu pot semna vor fi semnate prin punere de deget în faţa preşedintelui instanţei sau înlocuitorului sau, iar în comunele rurale şi în faţa secretarului consiliului local; cererea va fi mai întâi citită părţii, facindu-se arătarea despre aceasta pe cerere.

(4) În cazurile prevăzute de alineatele 2 şi 3, se va face arătarea de chipul cum s-a stabilit identitatea părţii."

Articolul 83

(1) Când cererea este facuta prin mandatar, se va alătură procura în original sau în copie legalizată.

(2) Mandatarul avocat certifica el însuşi copia de pe procura sa.

(3) Reprezentantul legal va alătură copie legalizată de pe înscrisul doveditor al calităţii sale.*)

(4) Abrogat.**)

---

*) Alin. (3) al art. 83 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 27 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 83 avea următorul conţinut: "(3) Reprezentantul legal, curatorul sau consiliul judiciar, va alătură copie legalizată de pe înscrisul doveditor al calităţii sale."

**) Alin. (4) al art. 84 a fost abrogat prin art. 1 pct. 28 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (4) al art. 83 avea următorul conţinut: "(4) Reprezentanţii persoanelor juridice de drept privat vor arata Monitorul Oficial în care este publicată împuternicirea lor."

Articolul 84

Cererea de chemare în judecata sau pentru exercitarea unei cai de atac este valabil facuta chiar dacă poarta o denumire gresita.

Capitolul II
Citaţiile şi comunicarea actelor de procedura

Articolul 85

Judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfăţişarea părţilor, afară numai dacă legea nu dispune altfel.

Articolul 86

(1) Comunicarea cererilor şi a tuturor actelor de procedura se va face, din oficiu, prin agenţii procedurali ai instanţei sau prin orice alt salariat al acesteia, precum şi prin agenţi ori salariaţi ai altor instanţe, în ale căror circumscripţii se afla cel căruia i se comunică actul.

(2) Instanţa solicitată, când i se cere sa îndeplinească procedura de comunicare pentru alta instanţa, este obligată sa ia de îndată măsurile necesare, potrivit legii, şi sa trimită instanţei solicitante dovezile de îndeplinire a procedurii.

(3) În cazul în care comunicarea potrivit alin. 1 nu este posibila, aceasta se va face prin posta, cu scrisoare recomandată cu dovada de primire sau prin alte mijloace ce asigura transmiterea textului actului şi confirmarea primirii acestuia.*)

---

*) Art. 86 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 29 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 86 avea următorul conţinut: "Art. 86. (1) Comunicarea cererilor şi a tuturor actelor de procedura se va face din oficiu, prin posta prin corpul executorilor judecătoreşti sau prin orice angajat al instanţei respective."

Articolul 87

Vor fi citaţi:

1. statul, judeţul, comuna şi celelalte persoane juridice de drept public, în persoana capului autorităţii la contenciosul sediului central al administraţiei respective sau, în lipsa de contencios, la sediul administraţiei;

2. persoanele juridice de drept privat, prin reprezentanţii lor, la sediul principal sau la cel al sucursalei ori, după caz, al reprezentantei;*)

3. asociaţiile şi societăţile care nu au personalitate juridică, prin organele lor de conducere, la sediul administraţiei lor;

4. Abrogat.**)

5. cei supuşi procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului prin administratorul judiciar ori, după caz, lichidatorul judiciar;***)

6. incapabilii, prin reprezentanţii lor legali. În caz de numire a unui curator special, citarea se va face prin acest curator;

7. personalul misiunilor diplomatice şi oficiile consulare ale României, cetăţenii români trimişi ca funcţionari la organizaţii internaţionale, precum şi membrii lor de familie care locuiesc cu ei, aflaţi în străinătate, prin Ministerul Afacerilor Externe.

Cetăţenii români, alţii decât cei prevăzuţi în alineatul precedent, aflaţi în străinătate în interes de serviciu, prin organele centrale care i-au trimis sau în subordinea cărora se afla cei care i-au trimis;

8. în cazul în care prin tratate sau convenţii internaţionale la care este parte România sau prin acte normative speciale nu se prevede o alta procedura, cei care se afla în străinătate, având domiciliul sau reşedinţa cunoscută, printr-o citaţie trimisa cu scrisoare recomandată, cu dovada de primire. Dispoziţiile art. 114^1 alin. (4) sunt aplicabile.****)

Dacă domiciliul sau reşedinţa celor aflaţi în străinătate nu sunt cunoscute, citarea se face potrivit art. 95.

În toate cazurile, dacă cei aflaţi în străinătate au mandatar cunoscut în ţara, va fi citat şi acesta.

9. cei cu domiciliul sau reşedinţa necunoscută, potrivit art. 95;

10. moştenitorii, până la intervenirea lor în proces, printr-un curator special, numit de instanţa.

---

*) Pct. 2 al art. 87 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 30 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 2 al art. 87 avea următorul conţinut: "2. persoanele juridice de drept privat, prin reprezentanţii lor, la sediul principal al administraţiei sau la cel al sucursalei din circumscripţia instanţei;"

**) Pct. 4 al art. 87 a fost abrogat prin art. 1 pct. 31 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 4 al art. 87 avea următorul conţinut:"4. obştile de moşneni sau de răzeşi şi composesoratele, prin mandatarii lor;"

***) Pct. 5 al art. 87 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 32 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct.5 al art. 87 avea următorul conţinut: "5. masa creditorilor falimentului prin judecătorul sindic;"

****) Alin. (1) al pct. 8 al art. 87 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 33 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al pct. 8 al art. 87 avea următorul conţinut: "8. (1) în cazul în care prin tratate sau convenţii internaţionale la care este parte România sau prin acte normative speciale nu se prevede o alta procedura, cei care se afla în străinătate, având domiciliul sau reşedinţa cunoscută, printr-o citaţie trimisa cu scrisoare recomandată, recipisa de predare a scrisorii, în cuprinsul căreia se va menţiona ce acte se expediază ţinând loc de dovada."

Articolul 88

(1) Citaţia va cuprinde:
1. numărul şi data emiterii, precum şi numărul dosarului;
2. arătarea anului, lunii, zilei şi orei de înfăţişare;
3. arătarea instanţei şi sediul ei;
4. numele, domiciliul şi calitatea celui citat:
5. numele şi domiciliul părţii potrivnice şi felul pricinii;
5^1. alte menţiuni prevăzute de lege;*)
6. parafa şefului instanţei, şi semnatura grefierului.

(2) Arătările de la punctele 2, 3, 4 şi 6 sunt prevăzute sub sancţiunea nulităţii.

---

*) Pct. 5^1 al alin. (1) al art. 88 a fost introdus prin art. 1 pct. 34 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 89

(1) Citaţia, sub pedeapsa nulităţii, va fi înmânată părţii cu cel puţin 5 zile înaintea termenului de judecată. În pricinile urgente, termenul poate fi şi mai scurt, după aprecierea instanţei.

(2) Înfăţişarea părţii în instanţa, în persoana sau prin mandatar, acoperă orice vicii de procedura. Partea este însă în drept sa ceara amânarea dacă nu i s-a înmânat citaţia în termen.

Articolul 90

(1) Înmânarea citaţiei şi tuturor actelor de procedura se face la domiciliul sau reşedinţa celui citat. Când acesta are o aşezare agricolă, comercială, industriala sau profesională în altă parte, înmânarea se poate face şi la locul acestor aşezări.

(2) Înmânarea se poate face oriunde, când cel citat primeşte citaţia.

(3) Abrogat.*)

(4) Pentru cei ce se găsesc sub arme, citaţia se înmânează la comandamentul superior cel mai apropiat.

(5) Pentru cei care alcătuiesc echipajul unui vas de comerţ, înmânarea se face, în lipsa unui domiciliu cunoscut, la căpităniа portului unde se găseşte înregistrat vasul.

(6) Pentru deţinuţi, înmânarea se face la administraţia închisorii.

(7) Pentru bolnavii aflaţi în spitale, ospicii ori sanatorii, la direcţia aşezământului.

---

*) Art. 90 alin. 3 a fost abrogat prin Decretul nr. 132 din 19 iunie 1952.

Articolul 91

Înmânarea citaţiilor şi a tuturor actelor de procedura, în cazurile prevăzute de art. 87 pct. 1, 2, 3, 5 şi 7, precum şi în cele prevăzute de art. 90 alin. 3, 4, 5 şi 6 sau atunci când actul urmează să fie înmânat unui avocat ori notar public, se poate face funcţionarului sau persoanei însărcinate cu primirea corespondentei, care îşi va arata în clar numele şi prenumele, precum şi calitatea, iar apoi va semna dovada.*)

---

*) Art. 91 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 35 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 91 avea următorul conţinut: "Art. 91. Inminarea citaţiilor şi tuturor actelor de procedura, în cazurile prevăzute de art. 87 pct. 1, 2, 3, 5 şi 7, precum şi în cele prevăzute de art. 90 alineatele 4, 5, 6 şi 7, sau atunci când actul urmează să fie inminat unui avocat sau notar public se poate face funcţionarului sau persoanei însărcinate cu primirea corespondentei, care va semna dovada."

Articolul 92

(1) Înmânarea citaţiei se va face personal celui citat, care va semna adeverinta de primire, agentul însărcinat cu înmânarea certificând identitatea şi semnatura acestuia.

(2) Dacă cel citat, aflându-se la domiciliu, nu vrea sa primească citaţia sau, primind-o, nu voieşte ori nu poate să semneze adeverinta de primire, agentul va lasă citaţia în mana celui citat sau, în cazul refuzului de primire, o va afişa pe usa locuinţei acestuia, încheind despre acestea proces-verbal.

(3) Dacă cel citat nu se găseşte la domiciliu sau dacă, în cazul hotelurilor sau clădirilor compuse din mai multe apartamente, el nu a indicat camera sau apartamentul în care locuieşte, agentul va inmana citaţia, în primul caz unei persoane din familie, sau în lipsa, oricărei alte persoane care locuieşte cu dinsul, sau care, în mod obişnuit, primeşte corespondenta, iar, în celelalte cazuri, administratorului, portarului, ori celui ce în mod obişnuit îl înlocuieşte; persoana care primeşte citaţia va semna adeverinta de primire, agentul certificându-i identitatea şi semnatura şi încheind proces-verbal despre cele urmate.

(4) Dacă persoanele arătate în alineatul precedent nu voiesc ori nu pot să semneze adeverinta de primire, agentul va încheia proces-verbal, lăsând citaţia în mina lor; dacă cer arătaţi nu voiesc sa primească citaţia sau

sunt lipsa, agentul va afişa citaţia, fie pe usa locuinţei celui citat, fie, dacă nu are indicaţia apartamentului sau camerei locuite, pe usa principala a clădirii, încheind de asemenea proces-verbal despre toate acestea.

(5) Inminarea citaţiei nu se poate face unui minor sub 14 ani împliniţi sau unei persoane lipsite de judecată. Puterea de judecată este presupusa până la dovada contrarie.

(6) Dispoziţiile prezentului articol se aplică şi la comunicarea sau notificarea oricărui alt act de procedura.

Articolul 92^1

Comunicarea citaţiei şi a altor acte de procedura nu se poate realiza prin afişare în cazul persoanelor juridice, precum şi al asociaţiilor sau societăţilor care, potrivit legii, pot sta în judecata, cu excepţia cazurilor în care se refuza primirea sau dacă se constata lipsa oricărei persoane la sediul acestora.

Art. 92^1 a fost modificat prin art. 1 pct. 6 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M.Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001.

Art. 92^1 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 17 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 93

În caz de alegere de domiciliu, dacă partea a arătat şi persoana însărcinată cu primirea actelor de procedura, comunicarea acestora se va face la acea persoana, iar în lipsa unei asemenea arătări, la domiciliul părţii.

Articolul 94

Când comunicarea actelor de procedura nu se poate face din cauza ca s-a dărâmat clădirea, a devenit de nelocuit sau din alt motiv asemănător, agentul va depune actul la grefa instanţei, care va înştiinţa din timp partea despre aceasta împrejurare, dispoziţiile art. 95 fiind aplicabile în mod corespunzător.

Art. 94 a fost modificat de pct. 7 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 95

(1) Când reclamantul invedereaza ca, deşi a făcut tot ce i-a stat în putinta, nu a izbutit sa afle domiciliul pârâtului, preşedintele instanţei va dispune citarea acestuia prin publicitate.

(2) Citarea prin publicitate se face afişându-se citaţia la usa instanţei. Citaţia se publică şi în Monitorul Oficial al României sau într-un ziar mai răspândit, în cazurile în care preşedintele tribunalului sau completul de judecată apreciază ca o asemenea măsura este necesară.

(3) Afişarea, precum şi publicarea citaţiei în Monitorul Oficial sau într-un ziar mai răspândit se fac cu cel puţin 15 zile înainte de data fixată pentru judecata. În cazurile urgente, preşedintele tribunalului sau completului de judecată va putea reduce acest termen la 5 zile.

(4) Dacă pârâtul se înfăţişează şi dovedeşte ca a fost citat prin publicitate cu rea-credinţa, toate actele de procedura ce au urmat încuviinţării acestei citări vor fi anulate, reclamantul putând fi sancţionat cu amendă şi obligat la despăgubiri, potrivit legii.*)

---

*) Alin. (4) al art. 95 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 37 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (4) al art. 95 avea următorul conţinut: "(4) Dacă pârâtul se înfăţişează şi dovedeşte ca a fost citat prin publicitate cu rea-credinţa, toate actele de procedura ce au urmat încuviinţării acestei citări vor fi anulate, iar reclamantul care a cerut citarea prin publicitate va fi condamnat la o amenda de la 5.000 lei la 15.000 lei şi la despăgubirea părţii vătămate."

Articolul 96

Partea prezenta în instanţa, în persoana sau prin mandatar, nu poate refuza primirea actelor de procedura şi a înscrisurilor care i se comunică în şedinţa. În acest caz, instanţa poate incuviinta, la cerere, un termen pentru a lua cunoştinţa de acte.

Articolul 97

Nici un act de procedura nu se poate îndeplini în zilele de sărbătoare legală, afară de cazuri grabnice, după încuviinţarea preşedintelui.

Articolul 98

Schimbarea domiciliului uneia din părţi în timpul judecaţii trebuie, sub pedeapsa neluării ei în seama, să fie adusă la cunoştinţa instanţei prin petiţie la dosar, iar părţii potrivnice prin scrisoare recomandată, a carei recipisa de predare se va depune la dosar o dată cu petiţia prin care se înştiinţează instanţa despre schimbarea domiciliului.

Articolul 99

Abrogat.*)

---

*) Art. 99 a fost abrogat prin art. 1 pct. 38 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 99 avea următorul conţinut: "Art.99 (1) Cei însărcinaţi de lege cu îndeplinirea actelor de procedura, din a căror vina s-a pricinuit amînarea judecaţii, vor fi condamnaţi de instanţa, printr-o încheiere executorie, la o amenda de la 500 la 3.000 lei şi la despăgubirea părţii vătămate.

(2) Cel condamnat poate să prezinte instanţei o petiţie motivată pentru scutirea sau micşorarea amenzii ori despăgubirii.

(3) El va fi citat de urgenta, împreună cu partea vătămată, căreia i s-a încuviinţat despăgubirea, în camera de consiliu şi instanţa va hotărî prin încheiere irevocabilă. Citarea se va face prin grefa şi este scutită de timbru şi taxe."

Articolul 100

(1) Procesul-verbal încheiat de cel însărcinat cu inminarea actului de procedura trebuie să cuprindă:

1. anul, luna şi ziua când a fost încheiat;
2. numele celui care l-a încheiat;
3. funcţiunea acestuia;
4. numele, prenumele şi domiciliul celui căruia i s-a făcut comunicarea, cu arătarea numărului, etajului, apartamentului sau camerei, dacă cel căruia i s-a făcut comunicarea locuieşte într-o clădire cu mai multe etaje sau apartamente sau în hotel, şi dacă actul de procedura a fost inminat la locuinta sa, ori a fost afişat pe usa acestei locuinţe.
5. arătarea instanţei de la care porneşte actul de procedura şi identificarea lui, iar pentru citaţii şi a termenului de înfăţişare;
6. arătarea înscrisurilor comunicate;
7. numele şi calitatea celui căruia i s-a făcut inminarea sau locul unde s-a făcut afişarea;
8. semnatura celui care a încheiat procesul-verbal.

(2) Dacă cei care urmează să semneze dovada de primire sau procesul-verbal refuza sau nu pot s-o facă, se va face vorbire despre aceasta în cuprinsul procesului-verbal.

(3) Arătările de la punctele 1, 2, 4, 5, 7 şi 8 sunt prevăzute sub pedeapsa nulităţii.

(4) Procesul-verbal face dovada până la înscrierea în fals cu privire la faptele constatate personal de cel care l-a încheiat.

Capitolul III
Termenele

Articolul 101

(1) Termenele se înţeleg pe zile libere, neintrând în socoteala nici ziua când a început, nici ziua când s-a sfârşit termenul.

(2) Termenele statornicite pe ore încep să curgă de la miezul nopţii zilei următoare.

(3) Termenele statornicite pe ani, luni sau saptamini se sfirsesc în ziua anului, lunii sau saptaminii corespunzătoare zilei de plecare.

(4) Termenul care, începând la 29, 30 sau 31 ale lunii, se sfârşeşte într-o luna care nu are o asemenea zi, se va socoti împlinit în ziua cea din urma a lunii. Termenul care se sfârşeşte într-o zi de sărbătoare legală, sau când serviciul este suspendat, se va prelungi până la sfârşitul primei zile de lucru următoare.

Articolul 102

(1) Termenele încep să curgă de la data comunicării actelor de procedura dacă legea nu dispune altfel.

(2) Termenele încep să curgă şi împotriva părţii care a cerut comunicarea, de la data când a cerut-o.

Articolul 103

(1) Neexercitarea oricărei cai de atac şi neîndeplinirea oricărui alt act de procedura în termenul legal atrage decăderea afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedeşte ca a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voinţa ei.

(2) În acest din urmă caz, actul de procedura se va îndeplini în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării; în acelaşi termen vor fi arătate şi motivele împiedicării.

Articolul 104

Actele de procedura trimise prin posta instanţelor judecătoreşti se socotesc îndeplinite în termen dacă au fost predate recomandat la oficiul poştal înainte de împlinirea lui.

Capitolul IV
Nulitatea actelor de procedura

Articolul 105

(1) Actele de procedura îndeplinite de un judecător necompetent sunt nule.

(2) Actele îndeplinite cu neobservarea formelor legale sau de un funcţionar necompetent se vor declara nule numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părţii o vătămare ce nu se poate inlatura decât prin anularea lor. În cazul nulităţilor prevăzute anume de lege, vătămarea se presupune până la dovada contrarie.

Articolul 106

(1) Anularea unui act de procedura atrage şi nulitatea actelor următoare, în măsura în care acestea nu pot avea o existenta de sine stătătoare.

(2) Judecătorul va putea sa dispună îndreptarea neregularităţilor săvârşite cu privire la actele de procedura.

Articolul 107

Preşedintele va amana judecarea pricinii ori de câte ori constata ca partea care lipseşte nu a fost citata cu respectarea cerinţelor prevăzute de lege sub pedeapsa nulităţii.

Articolul 108

(1) Nulităţile de ordine publică pot fi ridicate de parte sau de judecător în orice stare a pricinii.

(2) Celelalte nulităţi se declara numai după cererea părţii care are interes sa o invoce.

(3) Neregularitatea actelor de procedura se acoperă dacă partea nu a invocat-o la prima zi de înfăţişare ce a urmat după aceasta neregularitate şi înainte de a pune concluzii în fond.

(4) Nimeni nu poate invoca neregularitatea pricinuită prin propriul sau fapt.

Capitolul IV^1
Amenzi judiciare şi despăgubiri*)

---

*) Capitolul IV^1 (art. 108^1-108^5) a fost introdus prin art. 1 pct. 39 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 108^1

(1) Dacă legea nu prevede altfel, instanţa, potrivit dispoziţiilor prezentului articol, va putea sanctiona următoarele fapte săvârşite în legătură cu procesul, astfel:

1. cu amendă judiciară de la 500.000 la 7.000.000 lei:

a) introducerea, cu rea-credinţa, a unor cereri vadit netemeinice;

b) formularea, cu rea-credinţa, a unei cereri de recuzare sau de strămutare;

c) obţinerea, cu rea-credinţa, a citarii prin publicitate a oricărei părţi;

d) obţinerea, cu rea-credinţa, de către reclamantul căruia i s-a respins cererea, a unor măsuri de asigurare prin care pârâtul a fost pagubit;

e) contestarea, cu rea-credinţa, a scrierii sau semnăturii unui înscris;

2. cu amendă judiciară de la 300.000 lei la 5.000.000 lei:

a) neprezentarea martorului legal citat sau refuzul acestuia de a depune mărturie când este prezent în instanţa, în afară de cazul în care acesta este minor;

b) neprezentarea avocatului, a reprezentantului sau a celui care asista partea, ori nerespectarea de către aceştia a îndatoririlor stabilite de lege sau de către instanţa, dacă în acest mod s-a cauzat amânarea judecării procesului;

c) refuzul expertului de a primi lucrarea sau nedepunerea lucrării în termenul fixat, ori refuzul de a da lămuririle cerute;

d) neluarea de către conducătorul unităţii în cadrul căreia urmează a se efectua o expertiza a măsurilor necesare pentru efectuarea acesteia sau pentru efectuarea la timp a expertizei, precum şi împiedicarea de către orice persoană a efectuării expertizei în condiţiile legii;

e) neprezentarea unui înscris sau a unui bun, de către cel care îl deţine, la termenul fixat în acest scop de instanţa;

f) refuzul sau omisiunea unei autorităţi ori a altei persoane de a comunică la cererea instanţei, la termenul fixat în acest scop, datele care rezultă din actele şi evidentele ei;

g) cauzarea amânării judecării sau executării silite de către cel însărcinat cu îndeplinirea actelor de procedura.

h) împiedicarea în orice mod a exercitării, în legătură cu procesul, a atribuţiilor ce revin judecătorilor, experţilor desemnaţi de instanţa în condiţiile legii, agenţilor procedurali, precum şi altor salariaţi ai instanţei;

i) nerespectarea de către executorul judecătoresc a obligaţiei de a depune la dosarul instanţei actele de executare, potrivit dispoziţiilor art. 373^1 alin. 3.

(2) Amenda nu se va aplica persoanelor la care se referă pct. 2 al alin. (1), dacă motive temeinice le-au împiedicat sa aducă la îndeplinire obligaţiile ce le revin.

Partea introductivă a art. 108^1 şi litera d) de la punctul 2 al alin. (1) al art. 108^1 au fost modificate de pct. 18 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.
Literele h) şi i) ale punctului 2 al alin. (1) al art. 108^1 au fost introduse de pct. 19 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 108^2

(1) Nerespectarea de către oricare dintre părţi sau de către alte persoane a măsurilor luate de către instanţa pentru asigurarea ordinii şi solemnitatii şedinţei de judecată se sancţionează cu amendă de la 300.000 lei la 2.000.000 lei.

(2) Nerespectarea de către orice persoană a dispoziţiilor privind desfăşurarea normală a executării silite se sancţionează de către preşedintele instanţei de executare, la cererea executorului, cu amendă de la 500.000 lei la 5.000.000 lei.

(3) O dată cu aplicarea sancţiunii se va stabili în ce consta abaterea săvârşită.

Articolul 108^3

Cel care, cu intenţie sau din culpa, a pricinuit amânarea judecării sau a executării silite, prin una dintre faptele prevăzute în art. 108^1 sau art. 108^2, la cererea părţii interesate va putea fi obligat de către instanţa de judecată ori, după caz, de către preşedintele instanţei de executare, la plata unei despăgubiri pentru paguba cauzată prin amânare.

Articolul 108^4

Amenda şi despăgubirea se stabilesc prin încheiere executorie, care se comunică celui obligat, dacă măsura a fost luată în lipsa acestuia.

Articolul 108^5

(1) Împotriva încheierii prevăzute la art. 108^4 cel obligat la amenda sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.

(2) Cererea se face în termen de 15 zile, după caz, de la data la care a fost luată măsura sau de la data comunicării încheierii.

(3) Cererea se soluţionează prin încheiere irevocabilă, data în camera de consiliu, de către instanţa de judecată ori de preşedintele instanţei de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.

Titlul III
Procedura înaintea primei instanţe

Capitolul I
Procedura înainte de judecată

Secţiunea I
Dispoziţii generale

Articolul 109

(1) Oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane trebuie să facă o cerere înaintea instanţei competente.

(2) În cazurile anume prevăzute de lege, sesizarea instanţei competente se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, în condiţiile stabilite de acea lege. Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecata.*)

---

*) Alin. (2) al art. 109 a fost introdus prin art. 1 pct. 40 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 109^1

Abrogat.*)

---

*) Art. 109^1 a fost abrogat prin art. 5, pct. 2 din Legea nr. 104/1992 pentru modificarea Codului penal, a Codului de procedura penală şi a altor legi precum şi pentru abrogarea Legii nr. 59/1968 şi a Decretului nr. 218 /1977.

Articolul 110

(1) Cererea pentru predarea unui imobil, la împlinirea termenului de locaţiune, poate fi facuta chiar înainte de împlinirea acestui termen.

(2) Se poate de asemenea cere, înainte de termen, executarea la termen a unei obligaţii alimentare sau altei prestaţiuni periodice.

(3) Preşedintele mai poate incuviinta, în general, înainte de împlinirea termenului, cereri pentru executarea la termen a unor obligaţiuni, ori de câte ori va socoti ca cererile sunt îndreptăţite pentru a preintampina reclamantului o paguba însemnată pe care acesta ar incerca-o dacă ar aştepta împlinirea termenului.

Articolul 111

Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenţei sau neexistentei unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului.

Secţiunea a II-a

Chemarea în judecata

Articolul 112

(1) Cererea de chemare în judecata va cuprinde:

1. numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor ori, pentru persoanele juridice, denumirea şi sediul lor, precum şi, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerţului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal şi contul bancar. Dacă reclamantul locuieşte în străinătate, va arata şi domiciliul ales în România, unde urmează a i se facă toate comunicările privind procesul.*)
2. numele şi calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele acestuia şi sediul profesional;**)
3. obiectul cererii şi valoarea lui, după preţuirea reclamantului, atunci când preţuirea este cu putinta.

Pentru identificarea imobilelor se va arata comuna şi judeţul, strada şi numărul, iar, în lipsa, vecinătăţile, etajul şi apartamentul, sau, când imobilul este înscris în cartea funciară, numărul de carte funciară şi numărul topografic;

4. arătarea motivelor de fapt şi de drept pe care se întemeiază cererea;
5. arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere.

(2) Când dovada se face prin înscrisuri, se vor alătură la cerere atâtea copii citi pârâţi sunt, mai mult câte o copie de pe fiecare înscris, pentru instanţa; copiile vor fi certificate de reclamant ca sunt la fel cu originalul.

(3) Se va putea depune şi numai o parte dintr-un înscris privitor la pricina, rămânând ca instanţa sa dispună, la nevoie, înfăţişarea înscrisului în întregime.

(4) Dacă înscrisurile sunt scrise în limba străină sau cu litere vechi, se vor depune traduceri sau copii cu litere latine, certificate de parte.

(5) Când reclamantul voieşte să-şi dovedească cererea sau vreunul din capetele cererii sale, prin interogatoriul sau jurământul***) pârâtului, va cere înfăţişarea în persoana a acestuia.

(6) Când se va cere dovada cu martori, se va arata numele şi locuinta martorilor;

6. semnatura.

---

*) şi **) Pct. 1 şi 2 ale art. 112 sunt reproduse astfel cum a fost modificate prin art. 1 pct. 41 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 1 şi 2 ale art. 112 aveau următorul conţinut: "1. numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor; 2. calitatea judiciară în care părţile stau în judecata, atunci când nu stau în numele lor propriu;"

***) Jurământul, ca mijloc de proba, nu mai exista în actuala reglementare.

Articolul 113

(1) La cererea de chemare în judecata se vor alătură atâtea copii de pe cerere câţi pârâţi sunt.

(2) Dacă mai mulţi pârâţi au un singur reprezentant sau dacă pârâtul are mai multe calităţi juridice, se va comunică o singura copie de pe acţiune şi de pe înscrisuri şi se va inmana o singura citaţie.

Articolul 114

(1) La primirea cererii de chemare în judecata preşedintele sau judecătorul care îl înlocuieşte va verifica dacă aceasta întruneşte cerinţele prevăzute de lege. Când este cazul, reclamantului i se pune în vedere sa completeze sau sa modifice cererea şi să depună, potrivit art. 112 alin. 2 şi art. 113, cererea şi copii certificate de pe toate înscrisurile pe care îşi întemeiază cererea.

(2) Reclamantul va completa cererea de îndată. Atunci când completarea nu este posibila, cererea se va inregistra şi i se va acorda reclamantului un termen scurt. În cazul în care cererea a fost primită prin posta, reclamantului i se vor comunică în scris lipsurile ei, cu menţiunea ca, până la termenul acordat, urmează să facă completările sau modificările necesare.

(3) Acordarea termenului, potrivit alin. 2, se face, în toate cazurile, cu menţiunea ca neîndeplinirea în acest termen a obligaţiilor privind completarea sau modificarea cererii poate atrage suspendarea judecaţii.

(4) Dacă obligaţiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. 2, suspendarea judecaţii se pronunţa prin încheiere potrivit dispoziţiilor art. 339.

(5) În procesele în care, în condiţiile art. 47, sunt mai mulţi reclamanţi sau pârâţi, preşedintele instanţei, ţinând cont de numărul foarte mare al acestora, de necesitatea de a asigura desfăşurarea normală a activităţii de judecată, cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale părţilor, va putea dispune reprezentarea lor prin mandatar şi îndeplinirea procedurii de comunicare a actelor procesuale numai pe numele mandatarului, la domiciliul sau sediul acestuia. Reprezentarea se va face, după caz, prin unul sau mai mulţi mandatari, persoane fizice sau persoane juridice, dispoziţiile art. 68 şi art. 114^1 fiind aplicabile în mod corespunzător. Dovada mandatului va fi depusa de către reclamanţi, în condiţiile prevăzute la alin. 2, iar de către pârâţi, odată cu întâmpinarea. Dacă părţile nu-şi aleg un mandatar sau nu se înţeleg asupra persoanei mandatarului, în cazul reclamanţilor vor fi aplicabile dispoziţiile alin. 4, iar în cazul pârâţilor, preşedintele instanţei va numi un curator special.

---

*) "Art. 114 a fost modificat prin art. 1 pct. 42 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 114 avea următorul conţinut: "Art. 114. (2) Când reclamantul este de faţa la fixarea termenului, el ia termenul în cunoştinţa; preşedintele îi va pune în vedere lipsurile cererii de chemare în judecata, spre a le întregi înainte de comunicare.

(3) Preşedintele va dispune în acelaşi timp să se comunice pârâtului, o dată cu citaţia, copii de pe cerere şi înscrisuri, punându-i-se în vedere să depună la dosar intimpinare cu cel puţin 5 zile înainte de termenul sorocit pentru judecata.

(4) O dată cu sorocirea termenului, preşedintele va dispune, dacă s-a cerut prin cerere, citarea pârâtului la interogator sau jurământ, sub rezerva dezbaterii la termenul de înfăţişare. Sub aceeaşi rezerva se vor putea lua orice alte măsuri, în marginile rinduielilor pentru dovezi.

(5) Termenul se va soroci astfel ca, de la data primirii citaţiei, pârâtul să aibă cel puţin 30 de zile pentru depunerea intimpinarii, iar în pricinile urgente, cel puţin 5 zile.

(6) Dacă pârâtul locuieşte în străinătate, preşedintele va putea soroci un termen mai îndelungat.

Art. 114 alin. (1) este reprodus astfel cum a fost modificat prin Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M.Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În reglementare art. 114 alin. (1) avea următorul conţinut: "Preşedintele, îndată ce primeşte cererea de chemare în judecata şi constata plata timbrului, a taxei de procedura şi a impozitului proporţional, va soroci ziua înfăţişării şi va cita părţile înaintea instanţei, în şedinţa. Preşedintele va putea soroci o anumită ora pentru judecarea pricinii."

Alin. 4 al art. 114 a fost introdus prin art. 1 pct. 8 al Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001."

Art. 114 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 20 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

ART. 114^1 *)

(1) Preşedintele, de îndată ce constata ca sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecata, fixează termenul de judecată pe care, sub semnatura, îl da în cunoştinţa reclamantului prezent sau reprezentantului acestuia. Celelalte părţi vor fi citate potrivit legii.

(2) Preşedintele va dispune în acelaşi timp să se comunice pârâtului, o dată cu citaţia, copii de pe cerere şi de pe înscrisuri, punându-i-se în vedere obligaţia de a depune la dosar întâmpinare cel mai târziu cu 5 zile înainte de termenul stabilit pentru judecata.

(3) Primul termen de judecată va fi stabilit astfel încât de la data primirii citaţiei pârâtul să aibă la dispoziţie cel puţin 15 zile pentru a-şi pregati apărarea, iar în procesele urgente, cel puţin 5 zile. Pentru termenele următoare şi primul termen fixat după casarea cu trimitere, determinata de necercetarea fondului, rămân aplicabile dispoziţiile art. 89 alin. 1.

(4) Dacă pârâtul locuieşte în străinătate, preşedintele va putea fixa un termen mai îndelungat. Prin citaţie pârâtul va fi informat ca are obligaţia de a-şi alege domiciliul în România, unde urmează sa i se facă toate comunicările privind procesul. În cazul în care pârâtul nu se conformează acestei obligaţii, comunicările se vor face prin scrisoare recomandată, recipisa de predare la posta română a scrisorii, în cuprinsul căreia vor fi menţionate actele ce se expediază, ţinând loc de dovada de îndeplinire a procedurii.

(5) Sub rezerva dezbaterii la prima zi de înfăţişare, preşedintele, cu ocazia fixării termenului prevăzut la alin. 1, dacă s-a solicitat prin cerere, va putea dispune citarea pârâtului la interogatoriu, alte măsuri pentru administrarea probelor, precum şi orice alte măsuri necesare pentru desfăşurarea procesului potrivit legii.

(6) De asemenea, în condiţiile legii, preşedintele va putea incuviinta, prin încheiere executorie, măsuri asiguratorii, precum şi măsuri pentru asigurarea dovezilor ori pentru constatarea unei situaţii de fapt.

Art. 114^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 43 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Alin. 3 al art. 114^1 a fost modificat prin art. 1 pct. 9 al Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare alin. (3) al art. 114^1 avea următorul conţinut:"(3) Termenul de judecată va fi stabilit astfel încât de la data primirii citaţiei pârâtul să aibă la dispoziţie cel puţin 30 de zile pentru a-şi pregati apărarea, iar în procesele urgente, cel puţin 5 zile."

Alin. (3) şi (5) ale art. 114^1 au fost modificate de pct. 21 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Secţiunea a III-a

Întâmpinarea

Articolul 115

Întâmpinarea va cuprinde:

1. excepţiile de procedura ce pârâtul ridica la cererea reclamantului;
2. răspunsul la toate capetele de fapt şi de drept ale cererii;
3. dovezile cu care se apara împotriva fiecărui capăt de cerere; când va cere dovada cu martori, pârâtul va arata numele şi locuinta lor;
4. semnatura.

Articolul 116

(1) La întâmpinare se vor alătură atâtea copii de pe întâmpinare câţi reclamanţi sunt; de asemenea se va alătură acelaşi număr de copii certificate de pe înscrisurile pe care se sprijină, mai mult un rând de copii pentru instanţa.

(2) Dacă mai mulţi reclamanţi au un singur reprezentant, sau un reclamant sta în judecata în mai multe calităţi juridice, se va depune la dosar pentru aceste părţi câte o singura copie.

Articolul 117

Când sunt mai mulţi pârâţi, ei pot răspunde toţi împreună sau numai o parte din ei, printr-o singura întâmpinare.

Articolul 118

(1) Întâmpinarea este obligatorie, afară de cazurile în care legea prevede în mod expres altfel.

(2) Abrogat.

(3) În cazul în care pârâtul nu este reprezentat sau asistat de avocat, preşedintele îi va pune în vedere, la prima zi de înfăţişare, sa arate excepţiile, dovezile şi toate mijloacele sale de apărare despre care se va face vorbire în încheierea de şedinţa; instanţa îi va acorda, la cerere, un termen pentru pregătirea apărării şi depunerea întâmpinării.

---

*) Art. 118 a fost modificat prin art. 1 pct. 44 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 118 avea următorul conţinut: "Art. 118. Depunerea intimpinarii nu este obligatorie. În cazul în care nu s-a depus intimpinare, preşedintele îi va pune în vedere pârâtului, la prima zi de înfăţişare, sa arate excepţiile, dovezile şi toate mijloacele sale de apărare, despre care se va face vorbire în încheierea de şedinţa."

Alin. (2) al art. 118 a fost abrogat de pct. 22 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (3) al art. 118 a fost modificat de pct. 23 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Secţiunea a IV-a
Cererea reconvenţională

Articolul 119

(1) Dacă pârâtul are pretenţii în legătură cu cererea reclamantului, el poate să facă cerere reconvenţională.

(2) Cererea trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute pentru cererea de chemare în judecata.

(3) Cererea reconvenţională se depune odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu în prima zi de înfăţişare.

(4) Când reclamantul şi-a modificat cererea de chemare în judecata, cererea reconvenţională se va depune cel mai târziu până la termenul ce se va incuviinta pârâtului, spre acest sfârşit.

Alin. (1) al art. 119 a fost modificat prin art. 1 pct. 10 al Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, art. 118 avea următorul conţinut: "(1) Dacă pârâtul are pretenţii în legătură cu cererea sau cu mijloacele sale de apărare ale reclamantului, el poate să facă cerere reconvenţională."

Alin. (1) al art. 119 a fost modificat de pct. 24 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 120

(1) Cererea reconvenţională se judeca odată cu cererea principala.

(2) Când, însă, numai cererea principala este în stare de a fi judecata, instanţa o poate judeca deosebit.

Secţiunea a V-a
Plângerea

Articolul 120^1 - 120^2

Abrogate

Art. 120^1 şi art. 120^2 au fost abrogate prin art. 6 din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Capitolul II
Şedinţele şi poliţia lor

Articolul 121

(1) Şedinţele vor fi publice, afară de cazurile când legea dispune altfel.

(2) Instanţa poate să dispună ca dezbaterile să se facă în şedinţa secreta, dacă dezbaterea publică ar putea vătăma ordinea sau moralitatea publică sau pe părţi. În acest caz, părţile vor putea fi însoţite, în afară de apărătorii lor, de cel mult două persoane desemnate de ele.

(3) Hotărârea se pronunţa întotdeauna în şedinţa publică.

Articolul 122

(1) Preşedintele exercită poliţia şedinţei, putând lua măsuri pentru păstrarea ordinii şi bunei-cuviinţe.

(2) Dacă nu este loc în sala de şedinţa, preşedintele poate inlatura pe cei ce ar veni mai târziu sau pe cei ce depăşesc numărul locurilor.

(3) Nimeni nu poate fi lăsat să între cu arme în sala de şedinţa, afară numai dacă le poarta în vederea serviciului ce îndeplineşte în faţa instanţei.

(4) Acei care iau parte la şedinţa sunt obligaţi să aibă o purtare cuviincioasă. Acel ce vorbeşte instanţei trebuie să stea în picioare. Preşedintele poate incuviinta excepţii de la aceasta îndatorire.

(5) Pot fi îndepărtaţi din sala cei minori şi persoanele care s-ar infatisa într-o ţinuta necuviincioasă.

(6) Preşedintele poate chema la ordine orice persoană care tulbura mersul dezbaterilor. Dacă aceasta chemare rămâne fără rezultat, el poate obliga pe tulburător sa părăsească sala şi la nevoie va da ordin să fie scos din sala.

(7) Dacă în cursul şedinţei se săvârşeşte o faptă penală, se aplică dispoziţiile din Codul de procedură penală.*)

(8) Preşedintele poate să ordone îndepărtarea tuturor persoanelor din sala, dacă altfel nu se poate păstra ordinea.

---

*) Alin. (7) al art. 122 a fost introdus prin art. 1 pct. 45 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000, fostul alin. (7) devenind alin. (8).

Articolul 123

(1) Dacă printre cei îndepărtaţi din sala ar fi vreuna din părţi, înainte de închiderea dezbaterilor, aceasta va fi chemată în sala şi, sub pedeapsa de nulitate, i se vor pune în vedere toate faptele esenţiale petrecute în lipsa sa, precum şi declaraţiile celor ascultaţi.

(2) Dispoziţia de mai sus nu se aplică în cazul când partea îndepărtată din şedinţa a fost asistată de un avocat, care a rămas mai departe în sala.

Articolul 124

Dispoziţiile de mai sus se aplică în toate locurile unde judecătorii sunt chemaţi să-şi îndeplinească funcţiunile lor.

Capitolul III
Judecata

Secţiunea I
Înfăţişări şi dezbateri

Articolul 125

(1) Preşedintele va dispune să se întocmească pentru fiecare şedinţa o lista cu pricinile fixate să se judece în acea zi şi care va fi afişată la usa sălii de şedinţa cu cel puţin o ora înainte de începerea şedinţei.

(2) Pricinile declarate urgente şi cele rămase în divergenta se vor judeca înaintea celorlalte.

(3) Părţile pot cere schimbarea rândului, dacă împricinaţii având pricini fixate înaintea lor nu se împotrivesc.

Articolul 126

Părţile pot cere instanţei, la începutul şedinţei, amânarea pricinilor care nu sunt în stare de judecată, dacă aceste cereri nu provoacă dezbateri. Aceasta amânare se poate face şi de un singur judecător.

Articolul 127

Pricinile se dezbat verbal, dacă legea nu dispune altfel.

Articolul 128

(1) Preşedintele deschide, suspenda şi ridica şedinţa.

(2) Preşedintele va da cuvintul mai întâi reclamantului şi în urma pârâtului.

(3) În caz de trebuinta, preşedintele poate da cuvântul de mai multe ori, putându-l margini în timp de fiecare data.

Articolul 129

(1) Părţile au îndatorirea ca, în condiţiile legii, sa urmărească desfăşurarea şi finalizarea procesului. De asemenea, ele au obligaţia sa îndeplinească actele de procedura în condiţiile, ordinea şi termenele stabilite de lege sau de judecător, să-şi exercite drepturile procedurale conform dispoziţiilor art. 723 alin. 1, precum şi să-şi probeze pretenţiile şi apărările.

(2) Judecătorul va pune în vedere părţilor drepturile şi obligaţiile ce le revin în calitatea lor din proces şi va stărui, în toate fazele procesuale, pentru soluţionarea amiabila a cauzei.

(3) Abrogat.

(4) Cu privire la situaţia de fapt şi motivarea în drept pe care părţile le invoca în susţinerea pretenţiilor şi apararilor lor, judecătorul este în drept să le ceara acestora să prezinte explicaţii, oral sau în scris, precum şi sa pună în dezbaterea lor orice împrejurări de fapt ori de drept, chiar dacă nu sunt menţionate în cerere sau în întâmpinare.

(5) Judecătorii au îndatorirea sa stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greseala privind aflarea adevărului în cauza, pe baza stabilirii faptelor şi prin aplicarea corecta a legii, în scopul pronunţării unei hotărâri temeinice şi legale. Ei vor putea ordonă administrarea probelor pe care le considera necesare, chiar dacă părţile se împotrivesc.

(6) În toate cazurile, judecătorii hotărăsc numai asupra obiectului cererii deduse judecaţii.*)

---

*) Art. 129 a fost modificat prin art. 1 pct. 46 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 129 avea următorul conţinutul: "Art. 129. (1) Preşedintele este în drept sa pună întrebări părţilor sau sa pună în dezbaterea lor orice împrejurări de fapt sau de drept care duc la dezlegarea pricinii, chiar dacă nu sunt cuprinse în cerere sau în intimpinare.

(2) El va putea ordonă dovezile pe care le va găsi de cuviinţă, chiar dacă părţile se împotrivesc."

Alin. (2) al art. 129 a fost modificat de pct. 25 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (3) al art. 129 a fost abrogat de pct. 26 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 130

Judecătorii sau părţile pot pune întrebări martorilor sau experţilor numai prin mijlocirea preşedintelui, care poate însă incuviinta ca aceştia sa pună întrebările direct.*)

---

*) Art. 130 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 47 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 130 avea următorul conţinut: "Art. 130. (1) Judecătorii sau părţile pot pune întrebări martorilor sau experţilor numai prin mijlocirea preşedintelui, care poate incuviinta ca aceştia sa pună întrebările direct.

(2) Judecătorii sunt datori sa stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a descoperi adevărul şi pentru a preveni orice greseala în cunoaşterea faptelor; ei vor da părţilor ajutor activ în ocrotirea drepturilor şi intereselor lor.

(3) Ei vor hotărî numai asupra celor ce formează obiectul pricinii supuse judecaţii."

Articolul 131

(1) În faţa primei instanţe judecătorii au datoria de a incerca împăcarea părţilor. În acest scop ei pot solicita înfăţişarea personală a părţilor, chiar dacă acestea sunt reprezentate.

(2) Dacă părţile se împacă, judecătorul va constata condiţiile împăcării în cuprinsul hotărârii pe care o va da. Dispoziţiile art. 273 sunt aplicabile.*)

---

*) Art. 131 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 48 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 131 avea următorul conţinut: "Art. 131. (1) La judecătorii, judecătorul, înainte de intrarea în dezbateri, va incerca împăcarea părţilor.

(2) Dacă părţile se împacă, judecătorul va constata condiţiile împăcării în cuprinsul hotărârii pe care o va da."

Articolul 132

(1) La prima zi de înfăţişare instanţa va putea da reclamantului un termen pentru întregirea sau modificarea cererii precum şi pentru a propune noi dovezi. În acest caz, instanţa dispune amânarea pricinii şi comunicarea cererii modificate pârâtului, în vederea facerii întâmpinării.

(2) Cererea nu se socoteşte modificată şi nu se va da termen, ci se vor trece în încheierea de şedinţa declaraţiile verbale făcute în instanţa:

1. când se îndreaptă greşelile materiale din cuprinsul cererii;
2. când reclamantul măreşte sau micşorează câtimea obiectului cererii;
3. când cere valoarea obiectului pierdut sau pierit;
4. când înlocuieşte cererea în constatare printr-o cerere pentru realizarea dreptului sau dimpotriva, în cazul în care cererea în constatare poate fi primită.

(3) Reclamantul va putea cere un termen pentru a depune întâmpinare la cererea reconvenţională şi a propune dovezile în apărare.

Articolul 133

(1) Cererea de chemare în judecata care nu cuprinde numele reclamantului sau al pârâtului, obiectul ei sau semnatura, va fi declarata nulă.

(2) Lipsa semnăturii se poate totuşi împlini în tot cursul judecaţii. Dacă pârâtul invoca lipsa de semnatura, reclamantul va trebui să semneze cel mai târziu la prima zi de înfăţişare următoare, iar când este prezent în instanţa, în chiar şedinţa în care a fost invocată nulitatea.

Articolul 134

Este socotită ca prima zi de înfăţişare aceea în care părţile, legal citate, pot pune concluzii.

Articolul 135

Cererea reconvenţională şi introducerea unei alte persoane în judecata, care nu se vor fi făcut înăuntrul termenului prevăzut de lege, se vor judeca deosebit, afară de cazul când amândouă părţile consimt să se judece împreună.

Articolul 136

Excepţiile de procedura care nu au fost propuse în condiţiile art. 115 şi 132 nu vor mai putea fi invocate în cursul judecaţii, afară de cele de ordine publică.

Articolul 137

(1) Instanţa se va pronunţa mai întâi asupra excepţiilor de procedura, precum şi asupra celor de fond care fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii.

(2) Excepţiile nu vor putea fi unite cu fondul decât dacă pentru judecarea lor este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu dezlegarea în fond a pricinii.

Articolul 138

(1) Dovezile care nu au fost cerute în condiţiile art. 112, 115 şi 132 nu vor mai putea fi invocate în cursul instanţei, afară de cazurile:

1. abrogat;*)
2. când nevoia dovezii ar reieşi din dezbateri şi partea nu o putea prevedea;
3. când administrarea dovezii nu pricinuieşte amânarea judecaţii;
4. când dovada nu a fost cerută în condiţiile legii, din pricina neştiinţei sau lipsei de pregătire a părţii, care nu a fost asistată sau reprezentată de avocat.**)

(2) În cazurile prevăzute la pct. 2 şi 4, partea adversa are dreptul la contraproba numai asupra aceluiaşi aspect.***)

(3) În cazul amânării, partea este obligată, sub pedeapsa decăderii, să depună, cu cel puţin 5 zile înainte de termenul fixat pentru judecata, copii certificate de pe înscrisurile invocate.

---

*) Pct. 1 al alin. (1) al art. 138 a fost abrogat prin Decretul nr. 208 din 12 august 1950.

**) Pct. 4 al. alin.(1) al at. 138 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 49 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 4 al alin. (1) al art. 138 avea următorul conţinut: "4. când dovada nu a fost cerută în condiţiile articolelor mai sus-arătate din pricina neştiinţei şi lipsei de pregătire a părţii."

***) Alin. (2) al art. 138 a fost introdus prin art. 1 pct. 50 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000, fostul alin. (2) devenind alin. (3).

Articolul 139

(1) Partea care a depus un înscris în copie certificată este datoare să aibă asupra sa la şedinţa originalul înscrisului sau sa-l depună mai înainte în păstrarea grefei, sub pedeapsa de a nu se tine seama de înscris.

(2) Dacă partea potrivnica nu poate să-şi dea seama de exactitatea copiei faţa cu originalul înfăţişat în şedinţa, judecătorul va putea acorda un termen scurt, obligând partea să depună originalul în păstrarea grefei.

Articolul 140

(1) Înscrisurile depuse de părţi rămân dobândite judecaţii şi nu se mai pot retrage fără învoirea părţii potrivnice.

(2) Înscrisurile depuse în original nu vor putea fi retrase decât după ce se vor lasă copii legalizate de grefa instanţei, la care s-a făcut depunerea.

Articolul 141

(1) Când se tăgăduieşte exactitatea traducerii în limba română sau a scrierii cu litere latine, facuta de parte, instanţa poate dispune ca traducerea sau scrierea cu litere latine să se facă de un traducător autorizat sau, în lipsa, de o persoană de încredere, în care caz se vor aplica dispoziţiile privitoare la experţi.

(2) Pârâtul va face aceasta cerere prin întâmpinare, iar reclamantul la primul termen de înfăţişare.

Articolul 142

(1) Dacă partea sau martorul nu cunoaşte limba română, se va folosi un traducător autorizat sau, în lipsa, o persoană de încredere, în care caz se vor aplica dispoziţiile privitoare la experţi.

(2) Judecătorul poate îndeplini funcţiunea de traducător fără a depune jurământ.

Articolul 143

Când cel ce urmează a fi ascultat este mut sau surd şi nu poate fi înţeles, va fi pus sa scrie răspunsul. Dacă nu ştie sa scrie, se va folosi un interpret, aplicându-se dispoziţiile privitoare la experţi.

Articolul 144

Când cel obligat să semneze declaraţiile făcute nu vrea sau nu poate să semneze, se va face arătare în actul de procedura.

Articolul 144^1

În cazurile în care potrivit prevederilor Codului familiei, instanţa de judecată urmează a asculta un copil minor, ascultarea se va face în camera de consiliu. Dacă, faţă de împrejurările cauzei, instanţa găseşte potrivit, ea va asculta copilul minor fără ca părţile sau alte persoane să fie de faţa.

Articolul 145

Dezbaterile în continuare vor fi fixate în şedinţe deosebite, chiar în afară orelor statornicite pentru judecarea pricinilor.

Articolul 146

Părţile vor putea fi îndatorate, după închiderea dezbaterilor, să depună concluzii scrise sau prescurtări scrise, semnate de ele, a susţinerilor lor verbale. Părţile vor putea depune concluzii sau prescurtări chiar fără să fie obligate. Ele vor fi înregistrate.

Articolul 147

Dezbaterile urmate în şedinţa se vor trece în încheierea de şedinţa, care va fi semnată de judecători şi de grefier.

Articolul 148

(1) La cerere, grefa va elibera copii de pe încheierea de şedinţa, de pe hotărâre sau dispozitiv sau de pe celelalte înscrisuri aflate la dosar.

(2) Copiile de pe încheieri, dispozitiv sau hotărâri se vor putea elibera numai după ce acestea au fost semnate de toţi judecătorii, sub pedeapsa pentru grefieri de a fi urmăriţi ca falsificatori.

(3) În cazul când dezbaterile s-au urmat în şedinţa secreta, alte persoane decât părţile nu pot dobândi copii de pe încheieri, expertize sau declarării de martori decât cu încuviinţarea preşedintelui.

Articolul 149

Instanţa va incuviinta stenografierea dezbaterilor, în total sau în parte, la cererea părţii. În acest caz se vor aplica dispoziţiile privitoare la experţi.

Articolul 150

Când instanţa se va socoti lămurită, preşedintele va declara dezbaterile închise.

Articolul 151

Pricina poate fi repusă pe rol, dacă instanţa găseşte necesare noi lămuriri.

Articolul 152

Dacă, la orice termen fixat pentru judecata, se înfăţişează numai una din părţi, instanţa, după ce va cerceta toate lucrările din dosar şi va asculta susţinerile părţii, se va pronunţa pe temeiul dovezilor administrate, putând primi excepţiile şi apărările părţii care lipseşte.

Articolul 153

(1) Partea care a depus cererea personal sau prin mandatar şi a luat termenul în cunoştinţa, precum şi partea care a fost prezenta la o înfăţişare, ea însăşi sau prin mandatar, chiar neîmputernicit cu dreptul de a cunoaşte termenul, nu va fi citata în tot cursul judecării la acea instanţa, prezumandu-se ca ea cunoaşte termenele ulterioare.

(2) Aceasta dispoziţie nu se aplică:

1. în cazul redeschiderii judecaţii după ce a fost suspendată;
2. în cazul stabilirii unui termen pentru chemarea la interogatoriu;
3. în cazul când procesul se repune pe rol;
4. în cazul militarilor în termen şi al detinutilor.*)

(3) Termenul luat în cunoştinţa sau pentru care au fost trimise citaţiile nu poate fi preschimbat decât pentru motive temeinice şi cu citarea părţilor. Citarea acestora se face în termen scurt, în camera de consiliu. Soluţionarea cererii de preschimbare a primului termen de judecată este de competenţa preşedintelui

instanţei, a vicepreşedintelui instanţei, a preşedintelui de secţie ori a judecătorului care îl înlocuieşte. În cursul judecării procesului cererea de preschimbare a termenului se soluţionează de către completul de judecată.

---

*) Art. 153 a fost modificat prin art. 1 pct. 51 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 153 avea următorul conţinut: "Art. 153. (1) Partea care a fost prezenta la înfăţişare, ea însăşi sau prin mandatar, chiar neîmputernicit cu dreptul de a cunoaşte termenul, nu va fi citata în tot cursul instanţei, fiind presupusa ca cunoaşte termenele următoare.

(2) Aceasta dispoziţie nu se aplică:

1. în cazul redeschiderii judecaţii după ce a fost suspendată sau amînată fără termen;
2. în cazul sorocirii unui termen pentru chemarea la interogator sau jurămînt;
3. în cazul când pricina se repune pe rol.

(4) Cererea se judeca în camera de consiliu.

) Alin. (3) al art. 153 a fost modificat prin art. 1 pct. 11 al Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 153 avea următorul conţinut: "Termenul luat în cunoştinţa sau pentru care au fost trimise citaţiile nu poate fi preschimbat, decît după citarea părţilor şi pentru motive temeinice."

Alin. (3) al art. 153 a fost modificat de pct. 27 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

***) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 154

Abrogat.*)

---

*) Art. 154 a fost abrogat prin art. 1 pct. 52 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 154 avea următorul conţinut: "Art. 154. (1) Partea care în orice chip a pricinuit amînarea judecaţii va fi obligată, la cererea părţii potrivnice, să-i plătească o despăgubire pentru paguba pricinuită prin amînare.

(2) Instanţa hotărăşte, după ascultarea părţilor, printr-o încheiere irevocabilă.

(3) Despăgubirea nu se înapoiază, chiar dacă partea care a dobândit-o cade în pretenţiile sale.

(4) Dacă încheierea nu a fost executată în timpul judecaţii, partea va putea cere ca despăgubirea să fie ţinuta în seama la pronunţarea hotărârii.

Articolul 155

(1) Amânarea judecaţii în temeiul învoielii părţilor nu se poate incuviinta decât o singură dată în cursul instanţei.

(2) După o asemenea amânare, judecata, dacă părţile nu stăruiesc, va fi suspendată şi nu va fi redeschisă decât după plata sumelor prevăzute de legea timbrului pentru redeschiderea pricinilor.

(3) Instanţa este obligată sa cerceteze dacă amânarea cerută de amândouă părţile pentru un motiv anumit nu tinde la o amânare prin învoiala părţilor; este socotită ca atare cererea de amânare la care cealaltă parte s-ar putea împotrivi.

Articolul 155^1

(1) Când constata ca desfăşurarea normală a procesului este împiedicată din vina părţii reclamante, prin neîndeplinirea obligaţiilor prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecaţii, instanţa poate suspenda judecata, arătând în încheiere care anume obligaţii nu au fost respectate. Dispoziţiile art. 108^3 sunt aplicabile.

(2) La cererea părţii, judecata va fi reluată dacă obligaţiile la care se referă alin. 1 au fost îndeplinite şi, potrivit legii, aceasta poate continua. Dispoziţiile art. 155 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Art. 155^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 53 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Alin. 2 al art. 155^1 a fost modificat prin art. 1 pct. 12 al Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 155^1 avea următorul conţinut: : "(2) La cererea părţii, judecata va fi reluată dacă obligaţiile la care se referă alin. (1) au fost îndeplinite şi, potrivit legii, aceasta poate continua."

Art. 155^1 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 28 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 156

(1) Instanţa va putea da un singur termen pentru lipsa de apărare, temeinic motivată.

(2) Când instanţa refuza amânarea judecaţii pentru acest motiv, va amana, la cererea părţii, pronunţarea în vederea depunerii de concluzii scrise.

Articolul 157

Pricinile în care procedura este îndeplinită şi care nu se pot judeca din lipsa de timp vor fi amânate, la cererea uneia din părţi, la un termen scurt pentru când părţile nu se vor mai cita. Aceste pricini vor fi judecate cu precădere.

Secţiunea a II-a

Excepţiile de procedura şi excepţia puterii de lucru judecat

Articolul 158

(1) Când în faţa instanţei de judecată se pune în discuţie competenţa acesteia, ea este obligată sa stabilească instanţa competenţa ori, dacă este cazul, un alt organ cu activitate jurisdicţională competent.

(2) Dacă instanţa se declara competenţa, va trece la judecarea pricinii, cel nemulţumit putând să facă, potrivit legii, apel sau recurs după darea hotărârii asupra fondului.

(3) Dacă instanţa se declara necompetentă, împotriva hotărârii se poate exercita recurs în termen de 5 zile de la pronunţare. Dosarul va fi trimis instanţei competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicţională competent, de îndată ce hotărârea de declinare a competentei a devenit irevocabilă.*)

(4) Trimiterea dosarului după caz, instanţei competente sau altui organ cu activitate jurisdicţională competent, nu este împiedicată de exercitarea caii de atac de către partea care a obţinut declararea necompetentei.

(5) Dacă necompetentă nu este de ordine publică, partea care a făcut cererea la o instanţa necompetentă nu va putea cere declararea necompetentei.

Alin. (2) şi (3) ale art. 158 au fost modificate iniţial de pct. 8 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

*) Alin. (3) al art. 158 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 54 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 158 avea următorul conţinut: "(3) Dacă instanţa se declara necompetentă, ea va trimite dosarul instanţei competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicţională competent, de îndată ce hotărârea a devenit irevocabilă. Termenul pentru exercitarea caii de atac curge de la pronunţare."

Articolul 159

Necompetentă este de ordine publică:

1. când pricina nu este de competenţa instanţelor judecătoreşti;
2. când pricina este de competenţa unei instanţe de alt grad;
3. când pricina este de competenţa unei alte instanţe de acelaşi grad şi părţile nu o pot inlatura;

Articolul 160

În cazul declarării necompetentei, dovezile administrate în instanţa necompetentă rămân câştigate judecaţii şi instanţa competenţa nu va dispune refacerea lor decât pentru motive temeinice.

Articolul 161

(1) Când instanţa constata lipsa capacităţii de exerciţiu a drepturilor procedurale a părţii sau când reprezentantul părţii nu face dovada calităţii sale, se poate da un termen pentru împlinirea acestor lipsuri.

(2) Dacă lipsurile nu se împlinesc, instanţa va anula cererea.

Articolul 162

Excepţiile de procedura de ordine publică pot fi ridicate înaintea instanţei de recurs numai când nu este nevoie de o verificare a împrejurărilor de fapt în afară dosarului.

Articolul 163

(1) Nimeni nu poate fi chemat în judecata pentru aceeaşi cauza, acelaşi obiect şi de aceeaşi parte înaintea mai multor instanţe.

(2) Aceasta excepţie se va putea ridica de părţi sau de judecător în orice stare a pricinii în faţa instanţelor de fond.

(3) Dacă excepţia este primită, dosarul se va trimite instanţei care a fost mai întâi investită, iar în cazul când pricinile se afla în judecata unor instanţe de grade deosebite la instanţa cu grad mai înalt.

Articolul 164

(1) Părţile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se afla înaintea aceleaşi instanţe sau instanţe deosebite, de acelaşi grad, în care sunt aceleaşi părţi sau chiar împreună cu alte părţi şi al căror obiect şi cauza au între dânsele o strinsa legătură.

(2) Întrunirea poate fi facuta de judecător chiar dacă părţile nu au cerut-o.

(3) Dosarul va fi trimis instanţei mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părţile cer trimiterea lui la una din celelalte instanţe.

(4) Când una din pricini este de competenţa unei instanţe, şi părţile nu o pot inlatura, întrunirea se va face la acea instanţa.

Articolul 165

În orice stare a judecaţii se pot despărţi pricinile întrunite, dacă instanţa socoteşte ca numai una din ele este în stare de a fi judecata.

Articolul 166

Excepţia puterii lucrului judecat se poate ridica, de părţi sau de judecător, chiar înaintea instanţelor de recurs.

Secţiunea a III-a

Administrarea dovezilor

1. Dispoziţii generale

Articolul 167

(1) Dovezile se pot incuviinta numai dacă instanţa socoteşte ca ele pot sa aducă dezlegarea pricinii, afară de cazul când ar fi primejdie ca ele să se piardă prin întârziere.

(2) Ele vor fi administrate înainte de începerea dezbaterilor asupra fondului.

(3) Dovada şi dovada contrarie vor fi administrate pe cat cu putinta în acelaşi timp.

(4) Când dovada cu martori a fost încuviinţată în condiţiile art. 138, dovada contrară va fi cerută sub pedeapsa decăderii în aceeaşi şedinţa, dacă amândouă părţile sunt de faţa.

(5) Partea lipsa la încuviinţarea dovezii este obligată sa ceara dovada contrarie la şedinţa următoare, iar în caz de împiedicare, la prima zi când se înfăţişează.

Articolul 168

(1) Încheierea prin care se încuviinţează dovezile va arata faptele ce vor trebui dovedite, precum şi mijloacele de dovada încuviinţate pentru dovedirea lor.

(2) Administrarea dovezilor se va face în ordinea statornicită de instanţa.

(3) Când o parte renunţa la dovezile ce a propus, cealaltă parte poate să şi le însuşească.

Articolul 169

(1) Administrarea probelor se face în faţa instanţei de judecată, dacă legea nu dispune astfel.*)

Alin. (2) -(3). Abrogate.**)

(4) Când administrarea dovezilor urmează să se facă în alta localitate, ea se va îndeplini, prin delegaţie, de către o instanţa de acelaşi grad sau chiar mai mica în grad, dacă în acea localitate nu exista o instanţa de acelaşi grad. Dacă felul dovezii îngăduie şi părţile se învoiesc, instanţa care administrează dovada poate fi scutită de citarea părţilor.

---

*) Alin. (1) al art. 169 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 55 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin.(1) al art. 169 avea următorul conţinut: "(1) Administrarea dovezilor se face în faţa instanţei de judecată".

**) Alin. (2) şi (3) ale art. 169 au fost abrogate prin Decretul nr. 38 din 16 februarie 1969.

Articolul 170

(1) Când s-a încuviinţat o cercetare locală, expertiza sau dovada cu martori, partea care a propus-o este obligată ca, în termen de 5 zile de la încuviinţare, să depună suma statornicită de instanţa pentru cheltuielile de cercetare, drumul şi despăgubirea martorilor sau plata expertului; recipisa se va depune la grefa instanţei.

(2) Când s-au încuviinţat părţilor dovezi potrivit dispoziţiilor art. 138 pct. 2 şi 4, termenul de mai sus poate fi prelungit până 15 zile.

(3) Neîndeplinirea acestor obligaţii atrage decăderea, pentru acea instanţa, din dovada încuviinţată.

(4) Depunerea sumei se va putea însă face şi după împlinirea termenului, dacă prin aceasta nu se amana judecata.

Articolul 171

Partea decăzută din dreptul de a administra o dovadă va putea totuşi să se apere, discutând în fapt, şi în drept temeinicia susţinerilor şi a dovezilor părţii potrivnice.

Articolul 171^1

În cazurile în care proba a fost dispusă din oficiu sau la cererea procurorului în procesul pornit de acesta în condiţiile art. 45 alin. 2, instanţa va stabili, prin încheiere, cheltuielile de administrare a probei şi partea care trebuie să le plătească, putându-le pune şi în sarcina ambelor părţi.

Art. 171^1 a fost introdus de pct. 29 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

2. Dovada cu înscrisuri

Articolul 172

(1) Când partea invedereaza ca partea potrivnica deţine un înscris privitor la pricina, instanţa poate ordonă înfăţişarea lui.

(2) Cererea de înfăţişare nu poate fi respinsă dacă înscrisul este comun părţilor sau dacă însăşi partea potrivnica s-a referit în judecata la înscris ori dacă, după lege, ea este obligată sa înfăţişeze înscrisul.

Articolul 173

Instanţa va respinge cererea de înfăţişare a înscrisului, în întregime sau în parte, în cazurile:

1. când cuprinsul înscrisului priveşte chestiuni cu totul personale;
2. când înfăţişarea înscrisului ar încalcă îndatorirea de a păstra secretul;
3. când înfăţişarea ar atrage urmărirea penală împotriva părţii sau a unei alte persoane, ori ar expune-o dispreţului public.

Articolul 174

Dacă partea refuza sa răspundă la interogatoriul ce s-a propus în dovedirea deţinerii sau existenţei înscrisului, dacă reiese din dovezile administrate ca l-a ascuns sau l-a distrus sau dacă, după ce s-a dovedit deţinerea înscrisului, nu-l înfăţişează la cererea instanţei, aceasta va putea socoti ca dovedite pretenţiile părţii care a cerut înfăţişarea, cu privire la cuprinsul acelui înscris.

Articolul 175

(1) Dacă înscrisul se găseşte în păstrarea unei autorităţi sau a altei persoane, instanţa va dispune aducerea lui în termenul fixat în acest scop. Cel care deţine înscrisul este îndreptăţit sa refuze aducerea acestuia în cazurile prevăzute de art. 173.

(2) Înfăţişarea şi aducerea înscrisului se fac pe cheltuiala părţii care a cerut dovada; suma de plată va fi stabilită prin încheiere irevocabilă.*)

---

*) Art. 175 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 56 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 175 avea următorul conţinut: "Art. 175. (1) Dacă înscrisul se găseşte în păstrarea unei autorităţi, instanţa va lua măsuri pentru aducerea lui, putind pronunţa împotriva şefului autorităţii, în caz de refuz neîntemeiat, despăgubiri pentru fiecare zi de întârziere.

(2) Dacă înscrisul este deţinut de o altă persoană, aceasta va putea fi citata ca martor, punându-i-se în vedere sa aducă înscrisul în instanţa, sub pedeapsa plăţii de despăgubiri pentru fiecare zi de întârziere. Aceasta este indreptatita sa refuze aducerea înscrisului în cazurile prevăzute de art. 173.

(3) Înfăţişarea şi aducerea înscrisului se fac pe cheltuiala părţii care a cerut dovada; suma de plată va fi statornicită prin încheiere irevocabilă.

Articolul 176

(1) Instanţa nu va putea cere trimiterea cărţilor funciare şi a planurilor, a registrelor autorităţilor, precum şi a înscrisurilor originale depuse la instanţe sau notari publici.

(2) Cercetarea acestor înscrisuri se va face, cu citarea părţilor, de un magistrat delegat sau, dacă înscrisul se găseşte în alta localitate, prin delegaţie, de către instanţa respectiva.

3. Verificarea de scripte

Articolul 177

(1) Acela căruia i se opune un înscris sub semnatura privată este dator, fie sa recunoască, fie sa tăgăduiască scrisul ori semnatura.

(2) Moştenitorii sau urmaşii în drepturi ai aceluia de la care se pretinde a fi înscrisul pot declara că nu cunosc scrisul sau semnatura acestuia.

Articolul 178

(1) Când una din părţi declara că nu recunoaşte fie scrisul, fie semnatura instanţa va pasi la verificarea înscrisului.

(2) Spre acest sfârşit, preşedintele instanţei va obliga pe cel căruia i se atribuie scrierea sau semnatura sa scrie şi să semneze sub dictarea sa, părţi din înscris.

(3) Refuzul de a scrie va putea fi socotit ca o recunoaştere a scrisului.

Articolul 179

(1) Dacă instanţa, după verificarea înscrisului cu scrisul sau semnatura facuta în faţa ei sau cu alte înscrisuri, nu este lămurită, va dispune ca verificarea să se facă prin expert, obligând părţile să depună de îndată înscrisuri pentru verificare.

(3) Se primesc ca atare:

1. înscrisurile autentice;
2. înscrisurile private, netăgăduite de părţi;
3. partea din înscris netăgăduită;
4. scrisul sau semnatura facuta înaintea instanţei;

(4) Înscrisurile depuse pentru verificare vor fi semnate de preşedinte, grefier şi părţi.

(5) Părţile iau cunoştinţa de înscrisuri în şedinţa.

Articolul 180

(1) Dacă una din părţi declara ca scrisul sau semnatura este falsa şi cealaltă parte nu este de faţa, instanţa va dispune înfăţişarea părţilor în persoana, la alt termen, când partea care a invocat înscrisul va arata mijloacele sale de apărare şi va depune înscrisul pentru verificare.

(2) Părţile pot fi reprezentate şi prin mandatari cu procura specială, dacă dovedesc o împiedicare bine intemeiata.

Articolul 181

(1) Preşedintele va constata, prin proces-verbal, starea materială a înscrisului defăimat, dacă exista pe el ştersături, adăugiri sau îndreptări, apoi îl va semna, spre neschimbare şi-l va incredinta grefei, după ce va fi semnat de grefier şi de părţi.

(2) Dacă părţile nu vor sau nu pot să semneze, se va face arătare în procesul-verbal.

Articolul 182

(1) La ziua fixată, preşedintele întreabă partea care a înfăţişat înscrisul dacă înţelege să se folosească de el.

(2) Dacă partea lipseşte, nu voieşte sa răspundă sau declara că nu se mai foloseşte de înscris, acesta va fi înlăturat.

(3) Dacă partea care a defăimat înscrisul ca fals lipseşte sau nu voieşte sa răspundă sau nu stăruie în declaraţie, înscrisul va fi socotit ca recunoscut.

Articolul 183

Dacă partea care defaima înscrisul ca fals arata pe autorul sau complicele falsului, instanţa poate suspenda judecata pricinii, înaintând înscrisul procurorului împreună cu procesul-verbal ce se va încheia.

Articolul 184

Când nu este caz de judecată penală, sau dacă acţiunea publică s-a stins sau s-a prescris, falsul se va cerceta de instanţa civilă, prin orice mijloace de dovada.

Articolul 185

Abrogat. *)

---

*) Art. 185 a fost abrogat prin art. 1 pct. 57 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 185 avea următorul conţinut: "Art. 185. Cel care a cerut o verificare de scripte va putea fi condamnat la o amenda de 3000 lei până la 10000 lei şi la despăgubiri, dacă se dovedeşte ca înscrisul a fost scris de el."

4. Dovada cu martori

Articolul 186

(1) Când instanţa a încuviinţat dovada cu martori, ea va dispune ascultarea acelora care au fost propuşi prin cerere şi întâmpinare.

(2) În cazurile prevăzute de art. 138 pct. 2 şi 4, lista martorilor se va depune, sub pedeapsa decăderii, în termen de 5 zile de la încuviinţare.

(3) Înlocuirea martorilor nu se va incuviinta decât în caz de moarte, dispariţie sau motive bine întemeiate, în care caz, lista se va depune în termenul şi sub pedeapsa mai sus-arătate.

(4) Decăderea din dovada cu martori pentru neîndeplinirea obligaţiilor prevăzute de art. 170 se acoperă dacă aceştia se înfăţişează la termenul fixat pentru ascultarea lor.

Articolul 187

Instanţa va putea margini numărul martorilor propuşi.

Articolul 188

(1) Împotriva martorului care lipseşte la prima citare, instanţa poate emite mandat de aducere.*)

(2) În pricinile urgente, se poate dispune aducerea martorilor cu mandat chiar la primul termen.

(3) Dacă, după mandatul de aducere, martorul nu se înfăţişează, instanţa va putea pasi la judecata.

(4) Instanţa poate incuviinta ascultarea martorului la locuinta sa, când acesta este împiedicat de a veni în instanţa.

---

*) Alin. (1) al art. 188 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 58 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 188 avea următorul conţinut: "(1) Împotriva martorului care lipseşte la prima citare, instanţa va da mandat de aducere, putind aplica, prin încheiere executorie, şi o amenda de la 500 lei la 3000 lei; amenda se va putea ridica pentru motive temeinice."

Articolul 189

Nu pot fi ascultaţi ca martori:

1. rudele şi afinii până la gradul al treilea inclusiv;
2. soţul, chiar despărţit;
3. interzişii şi cei declaraţi de lege incapabili de a mărturisi;
4. cei condamnaţi pentru jurământ*) sau mărturie mincinoasă.

(2) Părţile pot conveni, expres sau tacit, să fie ascultate ca martori şi persoanele prevăzute la alin. (1) punctele 1 şi 2.**)

---

*) A se vedea nota de la art. 31.

**) Alin. (2) al art. 189 a fost introdus prin art. 1 pct. 59 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 190

În pricinile privitoare la starea civilă sau divorţ se vor putea asculta rudele şi afinii mai sus-arătaţi, în afară de descendenţi.

Articolul 191

Sunt scutiţi de a fi martori:

1. slujitorii cultelor, medicii, moaşele, farmaciştii, avocaţii, notarii publici şi orice alţi muncitori pe care legea îi obliga sa păstreze secretul cu privire la faptele încredinţate lor în exerciţiul îndeletnicirii;
2. funcţionarii publici şi foştii funcţionari publici, asupra împrejurărilor secrete de care au avut cunoştinţa în aceasta calitate;
3. cei care prin răspunsurile lor s-ar expune ei înşişi sau ar expune pe vreuna din persoanele arătate în art. 189 la punctele 1 şi 2 la o pedeapsă penală sau la dispreţul public.*)

---

*) Pct. 3 al alin. (1) al art. 191 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 60 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare , pct. 3 al alin. (1) al art. 191 avea următorul conţinut: "3. cei care prin răspunsurile lor s-ar expune ei înşişi sau ar expune pe vreuna din persoanele arătate în art. 189 la punctele 1 şi 2 la o pedeapsă penală sau la dispreţul public; în aceste cazuri, motivul de scutire va fi dovedit prin jurământ. Persoanele arătate la punctele 1 şi 2, în afară de slujitorii cultelor, vor fi obligaţi să depună dacă au fost dezlegate de îndatorirea păstrării secretului de cel interesat sau autoritatea interesată la păstrarea lui."

Articolul 192

Preşedintele, înainte de a lua mărturia, va cere martorilor sa arate:

1. numele, îndeletnicirea, locuinta şi vârsta;
2. dacă este ruda sau afin cu una din părţi şi în ce grad;
3. dacă se afla în serviciul uneia din părţi;
4. dacă este în judecata, în duşmănie sau în legături de interes cu vreuna din părţi.

Articolul 193

(1) Înainte de a fi ascultat, martorul depune următorul jurământ: "Jur ca voi spune adevărul şi că nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu. Asa să-mi ajute Dumnezeu!"

(2) În timpul depunerii jurământului, martorul tine mana pe cruce sau pe Biblie.

(3) Referirea la divinitate din formula jurământului se schimba potrivit credinţei religioase a martorului.

(4) Martorului de alta religie decât cea creştină nu îi sunt aplicabile prevederile alin. 2.

(5) Martorul fără confesiune va depune următorul jurământ: "Jur pe onoare şi constiinta ca voi spune adevărul şi că nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu".

(6) Martorii care din motive de constiinta sau confesiune nu depun jurământul vor rosti în faţa instanţei următoarea formula: "Ma oblig ca voi spune adevărul şi că nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu".

(7) Situaţiile la care se referă alin. 3, 4, 5 şi 6 se reţin de organul judiciar pe baza afirmaţiilor făcute de martor.

(8) După depunerea jurământului, preşedintele va pune în vedere martorului ca, dacă nu va spune adevărul, săvârşeşte infracţiunea de mărturie mincinoasă.

(9) Despre toate acestea se face menţiune în declaraţia scrisă.

(10) Minorul care nu a împlinit 14 ani nu depune jurămînt; i se atrage însă atenţia sa spună adevărul.

Art. 193 a fost modificat de pct. 9 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 194

Abrogat.*)

---

*) Art. 194 a fost abrogat prin art. 1 pct. 61 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 194 avea următorul conţinut: "Art. 194. (1) Martorul care fără motiv întemeiat refuza să depună mărturia va fi sancţionat, prin încheiere executorie, cu amendă de la 1000 lei la 5000 lei, putind fi obligat şi la despăgubiri faţă de partea vătămată.
Alin. (2)-(3). Abrogate".

Articolul 195

Copilul mai mic de 14 ani şi persoanele care din pricina debilităţii mintale sau în mod vremelnic sunt lipsite de discernământ pot fi ascultate, însă la aprecierea depoziţiei, instanţa va ţine seama de situaţia specială a martorului.

Articolul 196

(1) Fiecare martor va fi ascultat deosebit, cei neascultaţi neputând fi de faţa.

(2) Ordinea ascultării martorilor va fi statornicită de preşedinte, ţinând seama şi de cererea părţilor.

(3) După ascultare, martorul rămâne în sala de şedinţa până la sfârşitul cercetării, afară numai dacă instanţa hotărăşte altfel. Martorul nu are voie sa citească un răspuns scris de mai înainte; el se poate folosi însă de însemnări cu încuviinţarea preşedintelui, dar numai cu privire la cifre sau denumiri.

Articolul 197

(1) Martorii pot fi din nou întrebaţi, dacă instanţa găseşte de cuviinţă.

(2) Martorii ale căror arătări nu se potrivesc vor fi din nou întrebaţi, fiind puşi faţa.

(3) Dacă instanţa găseşte ca întrebarea pusă de parte nu poate să aducă la dezlegarea pricinii, este jignitoare sau tinde sa dovedească un fapt a cărui dovedire e oprită de lege, nu o va incuviinta. Instanţa, la cererea părţii, va trece în încheierea de şedinţa atât întrebarea cat şi motivul pentru care s-a înlăturat.

Articolul 198

(1) Mărturia se va scrie de grefier, după dictarea preşedintelui sau a judecătorului delegat, şi va fi semnată pe fiecare pagina şi la sfârşitul ei de judecător, grefier şi martor, după ce acesta a luat cunoştinţa de cuprins. Dacă martorul nu voieşte sau nu poate să semneze, se face vorbire despre aceasta.

(2) Orice adăugiri, ştersături sau schimbări în cuprinsul mărturiei trebuie încuviinţate şi semnate de judecător, de grefier şi martor, sub pedeapsa de a nu fi ţinute în seama.

(3) Locurile nescrise din declaraţie trebuie împlinite cu linii, astfel încât sa nu se poată adauga nimic.

Articolul 199

Dacă din cercetare reies bănuieli puternice de mărturie mincinoasă sau de mituire de martor, instanţa va încheia proces-verbal şi va trimite pe martor în faţa autorităţilor penale.

Articolul 200

(1) Martorul poate cere sa i se plătească cheltuielile de drum şi să fie despăgubit după starea sau îndeletnicirea sa şi potrivit cu depărtarea domiciliului şi timpul pierdut.

(2) Încheierea instanţei este executorie.*)

---

*) Alin. (2) al art. 200 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 62 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 200 avea următorul conţinut: "(2) Încheierea instanţei sau a judecătorului delegat este executorie."

5. Expertiza

Articolul 201

(1) Când pentru lămurirea unor împrejurări de fapt instanţa considera necesar sa cunoască părerea unor specialişti, va numi, la cererea părţilor ori din oficiu, unul sau trei experţi, stabilind prin încheiere punctele asupra cărora ei urmează să se pronunţe şi termenul în care trebuie să efectueze expertiza. Termenul va fi stabilit astfel încât depunerea expertizei la instanţa să aibă loc conform dispoziţiilor art. 209.

(2) Când este necesar, instanţa va solicita efectuarea expertizei unui laborator sau unui institut de specialitate.

(3) În domeniile strict specializate, în care nu exista experţi autorizaţi, din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părţi judecătorul poate solicita punctul de vedere al uneia sau mai multor personalităţi ori specialişti din domeniul respectiv. Punctul de vedere va fi prezentat în camera de consiliu sau în şedinţa publică, părţile fiind îndreptăţite sa pună şi ele întrebări.

(4) Dispoziţiile referitoare la expertiza, cu excepţia celor privind aducerea cu mandat, sancţionarea cu amendă şi obligarea la plata de despăgubiri, sunt aplicabile în mod corespunzător în cazurile prevăzute la alin. 2 şi 3.

(5) La efectuarea expertizei în condiţiile alin. 2 pot participa şi experţi desemnaţi de părţi, dacă prin lege nu se dispune altfel.

---

*) Art. 201 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 63 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 201 avea următorul conţinut: "Art. 201. Când pentru lămurirea unor împrejurări de fapt, instanţa socoteşte de cuviinţă sa cunoască părerea unor specialişti, va numi unul sau trei experţi, statornicind punctele asupra cărora ei urmează să se pronunţe."

Articolul 202

(1) Dacă părţile nu se învoiesc asupra numirii experţilor, ei se vor numi de către instanţa, prin tragere la sorţi, în şedinţa publică, de pe lista întocmită şi comunicată de către biroul local de expertiza, cuprinzând persoanele înscrise în evidenta celor autorizate, potrivit legii, să efectueze expertize judiciare.

(2) Încheierea de numire va stabili şi plata experţilor.*)

---

*) Art. 202 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 64 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 202 avea următorul conţinut: "Art. 202. Experţii se vor numi de către instanţa, dacă părţile nu se învoiesc asupra numirii lor. Încheierea de numire va statornici şi plata cuvenită experţilor."

Alin. (1) al art. 202 a fost modificat de pct. 30 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 203

Abrogat. *)

---

*) Art. 203 a fost abrogat prin art. 1 pct. 65 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 203 avea următorul conţinut: "Art. 203. Nu vor fi numiţi experţi:

1. minorii şi interzişii;
2. faliţii;
3. cei condamnaţi pentru crima sau pentru delict de fals, furt, înşelăciune, abuz de încredere, mărturii mincinoase, infracţiuni contra bunelor moravuri, vagabondaj, abuz de putere, specula ilicită, sabotaj economic, dare sau luare de mită, trafic de influenţa, delapidare, rupere de sigilii, sustragere, delicte contra siguranţei interioare şi exterioare a statului, calomnie sau denunţare calomnioasă."

Articolul 204

(1) Experţii se pot recuza pentru aceleaşi motive ca şi judecătorii.

(2) Recuzarea trebuie să fie cerută în termen de 5 zile de la numirea expertului, dacă motivul ei exista la această dată; în celelalte cazuri termenul va curge de la data când s-a ivit motivul de recuzare.

(3) Recuzările se judeca în şedinţa publică, cu citarea părţilor şi a expertului.

Articolul 205

(1) Dispoziţiile privitoare la citare, aducerea cu mandat şi sancţionarea martorilor care lipsesc sunt deopotrivă aplicabile experţilor.

(2) Dacă expertul nu se înfăţişează, instanţa poate dispune înlocuirea lui.

(3) Abrogat. *)

---

*) Alin. (3) al art. 205 a fost abrogat prin art. 1 pct. 66 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 205 avea următorul conţinut: "(3) Expertul care refuza, fără motiv întemeiat, sa îndeplinească sarcina care i s-a încredinţat, va fi sancţionat, prin încheiere executorie, cu amendă de la 1000 lei la 5000 lei şi obligat la despăgubiri faţă de partea vătămată."

Articolul 206

Abrogat.

---

*) Art. 206 a fost reintrodus prin art. 1 pct. 67 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.
Prin abrogarea pct. 67 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000, care reintroducea acest articol, de către pct. 31 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005, se revine la forma sa abrogată prin Decretul nr. 38/1959.

Articolul 207

Dacă experţii pot să-şi dea de îndată părerea vor fi ascultaţi chiar în şedinţa, iar părerea lor se va trece într-un proces verbal, întocmit potrivit art. 198.

Articolul 208

(1) Dacă pentru expertiza este nevoie de o lucrare la faţa locului, ea nu poate fi facuta decât după citarea părţilor prin carte poştală recomandată, cu dovada de primire, arătând zilele şi orele când începe şi continua lucrarea. Dovada de primire va fi alăturată lucrării expertului.

(2) Părţile sunt obligate sa dea expertului orice lămuriri în legătură cu obiectul lucrării.

Articolul 209

(1) Expertul numit este dator să-şi depună lucrarea cu cel puţin 5 zile înainte de termenul fixat pentru judecata.

Alin. (2) şi (3). Abrogate.*)

---

*) Alin. (2) şi (3) ale art. 209 au fost abrogate prin art. 1 pct. 68 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) şi (3) ale art. 209 aveau următorul conţinut: "(2) Nedepunerea lucrării în termen va fi sancţionată cu amendă de la 500 la 3000 lei.

(3) Încheierea de condamnare este executorie. Amenda nu se va putea ridica decît pentru motive încheiate."

Articolul 210

Când sunt mai mulţi experţi cu păreri deosebite lucrarea trebuie să cuprindă părerea motivată a fiecăruia.

Articolul 211

Experţii sunt datori să se înfăţişeze înaintea instanţei spre a da lămuriri ori de câte ori li se va cere, caz în care au dreptul la despăgubiri, ce se vor stabili prin încheiere executorie. *)

---

*) Art. 211 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 69 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 211 avea următorul conţinut: "Art. 211. Experţii sunt datori să se înfăţişeze înaintea instanţei spre a da deslutiri ori de cîte ori li se va cere, în care caz au dreptul la despăgubiri ce se vor statornici prin încheiere executorie. Când nu se înfăţişează, li se va aplica amenda prevăzută la art. 205."

Articolul 212

(1) Dacă instanţa nu este lămurită prin expertiza facuta, poate dispune întregirea expertizei sau o noua expertiza.

(2) Expertiza contrarie va trebui cerută motivat la primul termen după depunerea lucrării.

Articolul 213

(1) Experţii care vor cere sau vor primi mai mult decât plata statornicită se vor pedepsi pentru luare de mită.

(2) La cererea experţilor, ţinându-se seama de lucrare, instanţa le va putea mari plata cuvenită prin încheiere executorie data cu citarea părţilor.

Articolul 214

Dacă expertiza se face de o alta instanţa prin delegaţie, numirea experţilor şi statornicirea plăţii ce li se cuvine se va putea lasă în sarcina acestei instanţe.

6. Cercetarea la faţa locului

Articolul 215

În cazul când instanţa va socoti de trebuinta, va putea hotărî ca întregul ei sau numai unul din magistraţi sa meargă la faţa locului spre a se lămuri asupra unor împrejurări de fapt care se vor arata prin încheiere.

Articolul 216

(1) Cercetarea la faţa locului se va face cu citarea părţilor, putându-se asculta martorii şi experţii pricinii.

(2) Despre cele urmate la faţa locului se va încheia proces-verbal.

Articolul 217

Când instanţa merge la faţa locului, va fi însoţită de procuror, în cazurile în care prezenta acestuia este cerută de lege.

7. Interogatoriul

Articolul 218

Se va putea incuviinta chemarea la interogator, când este privitor la fapte personale, care, fiind în legătură cu pricina, pot duce la dezlegarea ei.

Articolul 219

(1) Cel chemat va fi întrebat de către preşedinte asupra fiecărui fapt în parte.

(2) Cu încuviinţarea preşedintelui, fiecare dintre judecători, procurorul, precum şi partea potrivnica pot pune de-a dreptul întrebări celui chemat la interogator.

(3) Partea nu are voie sa citească un răspuns scris de mai înainte. Ea se poate folosi însă de însemnări, cu încuviinţarea preşedintelui, dar numai cu privire la cifre sau denumiri.

(4) Dacă partea declara ca pentru a răspunde trebuie să cerceteze înscrisuri, se va putea soroci un nou termen pentru interogator.

Articolul 220

Reprezentantul legal poate fi chemat personal la interogatoriu pentru actele încheiate şi faptele săvârşite de el în aceasta calitate.*)

) Art. 220 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 64 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 202 avea următorul conţinut: "Art. 220. Reprezentantul legal, curatorul sau consiliul judiciar) pot fi chemaţi personal la interogator pentru actele încheiate şi faptele săvârşite de ei în aceasta calitate."

Articolul 221

(1) Răspunsurile la interogator vor fi trecute pe aceeaşi foaie cu întrebările. Interogatoriul va fi semnat pe fiecare pagina de preşedinte, grefier, de cel care l-a propus, precum şi de partea care a răspuns după ce a luat cunoştinţa de cuprins. Tot astfel vor fi semnate adăugirile, ştersăturile sau schimbările aduse, sub pedeapsa de a nu fi ţinute în seama.

(2) Dacă părţile nu voiesc sau nu pot să semneze, se va face arătare în josul interogatoriului.

Articolul 222

(1) Statul şi celelalte persoane juridice de drept public, precum şi persoanele juridice de drept privat, vor răspunde în scris la interogatoriul ce li se va comunică.

(2) Se exceptează societăţile comerciale de persoane, ai căror asociaţi cu drept de reprezentare vor fi citaţi personal la interogator.

Articolul 223

(1) Partea care are domiciliu în străinătate va putea fi interogată prin cel care o reprezintă în judecata.

(2) În acest caz, interogatoriul va fi comunicat în scris mandatarului, care va depune răspunsul părţii dat în cuprinsul unei procuri speciale şi autentice. Dacă mandatarul este avocat, procura specială certificată de acesta este îndestulătoare.

Articolul 224

Instanţa poate incuviinta luarea interogatoriului la locuinta, dacă partea este împiedicată de a veni în faţa instanţei.

Articolul 225

Dacă partea, fără motive temeinice, refuza sa răspundă la interogator sau nu se înfăţişează, instanţa poate socoti aceste împrejurări ca o mărturisire deplina sau numai ca un început de dovada în folosul părţii potrivnice.

8. Jurământul

Articolul 226-234.

Abrogate.*)

---

*) Art. 226 - 234 au fost abrogate prin Decretul nr. 208 din 12 august 1950.

9. Asigurarea dovezilor

Articolul 235

(1) Oricine are interes să constate de urgenta mărturia unei persoane, părerea unui expert, starea unor lucruri, mişcătoare sau nemişcătoare sau sa dobândească recunoaşterea unui înscris, a unui fapt drept, va putea cere administrarea acestor dovezi dacă este primejdie ca ele sa dispara sau să fie greu de administrat în viitor.

(2) Cererea poate fi facuta chiar dacă nu este primejdie în întârziere, în cazul când pârâtul îşi da învoirea.

Articolul 236

(1) Cererea se va indrepta, înainte de judecată, la judecătorie în circumscripţia căreia se afla martorul sau obiectul cercetării, iar în timpul judecaţii, la instanţa care judeca pricina.

(2) Partea va arata în cerere dovezile a căror administrare o pretinde, faptele ce voieşte sa dovedească, precum şi primejdia întârzierii sau învoirea pârâtului.

(3) Pârâtul nu este obligat să depună întâmpinare. Instanţa va hotărî prin încheiere data în camera de consiliu.

(4) În caz de primejdie în întârziere, instanţa va putea incuviinta cererea şi fără citarea părţilor.

Articolul 237

Administrarea dovezii va putea fi facuta de îndată sau la termenul ce se va fixa.

Articolul 238

(1) Încheierea instanţei este executorie şi poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunţare, dacă s-a dat cu citarea părţilor, şi de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.*)

(2) Încheierea data în timpul judecării unei pricini nu poate fi atacată decât o dată cu fondul.

---

*) Alin. (1) al art. 238 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 71 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 202 avea următorul conţinut: "(1) Încheierea instanţei este executorie şi poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile, de la pronunţare dacă, s-a dat cu citarea lor părţilor de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor."

Articolul 239

(1) Orice persoană care are interes să constate de urgenta o anumită stare de fapt care ar putea sa înceteze ori să se schimbe până la administrarea dovezilor va putea cere instanţei în circumscripţia căreia urmează să se facă constatarea sa delege un executor judecătoresc din aceeaşi circumscripţie să constate la faţa locului aceasta stare de fapt.*)

(2) Preşedintele poate incuviinta facerea constatării fără înştiinţarea aceluia împotriva căruia se cere.

(3) Procesul-verbal de constatare va fi comunicat în copie celui împotriva căruia s-a făcut constatarea, dacă nu a fost de faţa.

(4) El va face dovada până la dovada contrarie.

---

*) Alin. (1) al art. 239 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 72 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 202 avea următorul conţinut: "(1) Oricine are interes să constate de urgenta o anumită stare de fapt, care ar putea sa înceteze ori să se schimbe până la administrarea dovezilor, va putea cere instanţei în circumscripţia căreia urmează să se facă constatarea şi pe lângă care funcţionează executori judecătoreşti sa delege un executor judecătoresc care să constate la faţa locului aceasta stare de fapt."

Articolul 240

În caz de primejdie în întârziere, administrarea dovezii şi constatarea prin executori judecătoreşti se vor putea face şi în zilele de sărbătoare şi chiar în afară orelor legale, cu încuviinţarea anume a magistratului.

Articolul 241

(1) Dovezile administrate în condiţiile mai sus prevăzute pot să fie folosite şi de partea care nu a cerut administrarea lor.

(2) Cheltuielile făcute cu administrarea dovezilor vor fi ţinute în seama de instanţa care judeca pricina în fond.

Secţiunea a III-a^1
Cercetarea procesului în cazul administrării probelor de către avocaţi

---

Secţiunea a III-a^1 a fost introdusă de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^1

Dispoziţiile prezentei secţiuni sunt aplicabile numai în cazul litigiilor patrimoniale, afară de acelea ce privesc drepturi asupra cărora legea nu permite a se face tranzacţie.

Art. 241^1 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^2

(1) La prima zi de înfăţişare părţile pot conveni ca avocaţii care le asista şi le reprezintă sa administreze probele în cauza, potrivit dispoziţiilor prezentei secţiuni.

(2) Consimţământul pentru administrarea probelor, prevăzut la alin. 1, se va da de către părţi, personal sau prin mandatar cu împuternicire specială, în faţa instanţei, luându-se act despre aceasta în încheiere, sau prin înscris întocmit în faţa avocatului, care este obligat sa certifice consimţământul şi semnatura părţii pe care o asista sau o reprezintă. Dacă sunt mai multe părţi asistate de acelaşi avocat, consimţământul se va da de fiecare dintre ele separat.

(3) Totodată, fiecare parte este obligată sa declare ca pentru procedura din prezenta secţiune îşi alege domiciliul la avocatul care o reprezintă.

(4) Consimţământul dat potrivit alin. 2 nu poate fi revocat de către una dintre părţi.

Art. 241^2 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^3

În cazul reprezentării părţilor în condiţiile art. 241^2, şedinţele de judecată se pot desfăşura în camera de consiliu, cu participarea obligatorie a avocaţilor, fiind admise şi părţile ori, când este cazul, mandatarii lor.

Art. 241^3 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^4

(1) După constatarea valabilităţii consimţământului dat conform art. 241^2 instanţa:

1. va rezolva excepţiile ce se invoca ori pe care le poate ridica din oficiu;
2. va hotărî asupra cererilor de intervenţie formulate de părţi sau de terţe persoane, în condiţiile legii;
3. va examina fiecare pretentie şi apărare în parte, pe baza cererii de chemare în judecata, a întâmpinării şi a explicatiilor avocaţilor;
4. va constata care dintre pretenţii sunt recunoscute şi care sunt contestate;
5. la cerere, va dispune, în condiţiile legii, măsuri asiguratorii, măsuri pentru asigurarea dovezilor ori pentru constatarea unei situaţii de fapt, în cazul în care aceste măsuri nu au fost luate, în tot sau în parte, potrivit art. 114^1 alin. 6;
6. va lua act de renunţarea reclamantului, de achiesarea pârâtului sau de tranzacţia părţilor;
7. va incuviinta probele solicitate de părţi, pe care le găseşte concludente, precum şi pe cele pe care, din oficiu, le considera necesare pentru judecarea procesului; dispoziţiile art. 168 sunt aplicabile;
8. va decide în legătură cu orice alte cereri care se pot formula la prima zi de înfăţişare.

(2) Când, potrivit legii, cererile arătate la alin. 1 pot fi formulate şi ulterior primei zile de înfăţişare, instanţa poate acorda în acest scop un termen scurt dat în cunoştinţa părţilor reprezentate prin avocat.

(3) Dispoziţiile art. 131 şi 138, cu excepţia celor de la pct. 4 al acestui din urma articol, sunt aplicabile.

(4) Partea care lipseşte nejustificat la termenul de încuviinţare a dovezilor va fi decăzută din dreptul de a mai propune şi administra orice dovada, cu excepţia celei cu înscrisuri, dar va putea participa la administrarea dovezilor de către cealaltă parte şi va putea combate aceste dovezi.

Art. 241^4 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^5

(1) Pentru administrarea probelor de către avocaţi instanţa va stabili un termen de până la 6 luni, ţinând seama de volumul şi complexitatea acestora.

(2) Termenul prevăzut la alin. 1 va putea fi prelungit dacă în cursul administrării probelor:

1. se invoca o excepţie sau un incident procedural asupra căruia, potrivit legii, instanţa trebuie să se pronunţe; în acest caz, termenul se prelungeşte cu timpul necesar soluţionării excepţiei sau incidentului;
2. a încetat, din orice cauza, contractul de asistenţa juridică dintre una din părţi şi avocatul sau; în acest caz, termenul se prelungeşte cu cel mult o luna pentru angajarea altui avocat;
3. una dintre părţi a decedat; în acest caz, termenul se prelungeşte cu timpul în care procesul este suspendat potrivit art. 243 alin. 1 pct. 1 sau cu termenul acordat părţii interesate pentru introducerea în proces a moştenitorilor;
4. în orice alte cazuri în care legea prevede suspendarea procesului, termenul se prelungeşte cu perioada suspendării, dispoziţiile art. 242 alin. 1 pct. 2 nefiind însă aplicabile.

Art. 241^5 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^6

(1) În cel mult 15 zile de la încuviinţarea probelor avocaţii părţilor vor prezenta instanţei programul de administrare a acestora, purtând semnatura avocaţilor, în care se vor arata locul şi data administrării fiecărei probe. Programul se încuviinţează de instanţa, în camera de consiliu, şi este obligatoriu pentru părţi şi avocaţii lor.

(2) În procesele prevăzute la art. 45 alin. 3 şi 4 programul încuviinţat potrivit alin. 1 va fi comunicat de îndată procurorului, în condiţiile art. 241^17.

(3) Probele pot fi administrate în cabinetul unuia dintre avocaţi sau în orice alt loc convenit, dacă natura probei impune aceasta. Părţile, prin avocaţi, sunt obligate să-şi comunice înscrisurile şi orice alte acte, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau în mod direct, sub luare de semnatura.

(4) Nerespectarea nejustificată a programului prevăzut la alin. 1 atrage decăderea părţii din dreptul de a mai administra proba respectiva.

(5) Dispoziţiile art. 170 sunt aplicabile.

Art. 241^6 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^7

Dacă în cursul administrării probelor una dintre părţi formulează o cerere, invoca o excepţie, inadmisibilitatea vreunei probe sau orice alt incident privind administrarea probelor, ea va sesiza instanţa care, cu citarea celeilalte părţi, prin încheiere data în camera de consiliu, se va pronunţa de îndată, iar când este necesar, în cel mult 30 de zile de la data la care a fost sesizată. Încheierea poate fi atacată numai o dată cu fondul procesului.

Art. 241^7 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^8

În cazul în care se dispune înfăţişarea unui înscris deţinut de o autoritate sau de o altă persoană, instanţa, potrivit dispoziţiilor art. 175, va dispune solicitarea înscrisului şi, îndată ce acesta este depus la instanţa, comunicarea lui în copie fiecărui avocat.

Art. 241^8 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^9

Dacă una dintre părţi nu recunoaşte scrisul sau semnatura dintr-un înscris, avocatul părţii interesate, potrivit art. 241^7, va solicita instanţei sa procedeze la verificarea de scripte.

Art. 241^9 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^10

(1) Martorii vor fi ascultaţi, la locul şi data prevăzute în programul încuviinţat de instanţa, de către avocaţii părţilor, în condiţiile art. 192 şi 196, care se aplică în mod corespunzător. Ascultarea martorilor se face fără prestare de jurământ, punându-li-se însă în vedere ca, dacă nu vor spune adevărul, savarsesc infracţiunea de mărturie mincinoasă. Despre toate acestea se face menţiune în declaraţia scrisă.

(2) Martorii arătaţi la art. 195 vor fi ascultaţi numai de către instanţa.

Art. 241^10 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^11

(1) Mărturia se va consemna întocmai de către o persoană convenită de părţi şi se va semna, pe fiecare pagina şi la sfârşitul ei, de către avocaţii părţilor, de cel ce a consemnat-o şi de martor, după ce acesta a luat cunoştinţa de cuprinsul consemnarii.

(2) Orice adăugiri, ştersături sau schimbări în cuprinsul mărturiei trebuie încuviinţate prin semnatura celor arătaţi la alin. 1, sub sancţiunea de a nu fi luate în seama.

(3) Dacă mărturia a fost stenodactilografiata, aceasta va fi transcrisă. Atât stenograma, cat şi transcrierea ei vor fi semnate potrivit alin. 1 şi depuse la dosar.

Art. 241^11 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^12

Părţile pot conveni ca declaraţiile martorilor să fie consemnate şi autentificate de un notar public. Dispoziţiile art. 241^10 sunt aplicabile.

Art. 241^12 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^13

(1) În cazul în care este încuviinţată o expertiza, în programul administrării probelor părţile vor trece numele expertului pe care îl vor alege prin învoiala lor, precum şi numele consilierilor fiecăreia dintre ele.

(2) Dacă părţile nu se învoiesc asupra alegerii expertului, ele vor cere instanţei sa procedeze la desemnarea acestuia, potrivit art. 202.

(3) Expertul este obligat să efectueze expertiza şi sa o predea avocaţilor părţilor, sub semnatura de primire, cu cel puţin 30 de zile înainte de termenul fixat de instanţa potrivit art. 241^5. De asemenea, el are îndatorirea sa dea explicaţii avocaţilor şi părţilor, iar după fixarea termenului de judecată, să se conformeze dispoziţiilor art. 211 şi următoarele.

Art. 241^13 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^14

Dacă s-a dispus o cercetare la faţa locului, aceasta se va face de către instanţa potrivit dispoziţiilor art. 215-217. Procesul-verbal prevăzut la art. 216 alin. 2 va fi întocmit în atâtea exemplare câte părţi sunt şi va fi înmânat avocaţilor acestora în cel mult 5 zile de la efectuarea cercetării.

Art. 241^14 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^15

Când s-a încuviinţat chemarea la interogatoriu, instanţa va cita părţile, la termenul stabilit, în camera de consiliu. Copii de pe interogatoriul astfel luat, precum şi de pe cel dispus şi primit potrivit art. 222 alin. 1 vor fi înmânate de îndată avocaţilor părţilor.

Art. 241^15 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^16

(1) Instanţa, în condiţiile art. 241^7, va hotărî asupra cererii de înlocuire a martorilor, de ascultare din nou sau de confruntare a acestora.

(2) De asemenea, în condiţiile arătate la alin. 1, instanţa se va pronunţa cu privire la cererea de a se admite noi martori sau alte probe ce se dovedesc necesare şi care nu puteau fi prevăzute pentru a fi solicitate potrivit art. 241^4 alin. 1 pct. 7.

Art. 241^16 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^17

(1) După administrarea tuturor probelor încuviinţate de instanţa reclamantul, prin avocatul sau, va redacta concluziile scrise privind susţinerea pretenţiilor sale, pe care le va trimite, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, sau le va inmana în mod direct, sub luare de semnatura, celorlalte părţi din proces şi, când este cazul, Ministerului Public.

(2) După primirea concluziilor scrise ale reclamantului fiecare parte, prin avocatul sau, va redacta propriile concluzii scrise pe care le va comunică, potrivit alin. 1, reclamantului, celorlalte părţi, precum şi, când este cazul, Ministerului Public.

Art. 241^17 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^18

(1) Avocaţii părţilor vor alcătui pentru fiecare parte câte un dosar şi unul pentru instanţa, în care vor depune câte un exemplar al tuturor înscrisurilor prin care, potrivit legii, se constata administrarea fiecărei probe.

(2) Dosarele prevăzute la alin. 1 vor fi numerotate, şnuruite şi vor purta semnatura avocaţilor părţilor pe fiecare pagina.

Art. 241^18 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^19

(1) La expirarea termenului stabilit de instanţa potrivit art. 241^5 avocaţii părţilor vor prezenta împreună instanţei dosarul cauzei întocmit potrivit art. 241^18.

(2) Primind dosarul, instanţa va fixa termenul de judecată dat în cunoştinţa părţilor, care nu va putea fi mai lung de o luna de la data primirii dosarului. La termen, instanţa poate proceda la judecarea în fond a procesului, acordând părţilor cuvântul pentru a pune concluzii prin avocat.

Art. 241^19 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^20

(1) La termenul prevăzut de art. 241^19 alin. 2, dacă socoteşte necesar, instanţa va dispune, prin încheiere motivată, să fie administrate nemijlocit în faţa sa toate sau numai unele dintre probele administrate de avocaţi. În acest caz, pentru administrarea probelor instanţa va stabili termene scurte, în continuare, date în cunoştinţa părţilor.

(2) Pentru prezentarea în faţa instanţei martorii vor fi citaţi, de asemenea, în termen scurt, cauzele fiind considerate urgente. Dispoziţiile art. 89 alin. 1 şi ale art. 188 alin. 2 sunt aplicabile.

Art. 241^20 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^21

(1) Dispoziţiile secţiunii a III-a a acestui capitol sunt aplicabile dacă în prezenta secţiune nu se prevede altfel.

(2) La cererea avocatului sau a părţii interesate instanţa poate lua măsura amenzii şi obligării la plata de despăgubiri, în cazurile şi condiţiile prevăzute de dispoziţiile art. 108^1-108^4.

Art. 241^21 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 241^22

Dispoziţiile prezentei secţiuni sunt aplicabile în mod corespunzător şi consilierilor juridici care, potrivit legii, reprezintă partea.

Art. 241^22 a fost introdus de pct. 32 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Secţiunea a IV-a

Suspendarea judecaţii

Articolul 242

(1) Instanţa va suspenda judecata:

1. când amândouă părţile o cer;
2. dacă niciuna din părţi nu se înfăţişează la strigarea pricinii.

(2) Cu toate acestea pricina se judeca dacă reclamantul sau pârâtul au cerut în scris judecarea în lipsa.

Articolul 243

(1) Judecata pricinilor se suspenda de drept:

1. prin moartea uneia din părţi, afară de cazul când partea interesată cere termen pentru introducerea în judecata a moştenitorilor;
2. prin interdicţie sau punere sub curatela a unei părţi până la numirea tutorelui sau curatorului;*)
3. prin moartea mandatarului uneia din părţi, întâmplată cu mai puţin de 15 zile înainte de ziua înfăţişării;
4. prin încetarea funcţiei tutorelui sau curatorului.**)
5. prin deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului asupra reclamantului, în temeiul unei hotărâri judecătoreşti irevocabile.***)

(2) Faptele arătate mai sus nu împiedica pronunţarea hotărârii, dacă ele s-au ivit după închiderea dezbaterilor.

---

*) Pct. 2 al alin. (1) al art. 243 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 74 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 2 al alin. (1) al art. 243 avea următorul conţinut: "2. prin interdicţie, punere sub curatela sau consiliu judiciar a unei părţi până la numirea tutorelui, curatorului sau consiliului judiciar".

**) Pct. 4 al alin. (1) al art. 243 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 75 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 4 al alin. (1) al art. 243 avea următorul conţinut: "4. prin încetarea funcţiunii tutorelui, curatorului sau consiliului judiciar;"

***) Pct. 5 al alin. (1) al art. 243 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 75 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 5 al alin. (1) al art. 243 avea următorul conţinut: "5. prin declararea în stare de faliment a uneia din părţi, când falitul trebuie să fie reprezentat prin judecătorul sindic".

Articolul 244

(1) Instanţa poate suspenda judecata:

1. când dezlegarea pricinii atarna, în totul sau în parte, de existenta sau neexistenta unui drept care face obiectul unei alte judecati;
2. când s-a început urmărirea penală pentru o infracţiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea.

(2) Suspendarea va dăinui până când hotărârea pronunţată în pricina care a motivat suspendarea a devenit irevocabilă.

Alin. (2) al art. 244 este reprodus a fost modificat prin art. 1 pct. 14 al Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare pct. 2 al art. 244 avea următorul conţinut: "2. când se ivesc indiciile unei infracţiuni, a carei constatare ar avea o inriurire hotaritoare asupra hotărârii ce urmează să se dea".

Punctul 2 al alin. (1) al art. 244 a fost modificat de pct. 33 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 244^1

(1) Asupra suspendării judecării procesului, instanţa se va pronunţa prin încheiere care poate fi atacată cu recurs în mod separat, cu excepţia celor pronunţate în recurs.

(2) Recursul se poate declara cat timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cat şi împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a procesului.*)

---

*) Art. 244^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 77 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Alin. (1) al art. 244^1 a fost modificat de pct. 34 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 245

Judecata reîncepe:

1. prin cererea de redeschidere facuta de una din părţi, când ea s-a suspendat prin învoirea părţilor sau prin lipsa lor;

2. prin cererea de redeschidere, facuta cu arătarea moştenitorilor, tutorelui sau curatorului, a celui reprezentat de mandatarul defunct, a noului mandatar sau, după caz, a părţii interesate, a administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, în cazurile prevăzute de art. 243.*)

---

*) Pct. 2 al art. 245 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 78 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 2 al art. 245 avea următorul conţinut: "2. prin cererea de redeschidere, facuta cu arătarea moştenitorilor, tutorelui, consiliului judiciar, a celui reprezentat de mandatarul mort, a noului mandatar sau sindicului, în cazurile prevăzute de art. 243.

Secţiunea a V-a

Renunţarea la judecata şi renunţarea la drept

Articolul 246

(1) Reclamantul poate să renunţe oricând la judecata, fie verbal în şedinţa, fie prin cerere scrisă.

(2) Renunţarea la judecata se constata prin încheiere data fără drept de apel.

(3) Dacă renunţarea s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecata, instanţa, la cererea pârâtului, va obliga pe reclamant la cheltuieli.

(4) Când părţile au intrat în dezbaterea fondului, renunţarea nu se poate face decât cu învoirea celeilalte părţi.

Articolul 247

(1) În caz de renunţare la însuşi dreptul pretins, instanţa da o hotărâre prin care va respinge cererea în fond şi va hotărî asupra cheltuielilor.

(2) Renunţarea la drept se poate face şi fără învoirea celeilalte părţi, atât în prima instanţa cat şi în apel.

(3) Renunţarea se poate face în şedinţa sau prin înscris autentic.

(4) Hotărârea se da fără drept de apel.

(5) Când renunţarea este facuta în instanţa de apel, hotărârea primei instanţe va fi anulată în totul sau în parte, în măsura renunţării.

Secţiunea a VI-a

Perimarea

Articolul 248

(1) Orice cerere de chemare în judecata, contestaţie, apel, recurs, revizuire şi orice alta cerere de reformare sau de revocare se perima de drept, chiar împotriva incapabililor dacă a rămas în nelucrare din vina părţii timp de un an. Partea nu se socoteşte în vina, când actul de procedura urma să fie îndeplinit din oficiu.

(2) Termenul perimării nu curge cat timp, fără vina părţii, cererea n-a ajuns încă la instanţa competenţa sa o judece sau nu se poate fixa termen de judecată.

(3) În materie comercială termenul de perimare este de şase luni.

Articolul 249

Perimarea se întrerupe prin îndeplinirea unui act de procedura făcut în vederea judecării procesului de către partea care justifica un interes.*)

---

*) Art. 249 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 79 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 249 avea următorul conţinut: " Art. 249. Perimarea se întrerupe prin îndeplinirea unui act de procedura făcut în vederea judecării pricinii".

Articolul 250

(1) Cursul perimării este suspendat cat timp dăinuieşte suspendarea judecării, pronunţată de instanţa în cazurile prevăzute de art. 244, precum şi în alte cazuri stabilite de lege, dacă suspendarea nu este cauzată de lipsa de staruinta a părţilor în judecata.*)

(2) În cazurile prevăzute de art. 243, cursul perimării este suspendat timp de 3 luni de la data când s-au petrecut faptele care au prilejuit suspendarea judecaţii, dacă aceste fapte s-au petrecut în cele din urma 6 luni ale termenului de perimare.

(3) Perimarea se suspenda de asemenea pe timpul cat partea este împiedicată de a stărui în judecata din pricina unor împrejurări mai presus de voinţa sa.

---

*) Alin. (1) al art. 250 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 80 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 250 avea următorul conţinut: "(1) Cursul perimării este suspendat cît timp dăinuieşte suspendarea judecării pronunţată de instanţa în cazurile prevăzute de art. 244."

Articolul 251

În cazul când sunt mai mulţi reclamanţi sau pârâţi împreună, cererea de perimare sau actul de procedura întrerupător de perimare al unuia foloseşte şi celorlalţi.

Articolul 252

(1) Perimarea se constata din oficiu sau la cererea părţii interesate. Preşedintele instanţei va cita de urgenta părţile şi va dispune ca grefa sa întocmească o dare de seama asupra actelor de procedura în legătură cu perimarea.

(2) Perimarea poate fi invocată şi pe cale de excepţie, în camera de consiliu sau în şedinţa publică.

(3) Perimarea cererii de chemare în judecata nu poate fi ridicată pentru prima oara în instanţa de apel.

Art. 252 a fost modificat prin art. 1 pct. 81 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 252 avea următorul conţinut: "(1) Perimarea se constata din oficiu sau la cererea părţii. Preşedintele instanţei va cita de urgenta părţile şi va dispune ca grefa sa întocmească o dare de seama asupra actelor de procedura în legătură cu perimarea.

(2) Hotărârea este supusă recursului; termenul curge de la pronunţare."

Alin. (3) al art. 252 a fost introdus prin art. 1 pct. 15 al Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001.

Alin. (3) al art. 252 a fost introdus de pct. 35 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 253

(1) Dacă instanţa constata ca perimarea nu a operat, pronunţa o încheiere, care poate fi atacată o dată cu fondul procesului.

(2) Hotărârea care constata perimarea este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunţare.*)

---

*) Art. 253 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 82 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 253 avea următorul conţinut: "(1) Perimarea poate fi invocată şi pe cale de excepţie. În acest caz hotărârea care pronunţa perimarea este supusă recursului, iar încheierea de respingere poate fi atacată numai o dată cu fondul pricinii.

(2) Perimarea cererii de chemare în judecata nu poate fi ridicată în instanţa de apel."

Articolul 254

(1) Perimarea are drept urmare ca toate actele de procedura făcute în acea instanţa nu-şi produc efectele.

(2) Când, însă, se face o noua cerere de chemare în judecata, părţile pot folosi dovezile administrate în cursul judecării cererii perimate, în măsura în care noua instanţa socoteşte că nu este de trebuinta refacerea lor.

Capitolul IV

Hotărârile

Secţiunea I
Dispoziţii generale

Articolul 255

(1) Hotărârile prin care se rezolva fondul cauzei în prima instanţa se numesc "sentinţe", iar hotărârile prin care se soluţionează apelul, recursul, precum şi recursul în interesul legii ori în anulare se numesc "decizii".

(2) Toate celelalte hotărâri date de instanţa în cursul judecaţii se numesc "încheieri".

Alin. (1) al art. 255 a fost modificat de pct. 10 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 256

(1) După sfârşitul dezbaterilor, judecătorii chibzuiesc în secret, fie în şedinţa, fie în camera de consiliu.

(2) După chibzuire, preşedintele aduna părerile judecătorilor, începând cu cel mai nou în funcţiune sau cu cel mai tinar dintre asesorii populari*), el pronunţându-se cel din urma.

---

*) A se vedea nota de la art. 37.

Articolul 257

(1) Dacă majoritatea legală nu se poate întruni, pricina se va judeca din nou în complet de divergenta, în aceeaşi zi sau în cel mult 5 zile.

(2) La instanţele de fond, părerile vor trebui să fie totdeauna motivate înainte de judecarea divergenţei, afară de cazul când judecata se face chiar în ziua când s-a ivit divergenta.

(3) Dezbaterile vor fi reluate asupra punctelor rămase în divergenta: dacă, după judecarea divergenţei, vor fi mai mult de doua păreri, judecătorii ale căror păreri se apropie mai mult, sunt datori să se unească într-o singura părere.

(4) Judecătorii pot reveni asupra părerilor lor, care au pricinuit divergenta.

(5) După judecarea punctelor rămase în divergenta, completul care a judecat înainte de ivirea ei va putea continua judecarea pricinii.

(6) Dispoziţiile alin. (3) se aplică prin asemănare şi în cazurile în care completele de judecată sunt alcătuite în număr fără soţ.

Articolul 258

(1) După ce s-a întrunit majoritatea, se va întocmi de îndată dispozitivul hotărârii care se semnează, sub sancţiunea nulităţii, de către judecători şi în care se va arata, când este cazul, opinia separată a judecătorilor aflaţi în minoritate.*)

(2) El se pronunţa de preşedinte, în şedinţa, chiar în lipsa părţilor.

(3) După pronunţarea hotărârii nici un judecător nu poate reveni asupra părerii sale.

(4) Dispozitivul hotărârii se consemnează într-un registru special, ţinut de fiecare instanţa.

Alin. (4) al art. 258 a fost introdus de pct. 11 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

*) Alin. (1) al art. 258 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 82 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 258 avea următorul conţinut: "După ce s-a întrunit majoritatea, se va întocmi de îndată, pe scurt, dispozitivul hotărârii, care se semnează sub pedeapsa nulităţii, de judecători şi grefier, şi care va arata deopotrivă şi părerile judecătorilor rămaşi în minoritate."

Articolul 259

Abrogat.*)

---

*) Art. 259 a fost abrogat prin Decretul nr. 132 din 19 iunie 1952.

Articolul 260

(1) Dacă instanţa nu poate hotărî de îndată, pronunţarea se va amana pentru un termen pe care preşedintele îl va anunta şi care nu va putea fi mai mare de 7 zile.

(2) Judecătorul care a luat parte la judecata este îndreptăţit să se pronunţe, chiar dacă nu mai face parte din alcătuirea instanţei, afară de cazul când i-a încetat calitatea de magistrat sau este suspendat din funcţie. În acest caz procesul se repune pe rol, cu citarea părţilor, pentru ca acestea sa pună din nou concluzii în faţa instanţei legal constituite.*)

Alin. (3)-(4). Abrogate.**)

---

*) Alin. (2) al art. 260 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 84 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 260 avea următorul conţinut: "Magistratul care a luat parte la judecata este competent să se pronunţe, chiar dacă nu mai face parte din alcătuirea instanţei afară de cazul când a încetat de a mai fi magistrat."
**) Alin. (3)-(4) au fost abrogate prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 261

(1) Hotărârea se da în numele legii şi va cuprinde:
1. arătarea instanţei care a pronunţat-o şi numele judecătorilor care au luat parte la judecata;
2. numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor, calitatea în care s-au judecat; numele mandatarilor sau reprezentanţilor legali şi al avocaţilor;
3. obiectul cererii şi susţinerile în prescurtare ale părţilor cu arătarea dovezilor;
4. arătarea concluziilor procurorului:
5. motivele de fapt şi de drept care au format convingerea instanţei, cum şi cele pentru care s-au înlăturat cererile părţilor;
6. dispozitivul;
7. calea de alac şi termenul în care se poate exercita;
8. menţiunea ca pronunţarea s-a făcut în şedinţa publică, precum şi semnăturile judecătorilor şi grefierului.

(2) În cazul în care, după pronunţare, unul dintre judecători este în imposibilitate de a semna hotărârea, preşedintele instanţei o va semna în locul sau, iar dacă cel în imposibilitate să semneze este grefierul, hotărârea va fi semnată de grefierul şef, făcându-se menţiune despre cauza care a împiedicat pe judecător sau pe grefier să semneze hotărârea.

(3) Hotărârea se va comunică părţilor, în copie, în cazul în care este necesar pentru curgerea termenului de exercitare a apelului sau recursului. Comunicarea se va face în termen de 7 zile de la pronunţarea hotărârii**).

Alin. (2) al art. 261 a fost modificat de pct. 12 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.
*) Pct. 8 al alin. (1) al art. 261 a fost modificat prin art. 1 pct. 16 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001***) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, alin. (8) al art. 261 avea următorul conţinut: "8. arătarea ca pronunţarea s-a făcut în şedinţa, precum şi semnăturile judecătorilor şi grefierului."
**) Alin. (3) al art. 261 a fost modificat prin art. 1 pct. 85 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 3 al alin. (1) al art. 261 avea următorul conţinut: "3. Părerea judecătorilor rămaşi în minoritate va trebui să fie motivată în josul hotărârii."

Punctul 8 al alin. (1) al art. 261 a fost modificat de pct. 36 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

***) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 262

În cazurile în care judecătorii pot da termen pentru executarea hotărârii, ei vor face aceasta, prin chiar hotărârea care dezleagă pricina, arătând şi motivele pentru care au încuviinţat termenul.

Articolul 263

Debitorul nu va putea cere termen, nici nu va putea să se bucure de termenul ce i s-a dat, dacă bunurile lui se vand după cererea altui creditor, dacă este în stare de faliment sau de insolvabilitate îndeobşte cunoscută sau dacă prin fapta sa a micşorat garanţiile ce a dat prin contract creditorului sau, sau dacă nu a dat garanţiile făgăduite.

Articolul 264

(1) Motivarea hotărârii se va face în termen de cel mult 30 de zile de la pronunţare. Dacă instanţa a fost alcătuită din mai mulţi magistraţi, preşedintele va putea insarcina pe unul dintre ei cu redactarea hotărârii.

(2) Părerea judecătorilor rămaşi în minoritate va trebui redactată în acelaşi timp cu hotărârea.

Alin. (1) al art. 264 a fost modificat prin art. 1 pct. 17 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 264 avea următorul conţinut: "(1) Când motivarea hotărâri nu se poate face până la data pronunţării, ea se va face în termen de cel mult 15 zile de la pronunţare. Dacă instanţa a fost alcătuită din mai mulţi magistraţi, preşedintele va putea insarcina pe unul din ei cu redactarea hotărârii."

Alin. (1) al art. 264 a fost modificat de pct. 37 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 265

Adăugirile, ştersăturile sau schimbările în cuprinsul hotărârii vor trebui semnate de judecător, sub pedeapsa de a nu fi ţinute în seama.

Articolul 266

(1) Hotărârea se va face în doua exemplare originale, din care unul se ataşează la dosarul cauzei, iar celălalt se va depune, spre conservare, la dosarul de hotărâri al instanţei.

(2) Pentru judecătorii, preşedintele va putea incuviinta ca în locul celui de-al doilea exemplar al sentinţei să se treacă într-un registru dispozitivul ei, semnat de judecătorul şi grefierul care au luat parte la judecata.*)

(3) Hotărârea se va comunică părţilor, în copie, în cazul când aceasta este necesară pentru curgerea termenului de exercitare a apelului sau recursului.

Alin. (1) al art. 266 a fost modificat de pct. 13 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

*) Alin. (2) al art. 266 este menţinut ca abrogat de art. 6 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Ulterior, prin ORDONANTA nr. 13 din 29 ianuarie 1998, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 40 din 30 ianuarie 1998 a fost introdus un alineat care a devenit alin. (2) al art. 266 şi abrogat alin. (3) al art. 266.

Prin ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 290 din 29 decembrie 2000, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 706 din 29 decembrie 2000 a fost abrogată ORDONANTA nr. 13 din 29 ianuarie 1998 redevenind aplicabile dispoziţiile Codului de procedura civilă care au fost modificate, completate ori abrogate prin Ordonanţa Guvernului nr. 13/1998.

Alin. (3) al art. 266 a fost modificat prin art. 1 pct. 18 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001**) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 266 avea următorul conţinut: "(3) Hotărârea se va comunică părţilor, în copie, în cazul când aceasta este necesar pentru curgerea unui termen de exercitarea unei cai ordinare de atac."

Alin. (3) al art. 266 a fost modificat de pct. 37 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

**) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 267

(1) După pronunţarea hotărârii, partea poate renunţa în instanţa la calea de atac, făcându-se arătare despre aceasta într-un proces-verbal, semnat de preşedinte şi de grefier.

(2) Renunţările se pot face şi în urma, prin înfăţişarea părţii înaintea preşedintelui sau prin înscris autentic.

Articolul 268

(1) Încheierile premergătoare vor fi date cu acelaşi număr de voturi ca şi hotărârile.

(2) Judecătorii nu sunt legaţi prin aceste încheieri.

(3) Ei sunt legaţi de acele încheieri care, fără a hotărî în totul pricina, pregătesc dezlegarea ei.

(4) Orice dispoziţie luată de instanţa prin încheiere va fi motivată.

Articolul 269

(1) Hotărârile vor fi investite cu formula executorie, după cum urmează:
"Noi Preşedintele României"
(Aici urmează cuprinsul hotărârii)
"Dăm împuternicire şi ordonăm agenţilor administrativi şi ai forţei publice să execute aceasta (hotărâre); procurorilor sa stăruie pentru aducerea ei la îndeplinire. Spre credinţa, prezenta (hotărâre) s-a semnat de .....
(Urmează semnatura preşedintelui şi a grefierului)".

(2) Hotărârea investită se va da numai părţii care a câştigat sau reprezentantului ei.

Alin. (1) al art. 269 a fost modificat de pct. 14 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 269^1

Abrogat.*)

---

*) Art. 269^1 a fost abrogat prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Secţiunea a II-a

Hotărârile parţiale

Articolul 270

Dacă pârâtul recunoaşte o parte din pretenţiile reclamantului, instanţa, la cererea acestuia, va da o hotărâre parţială în măsura recunoaşterii. Dispoziţiile art. 273 sunt aplicabile.

Art. 270 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 37 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Secţiunea a III-a

Hotărârile care consfinţesc învoiala părţilor

Articolul 271

(1) Părţile se pot infatisa oricând în cursul judecaţii, chiar fără sa fi fost citate, pentru a cere să se dea hotărâre care să consfinţească învoiala lor.

(2) Dacă părţile se înfăţişează la ziua fixată pentru judecata, cererea pentru darea hotărârii va putea fi primită, chiar de un singur judecător, urmând ca hotărârea să fie data de instanţa în şedinţa.

(3) Dacă ele se înfăţişează într-o alta zi, instanţa va da hotărârea în camera de consiliu.

Articolul 272

(1) Învoiala va fi înfăţişată în scris şi va alcătui dispozitivul hotărârii.

(2) Abrogat.*)

---

*) Alin. (2) al art. 272 a fost abrogat prin art. 1 pct. 86 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. 2 al art. 272 avea următorul cuprins: "(2) La judecătorii învoiala va putea fi înfăţişată şi verbal; în acest caz, ea va fi trecută într-un proces-verbal, care va fi încheiat cu aplicarea, prin asemănare, a dispoziţiilor prevăzute de art. 82 alineatul 2, şi care va fi trecut în dispozitivul hotărârii ce se va da."

Articolul 273

Hotărârea care consfinţeşte învoiala părţilor se da fără drept de apel.

Secţiunea a IV-a

Cheltuielile de judecată

Articolul 274

(1) Partea care cade în pretenţiuni va fi obligată, la cerere, sa plătească cheltuielile de judecată.

(2) Judecătorii nu pot micşora cheltuielile de timbru, taxe de procedura şi impozit proporţional, plata experţilor despăgubirea martorilor, precum şi orice alte cheltuieli pe care partea care a câştigat va dovedi ca le-a făcut.

(3) Judecătorii au însă dreptul sa mărească sau sa micşoreze onorariile avocaţilor, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de ori vor constata motivat ca sunt nepotrivite de mici sau de mari, faţă de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.

Articolul 275

Pârâtul care a recunoscut la prima zi de înfăţişare pretenţiile reclamantului nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, afară numai dacă a fost pus în întârziere înainte de chemarea în judecata.

Articolul 276

Când pretenţiile fiecărei părţi au fost încuviinţate numai în parte, instanţa va aprecia în ce măsura fiecare din ele poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată, putând face compensarea lor.

Articolul 277

Dacă sunt mai mulţi reclamanţi sau mai mulţi pârâţi, ei vor fi obligaţi sa plătească cheltuielile de judecată în mod egal, proporţional sau solidar, potrivit cu interesul ce are fiecare sau după felul raportului de drept dintre ei.

Secţiunea a V-a

Execuţia vremelnică

Articolul 278

Hotărârile primei instanţe sunt executorii de drept când au ca obiect:

1. plata salariilor sau a altor drepturi izvorâte din raporturi juridice de muncă, precum şi a sumelor cuvenite, potrivit legii, şomerilor;*)
2. despăgubiri pentru accidente de muncă;
3. rente ori sume datorate cu titlu de obligaţie de întreţinere sau alocaţie pentru copii, precum şi pensii acordate în cadrul asigurărilor sociale;**)

3^1. despăgubiri în caz de moarte sau vătămare a integrităţii corporale ori sănătăţii, dacă despăgubirile s-au acordat sub forma de prestaţii băneşti periodice;***)

4. reparaţii grabnice;
5. punerea sau ridicarea peceţilor ori facerea inventarului;
6. pricini privitoare la posesiune, numai în ce priveşte posesiunea;
7. în cazul prevăzut de art. 270;
8. În orice alte cazuri în care legea prevede că hotărârea este executorie.

---

*) Pct. 1 al art. 278 este reprodus cum a fost modificat prin art. 1 pct. 87 din Ordonanţa de urgenta nr. 138 /2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct.1 al art. 278 avea următorul conţinut: "1. plata salariilor";

**) Pct. 3 al art. 278 este reprodus cum a fost modificat prin art. 1 pct. 88 din Ordonanţa de urgenta nr. 138 /2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct.3 al art. 278 avea următorul conţinut: "3. rente sau pensii alimentare;"

***) Pct. 3^1 al art 278 a fost introdus prin art. 1 pct. 89 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 279

(1) Instanţa poate incuviinta execuţia vremelnică a hotărârilor privitoare la bunuri ori de câte ori va găsi de cuviinţă ca măsura este de trebuinta faţa cu temeinicia vădită a dreptului, cu starea de insolvabilitate a debitorului sau ca exista primejdie vădită în întârziere; în acest caz instanţa va putea obliga la darea unei cauţiuni.

(2) Execuţia vremelnică nu se poate incuviinta:

1. în materie de strămutare de hotare sau desfiinţare de construcţii, plantaţii sau a oricăror lucrări având o aşezare fixa;
2. când prin hotărâre se dispune intabularea unui drept sau radierea lui din cartea funciară.

(3) Cererea de executare vremelnică se va putea face şi verbal în instanţa până la închiderea dezbaterilor.

(4) Dacă cererea a fost respinsă de prima instanţa, ea poate fi facuta din nou în apel.

Punctul 1 al alin. (2) al art. 279 a fost modificat de pct. 15 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 280

(1) Cererea pentru suspendarea executării vremelnice se va putea face fie o dată cu apelul fie deosebit în tot cursul instanţei de apel.

(2) Cererea se va depune la prima instanţa sau instanţa de apel, în care caz se va alătură în copie legalizată dispozitivul hotărârii.

(3) Cererea de suspendare se va judeca de instanţa de apel. Dispoziţiile art. 403 alin. 3 sunt aplicabile.*)

(4) Suspendarea va putea fi încuviinţată numai cu dare de cauţiune, al carei cuantum îl va fixa instanţa.

(5) Până la dezlegarea cererii de suspendare aceasta va putea fi încuviinţată vremelnic, prin ordonanţa preşedinţială, chiar înainte de sosirea dosarului, cu respectarea cerinţei prevăzute la alin. 4.

---

*) Alin. (3), (4) şi (5) ale art. 280 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art.1 pct.90 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3), (4) şi (5) ale art.280 aveau următorul conţinut:

"(3) Cererea de suspendare se va judeca de instanţa cu sau fără cauţiune.

(4) Suspendarea va putea fi încuviinţată cu sau fără cauţiune.

(5) Până la dezlegarea cererii de suspendare, suspendarea va putea fi încuviinţată vremelnic, prin ordonanţa preşedinţială, chiar înainte de sosirea dosarului."

Secţiunea a VI-a

Îndreptarea, lămurirea şi completarea hotărârii*)

Articolul 281

(1) Erorile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea şi susţinerile părţilor sau cele de calcul, precum şi orice alte erori materiale din hotărâri sau încheieri pot fi îndreptate din oficiu sau la cerere.

(2) Instanţa se pronunţa prin încheiere data în camera de consiliu. Părţile vor fi citate numai dacă instanţa socoteşte ca este necesar sa dea anumite lămuriri.

(3) În cazul hotărârilor, îndreptarea se va face în ambele exemplare ale hotărârii.

---

*) Secţiunea VI a Capitolului IV din Titlul III al Cărţii II este reprodusa astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 91 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, Secţiunea VI avea următorul conţinut:

"Secţiunea VI. Îndreptarea hotărîrilor

Art. 281 (1)Greşelile asupra numelui, calităţii şi susţinerilor părţilor sau cele de socoteli, precum şi orice alte greşeli materiale strecurate în hotărâre, pot fi îndreptate, din oficiu sau în urma unei simple cereri.

(2) Instanţa poate cita părţile, când găseşte de cuviinţă pentru unele lămuriri.

(3) Îndreptarea se va face în amindoua exemplare ale hotărârii.

(4) Termenul de apel împotriva încheierii date asupra îndreptării curge de la pronunţare, în cazul când părţile au fost citate.

(5) Dispoziţiile de mai sus se aplică, prin asemănare, şi greşelilor strecurate într-o încheiere."

Articolul 281^1

(1) În cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori acesta cuprinde dispoziţii potrivnice, părţile pot cere instanţei care a pronunţat hotărârea sa lamurească dispozitivul sau sa înlăture dispoziţiile potrivnice.

(2) Instanţa va rezolva cererea de urgenta, prin încheiere data în camera de consiliu, cu citarea părţilor.

(3) Încheierea se va ataşa la hotărâre atât în dosarul cauzei, cat şi în dosarul de hotărâri al instanţei.

Alin. (1) al art. 281^1 a fost modificat de pct. 38 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 281^2

(1) Dacă prin hotărârea data instanţa a omis să se pronunţe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în acelaşi termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în fond după casarea cu reţinere, în termen de 15 zile de la pronunţare.

(2) Cererea se soluţionează de urgenta, cu citarea părţilor, prin hotărâre separată. Prevederile art. 281^1 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.

(3) Dispoziţiile prezentului articol se aplică şi în cazul când instanţa a omis să se pronunţe asupra cererilor martorilor, experţilor, traducatorilor, interpreţilor sau aparatorilor, cu privire la drepturile lor.

Articolul 281^3

(1) Încheierile pronunţate în temeiul art. 281 şi 281^1, precum şi hotărârea pronunţată potrivit art. 281^2 sunt supuse aceloraşi cai de atac ca şi hotărârile în legătură cu care s-a solicitat, după caz, îndreptarea, lămurirea sau înlăturarea dispoziţiilor potrivnice ori completarea.

(2) Părţile nu pot fi obligate la plata cheltuielilor legate de îndreptarea, lămurirea sau completarea hotărârii.

Titlul IV

Apelul*)

Titlul IV a fost modificat iniţial de pct. 16 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Capitolul I
Termenul şi formele apelului**)

---

*) Denumirea Titlului IV este reprodusa astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 92 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În reglementarea anterioară, denumirea Titlul IV era "Căile ordinare de atac".

**) Secţiunea I a devenit Capitolul I prin art. 1 pct. 93 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 282

(1) Hotărârile date în prima instanţa de judecătorie sunt supuse apelului la tribunal, iar hotărârile date în prima instanţa de tribunal sunt supuse apelului la curtea de apel.

(2) Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt cursul judecaţii.

Alin (2) al art. 282 a fost modificat prin art. 1 pct. 19 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare alin. (2) al art. 282 avea următorul conţinut: "(2) Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decît o dată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt sau s-a suspendat cursul judecaţii."

Alin. (1) al art. 282 a fost modificat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Alin. (1) al art. 282 a fost modificat de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.

Art. 282 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 39 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 282^1

(1) Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătoreşti date în prima instanţa în cererile introduse pe cale principala privind pensii de întreţinere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cat şi în materie comercială, acţiunile posesorii, precum şi cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asiguratorii şi în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Hotărârile instanţelor judecătoreşti prin care se soluţionează plângerile împotriva hotărârilor autorităţilor administraţiei publice cu activitate jurisdicţională şi ale altor organe cu astfel de activitate nu sunt supuse apelului, dacă legea nu prevede altfel.*)

---

*) Art. 282^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 94 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Alin. (1) al art. 282^1 a fost modificat de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.

Alin. (1) al art. 282^1 a fost modificat de pct. 40 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 283

Partea care a renunţat expres la apel cu privire la o hotărâre nu mai are dreptul de a face apel.

Articolul 284

(1) Termenul de apel este de 15 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel.

(2) Termenul de apel curge chiar dacă comunicarea hotărârii a fost facuta o dată cu somaţia de executare.

(3) Dacă o parte face apel înainte de comunicarea hotărârii, aceasta se socoteşte comunicată la data depunerii cererii de apel.

(4) Pentru procuror termenul de apel curge de la pronunţarea hotărârii, în afară de cazurile în care procurorul a participat la judecarea cauzei, când termenul curge de la comunicarea hotărârii.

(5) Apelul declarat în termen suspenda executarea hotărârii de prima instanţa, cu excepţia cazurilor anume prevăzute de lege.*)

---

*) Alin. (5) al art. 284 a fost introdus prin Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 285

(1) Termenul de apel se întrerupe prin moartea părţii care are interes să facă apel. În acest caz se face din nou o singura comunicare a hotărârii, la cel din urma domiciliu al părţii, pe numele moştenirii, fără să se arate numele şi calitatea fiecărui moştenitor.

(2) Termenul de apel va începe să curgă din nou de la data comunicării prevăzute la alin. 1. Pentru moştenitorii incapabili, cei cu capacitate restrînsa sau dispăruţi ori în caz de moştenire vacanta, termenul va curge din ziua în care se va numi tutorele, curatorul sau administratorul provizoriu.

(3) Apelul nu constituie prin el însuşi un act de acceptare a moştenirii.

Articolul 286

Termenul de apel se întrerupe şi prin moartea mandatarului căruia i s-a făcut comunicarea. În acest caz se va face o noua comunicare părţii, la domiciliul ei, iar termenul de apel va începe să curgă din nou de la această dată.

Articolul 287

(1) Cererea de apel va cuprinde:

1. numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor ori, pentru persoanele juridice, denumirea şi sediul, precum şi, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerţului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal şi contul bancar. Dacă apelantul locuieşte în străinătate, va arata şi domiciliul ales în România, unde urmează sa i se facă toate comunicările privind procesul;
2. arătarea hotărârii care se ataca;
3. motivele de fapt şi de drept pe care se întemeiază apelul;
4. dovezile invocate în susţinerea apelului;
5. semnatura.

(2) Cerinţele de la pct. 2 şi 5 sunt prevăzute sub sancţiunea nulităţii, iar cele de la pct. 3 şi 4, sub sancţiunea decăderii. Aceste cerinţe pot fi împlinite până cel mai târziu la prima zi de înfăţişare, iar lipsa semnăturii, în condiţiile prevăzute de art. 133 alin 2.

(3) Când dovezile propuse sunt martori sau înscrisuri nearătate la prima instanţa, se vor aplica în mod corespunzător dispoziţiile art. 112 pct. 5.

(4) Termenul pentru depunerea motivelor de apel se socoteşte de la comunicarea hotărârii, chiar dacă apelul s-a făcut mai înainte de comunicare.

Pct. 1 al alin. (1) al art. 287 a fost modificat prin art. 1 pct. 20 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publică în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare pct. 1 al alin. (1) al art. 287 avea următorul conţinut: "1. numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor;"

Pct. 1 al alin. (1) al art. 287 a fost modificat de pct. 41 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (4) al art. 287 a fost introdus de pct. 41 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 288

La cererea de apel se vor alătură atâtea copii câţi intimaţi sunt.

Apelul se depune la instanţa a carei hotărâre se ataca, sub sancţiunea nulităţii.

Preşedintele va inainta instanţei de apel dosarul, împreună cu apelurile făcute, numai după împlinirea termenului de apel pentru toate părţile.

Cu toate acestea, apelul va fi trimis de îndată dacă s-a făcut cerere pentru suspendarea executării hotărârii primei instanţe.

Articolul 289

(1) Preşedintele instanţei de apel, îndată ce primeşte dosarul, va fixa termen de înfăţişare, potrivit dispoziţiilor art. 114^1, şi va dispune citarea părţilor.

(2) Totodată, preşedintele va dispune să se comunice intimatului, o dată cu citaţia, o copie de pe cererea şi de pe motivele de apel, împreună cu copiile certificate de pe înscrisurile alăturate şi care nu au fost înfăţişate la prima instanţa, punându-i-se în vedere obligaţia de a depune la dosar întâmpinare cu cel puţin 5 zile înainte de termenul stabilit pentru judecata.*)

(3) Dispoziţiile art. 113 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Apelurile făcute împotriva aceleiaşi hotărâri vor fi repartizate la o singura secţie a instanţei de apel.

---

*) Alin. (1) şi (2) ale art. 289 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 96 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) şi (2) ale art. 289 aveau următorul conţinut:

"(1) Preşedintele instanţei de apel, îndată ce primeşte dosarul, va fixa termen de înfăţişare, potrivit dispoziţiilor art. 114, şi va dispune citarea părţilor.

(2) Totodată, preşedintele va dispune să se comunice intimatului, o dată cu citaţia, o copie de pe cererea de apel, împreună cu copiile certificate de pe înscrisurile alăturate şi care nu au fost înfăţişate la prima instanţa, punându-i-se în vedere să depună la dosar intimpinare."

Articolul 290

Când apelurile făcute împotriva aceleiaşi hotărâri au fost repartizate la secţii deosebite, preşedintele ultimei secţii investite va dispune trimiterea apelului la secţia cea dintâi investită.

Articolul 291

(1) În cazul când intimatul nu a primit, în termenul prevăzut de art. 114^1, comunicarea motivelor de apel şi a dovezilor invocate, va putea cere, la prima zi de înfăţişare, un termen înăuntrul căruia să depună la dosar întâmpinare.*)

(2) Dacă intimatul lipseşte la prima zi de înfăţişare şi instanţa constata ca motivele de apel nu au fost comunicate, va dispune amânarea cauzei şi efectuarea comunicării, iar dacă motivele nu au fost comunicate în termen, instanţa va dispune amânarea cauzei cu îndeplinirea cerinţelor art. 114^1 alin. 3 sau 4, după caz.

---

*) Art. 291 a fost modificat prin art. 1 pct. 97 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 291 avea următorul conţinut: "Art. 291. (1) În cazul când intimatul nu a primit, în termenul prevăzut de art. 114, comunicarea motivelor de apel şi a dovezilor invocate, va putea cere, la prima zi de înfăţişare, un termen înăuntrul căruia să depună la dosar intimpinare."

Alin (2) al art. 291 a fost modificat prin art. 1 pct. 21 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001**) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 291 avea următorul conţinut: "Dacă intimatul lipseşte la prima zi de înfăţişare şi instanţa constata ca motivele de apel nu au fost comunicate, va dispune amînarea cauzei şi efectuarea comunicării, iar dacă motivele nu au fost comunicate în termen, instanţa va dispune amînarea cauzei cu îndeplinirea cerinţelor art. 114 alin. 5."

Alin. (2) al art. 291 a fost modificat de pct. 42 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

**) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 292

(1) Părţile nu se vor putea folosi înaintea instanţei de apel de alte motive, mijloace de apărare şi dovezi decât de cele invocate la prima instanţa sau arătate în motivarea apelului ori în întâmpinare. Instanţa de apel poate incuviinta şi administrarea probelor a căror necesitate rezultă din dezbateri.

(2) În cazul în care apelul nu se motiveaza ori motivarea apelului sau întâmpinarea nu cuprinde motive, mijloace de apărare sau dovezi noi, instanţa de apel se va pronunţa, în fond, numai pe baza celor invocate la prima instanţa.

---

*) Art. 292 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 98 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 292 avea următorul conţinut: "Art. 292. Părţile nu se vor putea folosi, înaintea instanţei de apel, de alte motive, mijloace de apărare şi dovezi decît de cele invocate la prima instanţa sau arătate în cererea de apel şi în intimpinare, afară de cazul prevăzut la art. 138."

Articolul 293

(1) Intimatul este în drept, chiar după împlinirea termenului de apel, sa adere la apelul făcut de partea potrivnica, printr-o cerere proprie, care să tinda la schimbarea hotărârii primei instanţe. Cererea se poate face până la prima zi de înfăţişare.

(2) Dacă apelantul principal îşi retrage apelul sau dacă acesta este respins ca tardiv, ca inadmisibil ori pentru alte motive care nu implica cercetarea fondului, aderarea la apel prevăzută la alin. 1 rămâne fără efecte. Cu toate acestea, dacă aderarea s-a făcut înăuntrul termenului de apel, ea se considera apel principal.

---

*) Art. 293, cu o noua redactare, a fost reintrodus prin art. 1 pct. 99 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.
Iniţial art. 293 a fost abrogat prin Decretul nr. 132 din 19 iunie 1952.

Articolul 293^1

În caz de coparticipare procesuala, precum şi atunci când la prima instanţa au intervenit terţe persoane în proces, intimatul este în drept, chiar după împlinirea termenului de apel, sa declare apel împotriva altui intimaţi sau unei persoane care a figurat în prima instanţa şi care nu este parte în apelul principal, dacă acesta din urma ar fi de natura sa producă consecinţe asupra situaţiei sale juridice în proces. Dispoziţiile art. 293 se aplică în mod corespunzător.

---

*) Art. 293^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 100 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Capitolul II
Judecarea apelului*)

---

*) Secţiunea a II-a devine Capitolul II prin art. 1 pct. 101 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 294

(1) În apel nu se poate schimba calitatea părţilor, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecata şi nici nu se pot face alte cereri noi. Excepţiile de procedura şi alte asemenea mijloace de apărare nu sunt considerate cereri noi.

(2) Se vor putea cere însă dobinzi, rate, venituri ajunse la termen şi orice alte despăgubiri ivite după darea hotărârii primei instanţe. De asemenea, se va putea solicita compensaţia legală.

Articolul 295

(1) Instanţa de apel va verifica, în limitele cererii de apel, stabilirea situaţiei de fapt şi aplicarea legii de către prima instanţa. Motivele de ordine publică pot fi invocate şi din oficiu.

(2) Instanţa va putea incuviinta refacerea sau completarea probelor administrate la prima instanţa, precum şi administrarea probelor noi propuse în condiţiile art. 292, dacă considera ca sunt necesare pentru soluţionarea cauzei.*)

---

*) Art. 295 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 102 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 295 avea următorul conţinut:" Art. 295. Instanţa de apel va putea incuviinta refacerea sau completarea probelor administrate la prima instanţa, precum şi administrarea altor probe, dacă le considera necesare pentru soluţionarea cauzei."

Articolul 296

Instanţa de apel poate păstra ori schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată. Apelantului nu i se poate însă crea în propria cale de atac o situaţie mai grea decât aceea din hotărârea atacată.

---

*) Art. 296 a fost modificat prin art. 1 pct. 103 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 296 avea următorul conţinut: "Art. 296. Instanţa de apel poate păstra ori schimba în tot sau în parte hotărârea atacată."; modificat de Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 **) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001.

Art. 296 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 43 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

**) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 297

(1) În cazul în care se constată că, în mod greşit, prima instanţa a rezolvat procesul fără a intră în cercetarea fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părţii care nu a fost legal citata, instanţa de apel va desfiinta hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare primei instanţe.

(2) Dacă prima instanţa s-a declarat competenţa şi instanţa de apel stabileşte ca a fost necompetentă, anuland hotărârea atacată, va trimite cauza spre judecare instanţei competente sau altui organ cu activitate jurisdicţională competent, afară de cazul când constata propria sa competenţa. În acest caz, precum şi atunci când exista vreun alt motiv de nulitate, iar prima instanţa a judecat în fond, instanţa de apel, anuland în tot sau în parte procedura urmată şi hotărârea pronunţată, va retine procesul spre judecare.*)

Alin. (1) al art. 297 a fost modificat prin art. 1 pct. 23 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001**) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 297 avea următorul conţinut: "(1) În cazul în care se constată că, în mod greşit, prima instanţa a rezolvat procesul fără a intră în cercetarea fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părţii care nu a fost legal citata, instanţa de apel va desfiinta hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare primei instanţe."

*) Alin. (2) al art. 297 a fost modificat prin art. 1 pct. 104 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 297 avea următorul conţinut: "(2) Dacă hotărârea a fost desfiintata pentru lipsa de competenţa, cauza se trimite spre rejudecare instanţei competente sau altui organ cu activitate jurisdicţională competent."

Alin. (1) al art. 297 a fost modificat de pct. 44 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

**) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 298

Dispoziţiile de procedura privind judecata în prima instanţa se aplică şi în instanţa de apel, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în prezentul titlu.*)

---

*) Art. 298 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 105 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 298 avea următorul conţinut: "Art. 298. Dispoziţiile de procedura privind judecata în prima instanţa se aplică şi în instanţa de apel, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în prezentul capitol."

Titlul V
Căile extraordinare de atac

Capitolul I
Recursul*)

---

*) Capitolul II - ""Recursul" - al Titlului IV - "Căile ordinare de atac" - din Cartea II va deveni "Capitolul I - Recursul" al Titlului V - "Căile extraordinare de atac", din Carte II conform art. 1 pct. 106 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Secţiunea I
Termenul şi formele recursului

Articolul 299

(1) Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum şi, în condiţiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicţională sunt supuse recursului. Dispoziţiile art. 282 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) Recursul se soluţionează de instanţa imediat superioară celei care a pronunţat hotărârea în apel.

(3) Abrogat.

Art. 299 a fost modificat prin art. I pct 24 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare avea următorul conţinut: "Art. 299. Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum şi, în condiţiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicţională sunt supuse recursului."

Alin. (2) al art. 299 a fost introdus de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Alin. (2) al art. 299 a fost modificat de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.

Alin. (3) al art. 299 a fost introdus de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.

Alin. (1) şi (2) ale art. 299 au fost modificate de pct. 45 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (3) al art. 299 a fost abrogat de pct. 45 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 300

(1) Recursul suspenda executarea hotărârii numai în cauzele privitoare la strămutarea de hotare, desfiinţarea de construcţii, plantaţii sau a oricăror lucrări având o aşezare fixa, precum şi în cazurile anume prevăzute de lege.

(2) La cerere, instanţa sesizată cu judecarea recursului poate dispune, motivat, suspendarea executării hotărârii recurate şi în alte cazuri decât cele la care se referă alin. (1).

(3) Suspendarea la cerere a executării hotărârii poate fi acordată numai după depunerea unei cauţiuni ce se va stabili, prin încheiere, cu ascultarea părţilor în camera de consiliu, scop în care acestea vor fi citate în termen scurt, chiar înainte de primul termen de judecată, dacă este cazul. Dispoziţiile art. 403 alin. 3 şi 4 se aplică în mod corespunzător.*)

(4) Abrogat.**)

(5) Pentru motive temeinice, instanţa poate reveni asupra suspendării acordate, dispoziţiile alin. 3 aplicându-se în mod corespunzător.

---

*) Alin. (3) al art. 300 a fost modificat prin art. 1 pct. 107 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 300 avea următorul conţinut: "(3) Suspendarea la cerere a executării hotărârii poate fi acordată cu sau fără depunerea unei cauţiuni ce se va stabili după ascultarea părţilor citate în camera de consiliu."

**) Alin. (4) al art. 300 a fost abrogat prin art. 1 pct. 108 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (4) al art. 300 avea următorul conţinut: "(4) În cazuri urgente, preşedintele instanţei de recurs poate dispune, la cerere, prin încheiere motivată, suspendarea executării şi fără citarea părţilor, chiar înainte de primirea dosarului."

Alin. (5) al art. 300 a fost modificat prin art. 1 pct. 109 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (5) al art. 300 avea următorul conţinut: "(5) Instanţa poate reveni asupra suspendării acordate, dispoziţiile alin. 3 şi 4 fiind aplicabile în mod corespunzător."

Alin. (5) al art. 300 a fost modificat pct. 46 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 301

Termenul de recurs este de 15 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel. Dispoziţiile art. 284 alin. 2-4 se aplică în mod corespunzător.

Art. 301 a fost modificat prin art. 1 pct. 25 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare art. 301 avea următorul conţinut: "Art. 301. Termenul de recurs este de 15 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel. Dispoziţiile art. 284 se aplică în mod corespunzător."

Art. 301 a fost modificat pct. 47 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 302

Recursul se depune la instanţa a carei hotărâre se ataca, sub sancţiunea nulităţii.

Articolul 302^1

Cererea de recurs va cuprinde, sub sancţiunea nulităţii, următoarele menţiuni:

a) numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor ori, pentru persoanele juridice, denumirea şi sediul lor, precum şi, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerţului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal şi contul bancar. Dacă recurentul locuieşte în străinătate, va arata şi domiciliul ales în România, unde urmează sa i se facă toate comunicările privind procesul*);

b) indicarea hotărârii care se ataca;

c) motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul şi dezvoltarea lor sau, după caz, menţiunea ca motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat;

d) semnatura.

La cererea de recurs se va ataşa dovada achitării taxei de timbru, conform legii.

Art. 302^1 a fost introdus de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Art. 302^1 a fost modificat de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.

*) Prin DECIZIA CURŢII CONSTITUŢIONALE nr. 176 din 24 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 356 din 27 aprilie 2005 a fost admisă excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 302^1 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, constatandu-se ca textul de lege atacat este neconstitutional în ceea ce priveşte sancţionarea cu nulitate absolută a omisiunii de a se preciza în cuprinsul cererii de recurs "numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor ori, pentru persoanele juridice, denumirea şi sediul lor, precum şi, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerţului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal şi contul bancar", precum şi - dacă recurentul locuieşte în străinătate - "domiciliul ales în România, unde urmează sa i se facă toate comunicările privind procesul".

Art. 147, alin. (1) din CONSTITUŢIA ROMÂNIEI republicată în MONITORUL OFICIAL nr. 767 din 31 octombrie 2003 prevede:

"(1) Dispoziţiile din legile şi ordonanţele în vigoare, precum şi cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituţionale, îşi încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curţii Constituţionale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituţionale cu dispoziţiile Constituţiei. Pe durata acestui termen, dispoziţiile constatate ca fiind neconstituţionale sunt suspendate de drept."

Articolul 303

(1) Recursul se va motiva prin însăşi cererea de recurs sau înăuntrul termenului de recurs.

(2) Termenul pentru depunerea motivelor se socoteşte de la comunicarea hotărârii, chiar dacă recursul s-a făcut mai înainte.

(3) Abrogat.

(4) În cazurile în care Ministerul Public a participat în proces, se va depune o copie de pe motivele de casare pentru procuror.

(5) Preşedintele instanţei, care primeşte cererea de recurs, va putea sa o înapoieze, părţii prezente, dacă nu îndeplineşte condiţiile prevăzute de lege, pentru a fi refăcută, prelungind termenul de recurs cu 5 zile.

(6) După împlinirea termenului de recurs pentru toate părţile, instanţa a carei hotărâre este recurată va inainta instanţei de recurs dosarul împreună cu dovezile de îndeplinire a procedurii de comunicare a hotărârii.

Alin. (3) al art. 303 a fost abrogat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Articolul 304

Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situaţii, numai pentru motive de nelegalitate:

1. când instanţa nu a fost alcătuită potrivit dispoziţiilor legale;
2. când hotărârea s-a dat de alţi judecători decât cei care au luat parte la dezbaterea în fond a pricinii;
3. când hotărârea s-a dat cu încălcarea competentei altei instanţe;
4. când instanţa a depăşit atribuţiile puterii judecătoreşti;
5. când, prin hotărârea data, instanţa a încălcat formele de procedura prevăzute sub sancţiunea nulităţii de art. 105 alin. 2;
6. dacă instanţa a acordat mai mult decât s-a cerut, ori ceea ce nu s-a cerut;
7. când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii;
8. când instanţa, interpretând greşit actul juridic dedus judecaţii, a schimbat natura ori înţelesul lămurit şi vadit neîndoielnic al acestuia;
9. când hotărârea pronunţată este lipsită de temei legal ori a fost data cu încălcarea sau aplicarea gresita a legii;
10. abrogat;
11. abrogat.

Preambulul art. 304 a fost modificat prin art. 1 pct. 110*) din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, preambulul art. 304 ave următorul conţinut: "Casarea unei hotărâri se poate cere:"

Pct. 6 al art. 304 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 111 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 6 al art. 304 avea următorul conţinut: "6. când instanţa nu s-a pronunţat asupra unui capăt de cerere, a acordat mai mult decît s-a cerut ori ceea ce nu s-a cerut;"

Pct. 11 al art. 304 a fost abrogat prin art. 1 pct. 112 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 11 al art. 304 avea următorul conţinut: "11. când hotărârea se întemeiază pe o greseala grava de fapt, decurgind dintr-o apreciere eronată a probelor administrate."

Partea introductivă a art. 304 a fost modificată de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.

Punctul 110 al art. 1 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000 a fost abrogat de pct. 48 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

*) Punctul 10 al art. 304 a fost abrogat de pct. 49 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 304^1

Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanţa putând sa examineze cauza sub toate aspectele.

Articolul 305

În instanţa de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepţia înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.

Art. 305 a fost modificat de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.

Articolul 306

(1) Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepţia cazurilor prevăzute în alin. 2.

(2) Motivele de ordine publică pot fi invocate şi din oficiu de instanţa de recurs, care însă este obligată să le pună în dezbatere părţilor.

(3) Indicarea gresita a motivelor de recurs nu atrage nulitatea recursului dacă dezvoltarea acestora face posibila încadrarea lor într-unul din motivele prevăzute de art. 304.

Articolul 307

Abrogat.*)

---

*) Art. 307 a fost abrogat prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 308*)

(1) Preşedintele instanţei, după ce va constata ca procedura de comunicare a hotărârii a fost îndeplinită, va fixa termen de judecată şi va dispune citarea părţilor şi comunicarea motivelor de recurs.

(2) Intimatul este obligat să depună întâmpinare cu cel puţin 5 zile înainte de termenul de judecată.

(3) Abrogat.

(4) Abrogat.

(5) Abrogat.

Alin. (2) al art. 308 a fost modificat prin art. 1 pct. 113 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 308 avea următorul conţinut: "(2) Intimatul va putea depune intimpinare cu cel puţin 5 zile înainte de termenul de judecată."

Alin. (3) al art. 308 a fost modificat prin art. 1 pct. 114 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 308 avea următorul conţinut: "(3) Preşedintele, fixind termenul de judecată, poate desemna un judecător pentru întocmirea unui raport asupra recursului. La Curtea Suprema de Justiţie raportul se întocmeşte de un judecător sau de un magistrat asistent."

Alin. (4) al art. 308 a fost modificat prin art. 1 pct. 115 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (4) al art. 308 avea următorul conţinut: "(4) Raportul va cuprinde, pe scurt, arătarea obiectului cererii de chemare în judecata, soluţia recurată, precum şi temeiurile acesteia, în măsura în care este nevoie pentru soluţionarea recursului."

Art. 308 a fost modificat*) de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

*) Modificarea art. 308 prin ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 a fost abrogată de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004, astfel ca art. 308 a revenit la forma actualizată prin Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000.

Alin. (3) al art. 308 a fost modificat prin art. 1 pct. 4 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 65 din 9 septembrie 2004, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 840 din 14 septembrie 2004.

A se vedea şi DECIZIA nr. 194 din 27 aprilie 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 523 din 10 iunie 2004.

Alin. (3) şi (4) ale art. 308 au fost abrogate de pct. 50 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (5) al art. 308 a fost abrogat de pct. 51 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Secţiunea a II-a

Judecarea recursului şi efectele casării

Articolul 309

(1) Preşedintele va da cuvântul părţilor după citirea raportului.*)

(2) Procurorul vorbeşte cel din urma, afară de cazul când este parte principala sau recurent.

Alin. (1) al art. 309 a fost modificat*) de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

*) Modificarea alin. (1) al art. 309 prin ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 a fost abrogată de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004, astfel ca art. 309 a revenit la forma iniţială.

Articolul 310

Dacă nu se dovedeşte, la prima zi de înfăţişare, ca recursul a fost depus peste termen sau dacă aceasta dovada nu reiese din dosar, el se va socoti făcut în termen.

Articolul 311

(1) Hotărârea casată nu are nici o putere.

(2) Actele de executare sau de asigurare făcute în puterea unei asemenea hotărâri sunt desfiinţate de drept, dacă instanţa de recurs nu dispune altfel.

Articolul 312

(1) Instanţa poate admite recursul, îl poate respinge sau anula ori poate constata perimarea lui.

(2) În caz de admitere a recursului, hotărârea atacată poate fi modificată sau casată, în tot sau în parte.

(3) Modificarea hotărârii atacate se pronunţa pentru motivele prevăzute de art. 304 pct. 6, 7, 8 şi 9, iar casarea pentru cele prevăzute de art. 304 pct. 1, 2, 3, 4 şi 5, precum şi în toate cazurile în care instanţa a carei hotărâre este recurată a soluţionat procesul fără a intră în cercetarea fondului sau modificarea hotărârii nu este posibila, fiind necesară administrarea de probe noi. Dacă sunt găsite întemeiate mai multe motive, dintre care unele atrag modificarea, iar altele casarea, instanţa de recurs va casa în întregime hotărârea atacată pentru a se asigura o judecata unitară.

(4) În caz de casare, curţile de apel şi tribunalele vor rejudeca pricina în fond, fie la termenul când a avut loc admiterea recursului, situaţie în care se pronunţa o singura decizie, fie la un alt termen stabilit în acest scop.

(5) Cu toate acestea, în cazul în care instanţa a carei hotărâre este recurată a soluţionat procesul fără a intră în cercetarea fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părţii care nu a fost regulat citata atât la administrarea probelor, cat şi la dezbaterea fondului, instanţa de recurs, după casare, trimite cauza spre rejudecare instanţei care a pronunţat hotărârea casată sau altei instanţe de acelaşi grad.

(6) În caz de casare a hotărârii atacate, pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 3, instanţa va trimite dosarul spre judecare instanţei judecătoreşti competente sau organului cu activitate jurisdicţională competent, potrivit legii, iar pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 4 va respinge cererea ca inadmisibila.

(7) Dacă instanţa de recurs constata ca ea însăşi era competenţa să soluţioneze pricina în prima instanţa sau în apel, va casa hotărârea recurată şi va soluţiona cauza potrivit competentei sale.*)

---

*) Art. 312 a fost modificat prin art. 1 pct. 116 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 308 avea următorul conţinut: " (1) Curţile de apel şi tribunalele, în caz de casare, vor judeca pricina în fond.

(2) Cu toate acestea, în cazul în care instanţa, a carei hotărâre este recurată, a soluţionat procesul fără a intră în cercetarea fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părţii care nu a fost regulat citită la administrarea probelor şi la dezbaterea fondului, instanţa de recurs, după casare, trimite cauza spre rejudecare instanţei care a pronunţat hotărârea casată sau altei instanţe de acelaşi grad. În cazul casării pentru lipsa de competenţa, cauza se trimite spre rejudecare instanţei competente sau organului cu activitate jurisdicţională competent, potrivit legii.

(3) Dacă instanţa de recurs constata ca ea însăşi era competenţa să soluţioneze pricina în prima instanţa sau în apel, va casa hotărârea recurată şi va soluţiona cauza potrivit competentei sale."

Alin. (3) al art. 312 a fost modificat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Alin. (3) al art. 312 a fost modificat de pct. 52 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 313

Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie, în caz de casare, trimite cauza spre o noua judecata instanţei care a pronunţat hotărârea casată ori, atunci când interesele bunei administrări a justiţiei o cer, altei instanţe de acelaşi grad, cu excepţia cazului casării pentru lipsa de competenţa, când trimite cauza instanţei competente sau altui organ cu activitate jurisdicţională competent potrivit legii.

Articolul 314

Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie hotărăşte asupra fondului pricinii în toate cazurile în care casează hotărârea atacată numai în scopul aplicării corecte a legii la împrejurări de fapt ce au fost deplin stabilite.

Articolul 315

(1) În caz de casare, hotărârile instanţei de recurs asupra problemelor de drept dezlegate, precum şi asupra necesităţii administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului.*)

(2) Când hotărârea a fost casată pentru nerespectarea formelor procedurale, judecata va reîncepe de la actul anulat.

(3) După casare, instanţa de fond va judeca din nou, ţinând seama de toate motivele invocate înaintea instanţei a carei hotărâre a fost casată.

(4) La judecarea recursului, precum şi la rejudecarea procesului după casarea hotărârii de către instanţa de recurs, dispoziţiile art. 296 sunt aplicabile în mod corespunzător.**)

---

*) Alin. (1) al art. 315 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 117 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 315 avea următorul conţinut: " (1) În caz de casare, hotărârile instanţei de recurs asupra problemelor de drept dezlegate sunt obligatorii pentru judecătorii fondului."
**) Alin. (4) al art. 315 a fost introdus prin art. 1 pct. 118 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 316

Dispoziţiile de procedura privind judecata în apel se aplică şi în instanţa de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în acest capitol.

Capitolul I^1
Contestaţia în anulare*)

---
*) Capitolul I - "Contestaţia în anulare" din Titlul V - "Căile extraordinare de atac" - al Cărţii II devine "Capitolul I^1 - Contestaţia în anulare" al Titlului V al Cărţii II, conform art. 1 pct. 119 din Ordonanţa de urgenta nr. 138 /2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 317

(1) Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestaţie în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:*)
1. când procedura de chemare a părţii, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerinţele legii;
2. când hotărârea a fost data de judecători cu călcarea dispoziţiilor de ordine publică privitoare la competenţa.

(2) Cu toate acestea, contestaţia poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanţa le-a respins pentru ca aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el sa fi fost judecat în fond.

---
*) Preambulul alin.(1) al art. 317 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 120 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, preambulul alin. (1) al art. 317 avea următorul conţinut: "Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestaţie în anulare, pentru motivele mai jos arătate, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe căile ordinare de atac:"

Articolul 318

(1) Hotărârile instanţelor de recurs mai pot fi atacate cu contestaţie când dezlegarea data este rezultatul unei greşeli materiale sau când instanţa, respingând recursul sau admiţându-l numai în parte, a omis din greseala sa cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.

(2) Abrogat.)

Alin. (1) al art. 318 a fost modificat prin art. 1 pct. 26 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare alin. 1 al art. 318 avea următorul conţinut: "(1) Hotărârile instanţelor de recurs mai pot fi atacate cu contestaţie, când dezlegarea data este rezultatul unei greşeli materiale, sau când instanţa, respingând recursul sau admitindu-l numai în parte, a omis din greseala sa cerceteze vreunul din motivele de casare."
Alin. (2) al art. 318 a fost abrogat prin art. 1 pct. 121 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 318 avea următorul conţinut: "(2) Dispoziţiile alineatului precedent se aplică în mod corespunzător şi în cazul în care judecătoria, potrivit prevederilor unei legi speciale, judeca în ultima instanţa."
Alin. (1) al art. 318 a fost modificat de pct. 53 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---
*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 319

(1) Contestaţia se introduce la instanţa a carei hotărâre se ataca.

(2) Contestaţia se poate face oricând înainte de începutul executării silite, iar în timpul ei, până la împlinirea termenului stabilit la art. 401 alin. 1 lit. b) sau c). Împotriva hotărârilor irevocabile care nu se aduc la îndeplinire

pe cale de executare silită, contestaţia poate fi introdusă în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoştinţa de hotărâre, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas irevocabilă.

Alin. (2) al art. 319 a fost modificat de pct. 17 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.
Alin. (2) al art. 319 a fost modificat de pct. 54 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 319^1

Instanţa poate suspenda executarea hotărârii a carei anulare se cere, sub condiţia depunerii unei cauţiuni. Dispoziţiile art. 403 alin. 3 şi 4 se aplică în mod corespunzător.

Art. 319^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 27 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001.
Art. 319^1 a fost introdus de pct. 54 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 320

(1) Contestaţia se judeca de urgenta şi cu precădere.
(2) Întâmpinarea este obligatorie şi se depune la dosar cu cel puţin 5 zile înaintea termenului de judecată.*)
(3) Hotărârea data în contestaţie este supusă aceloraşi cai de atac ca şi hotărârea atacată.

---

*) Alin (2) al art. 320 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 122 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin (2) al art. 320 avea următorul conţinut: "(2) Intimpinarea nu este obligatorie."

Articolul 321

Nu se poate face o noua contestaţie pentru motive ce au existat la data celei dintâi.

Capitolul II
Revizuirea hotărârilor

La articolele 322 alineatul 1, 323 alineatul 1, 324 punctele 1 şi 5 şi 327 alineatul 1, noţiunea "hotărâre desăvârşită" a fost înlocuită cu "hotărâre definitivă" de pct. 18 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 322

Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanţa de apel sau prin neapelare, precum şi a unei hotărâri data de o instanţa de recurs atunci când evoca fondul, se poate cere în următoarele cazuri:
1. dacă dispozitivul hotărârii cuprinde dispoziţii potrivnice ce nu se pot aduce la îndeplinire;
2. dacă s-a pronunţat asupra unor lucruri, care nu s-au cerut sau nu s-a pronunţat asupra unui lucru cerut, ori s-a dat mai mult decât s-a cerut;
3. dacă obiectul pricinii nu se afla în fiinta;
4. dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecata, a fost condamnat definitiv pentru o infracţiune privitoare la pricina sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecaţii ori dacă un magistrat a fost sancţionat disciplinar pentru exercitarea funcţiei cu rea-credinţa sau grava neglijenţa în acea cauza;
5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reţinute de partea potrivnica sau care nu au putut fi înfăţişate dintr-o împrejurare mai presus de voinţa părţilor, ori dacă s-a desfiinţat sau s-a modificat hotărârea unei instanţe pe care s-a întemeiat hotărârea a carei revizuire se cere;**)
6. dacă statul ori alte persoane juridice de drept public sau de utilitate publică, dispăruţii, incapabilii sau cei puşi sub curatela sau consiliu judiciar***) nu au fost apăraţi deloc sau au fost apăraţi cu viclenie de cei însărcinaţi să-i apere;
7. dacă exista hotărâri definitive potrivnice date de instanţe de acelaşi grad sau de grade deosebite, în una şi aceeaşi pricina, între aceleaşi persoane, având aceeaşi calitate.

Aceste dispoziţii se aplică şi în cazul când hotărârile potrivnice sunt date de instanţe de recurs. În cazul când una dintre instanţe este Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie cererea de revizuire se va judeca de această instanţă;
8. dacă partea a fost împiedicată să se înfăţişeze la judecata şi sa înştiinţeze instanţa despre aceasta dintr-o împrejurare mai presus de voinţa sa.
9. dacă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăţilor fundamentale datorată unei hotărâri judecătoreşti, iar consecinţele grave ale acestei încălcări continua să se producă şi nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunţate.
---
*) Punctul 4 al art. 322 a fost modificat prin art. 1 pct. 123 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin (4) al art. 322 avea următorul conţinut: "4. dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecata, a fost condamnat irevocabil pentru o infracţiune privitoare la pricina sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecaţii, sau dacă partea care a jurat a fost condamnata irevocabil pentru fals;"
**) Punctul 5 al art. 322 a fost modificat prin art. 1 pct. 124 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin (5) al art. 322 avea următorul conţinut: "5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reţinute de partea potrivnica sau care nu au putut fi înfăţişate dintr-o împrejurare mai presus de voinţa părţilor, ori dacă s-a revizuit hotărârea unei instanţe penale sau administrative pe care ea s-a întemeiat;"
Punctul 9 al art. 322 a fost introdus de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.
***) În actuala reglementare, instituţia consiliului judiciar nu mai exista.

Punctul 4 al art. 322 a fost modificat de pct. 55 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 323

(1) Cererea de revizuire se îndreaptă la instanţa care a dat hotărârea rămasă definitivă şi a carei revizuire se cere.

(2) În cazul art. 322 pct. 7 cererea de revizuire se va indrepta la instanţa mai mare în grad faţă de instanţa sau instanţele care au pronunţat hotărârile potrivnice. Când cele doua instanţe care au dat hotărârile potrivnice fac parte din circumscripţii judecătoreşti deosebite, instanţa mai mare în grad la care urmează să se îndrepte cererea de revizuire va fi aceea a instanţei care a dat prima hotărâre.

Articolul 324

(1) Termenul de revizuire este de o luna şi se va socoti:
1. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 1, 2 şi 7 al. 1, de la comunicarea hotărârilor definitive, iar când hotărârile au fost date de instanţe de recurs după evocarea fondului, de la pronunţare; pentru hotărârile prevăzute la punctul 7 al. 2 de la pronunţarea ultimei hotărâri;
2. în cazul prevăzut de art. 322 pct. 3, de la cel din urma act de executare;
3. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 4, din ziua în care partea a luat cunoştinţa de hotărârea instanţei penale de condamnare a judecătorului, martorului sau expertului ori de hotărârea care a declarat fals înscrisul. În lipsa unei astfel de hotărâri termenul curge de la data când partea a luat cunoştinţa de împrejurările pentru care constatarea infracţiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora; *)
4. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 5, din ziua în care s-au descoperit înscrisurile ce se invoca ori, după caz, din ziua în care partea a luat cunoştinţa de hotărârea desfiintata sau modificată pe care s-a întemeiat hotărârea a carei revizuire se cere;**)
5. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 6, de la comunicarea hotărârii definitive facuta statului ori celorlalte persoane de drept public sau de utilitate publică, sau de la întoarcerea dispărutului ori de la dobândirea capacităţii; în aceste din urma doua cazuri termenul fiind de 6 luni.

(2) În cazul art. 322 pct. 8 termenul de revizuire este de 15 zile şi se socoteşte de la încetarea împiedicării.

(3) Pentru motivul prevăzut la art. 322 pct. 9, termenul este de 3 luni de la data publicării hotărârii Curţii Europene a Drepturilor Omului în Monitorul Oficial al României, Partea I.
---
*) Pct. 3 al alin (1) al art. 324 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 125 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 3 al alin (1) al art. 324 avea următorul conţinut: "3. în cazul prevăzut de art. 322 pct. 4, din ziua în care partea a luat cunoştinţa de hotărârea instanţei penale de condamnare a judecătorului, martorului, expertului, sau părţii care a jurat sau de hotărârea care a declarat falsitatea înscrisurilor;"

**) Pct. 4 al alin (1) al art. 324 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 126 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, pct. 4 al alin (1) al art. 324 avea următorul conţinut: "4. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 5, din ziua în care s-a descoperit înscrisul;"
Alin. (3) al art. 322 a fost introdus de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Articolul 325

Instanţa poate suspenda executarea hotărârii a carei revizuire se cere, sub condiţia dării unei cauţiuni. Dispoziţiile art. 403 alin. 3 şi 4 se aplică în mod corespunzător.

---

*) Art. 325 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 127 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 325 avea următorul conţinut: "Instanţa poate suspenda executarea hotărârii a carei revizuire se cere, sub condiţia dării unei cauţiuni;"

Articolul 326

(1) Cercetarea de revizuire se judeca potrivit dispoziţiilor prevăzute pentru cererea de chemare în judecata.
(2) Întâmpinarea este obligatorie şi se depune la dosar cu cel puţin 5 zile înaintea termenului de judecată.*)
(3) Dezbaterile sunt limitate la admisibilitatea revizuirii şi la faptele pe care se întemeiază.**)

---

*) Alin (2) al art. 326 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 128 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin (2) al art. 328 avea următorul conţinut: "(2) Intimpinarea nu este obligatorie."
**) Alin. (3) al art. 326 a fost introdus prin art. 1 pct. 129 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 327

(1) Dacă instanţa încuviinţează cererea de revizuire, ea va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată, iar în cazul hotărârilor definitive potrivnice, ea va anula cea din urma hotărâre.
(2) Se va face arătare de hotărârea data în revizuire, în josul originalului hotărârii revizuite.

Articolul 328

(1) Hotărârea asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.
(2) Dacă revizuirea s-a cerut pentru hotărâri potrivnice calea de atac este recursul, cu excepţia cazului în care instanţa de revizuire este Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie, a carei hotărâre este irevocabilă.

Alin. (2) al art. 328 a fost modificat de pct. 56 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Titlul VI
Recursul în interesul legii

Prin ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003, Cap. III din titlul V al Cărţii a- 2-a devine Titlul VI al Cărţii a-II-a,

Articolul 329

(1) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înaltă Curte de Casaţie şi Justiţie, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei, precum şi colegiile de conducere ale curţilor de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea şi aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României, sa ceara Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să se pronunţe asupra chestiunilor de drept care au fost soluţionate diferit de instanţele judecătoreşti.
(2) Deciziile prin care se soluţionează sesizările se pronunţa de Secţiile Unite ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.
(3) Soluţiile se pronunţa numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătoreşti examinate şi nici cu privire la situaţia părţilor din acele procese. Dezlegarea data problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanţe.

---

*) Art. 329 a fost modificat prin art. 1 pct. 130 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 329 avea următorul conţinut: "(1) Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei, are dreptul, pentru a asigura interpretarea şi aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul tarii, sa ceara Curţii Supreme de Justiţie să se pronunţe asupra chestiunilor de drept care au primit o soluţionare diferita din partea instanţelor judecătoreşti.

(2) Deciziile prin care se soluţionează sesizările se pronunţa de secţiile unite şi se aduc la cunoştinţa instanţelor de Ministerul Justiţiei.

(3) Soluţiile se pronunţa numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărîrilor judecătoreşti examinate şi nici cu privire la situaţia părţilor din acele procese. Dezlegarea data problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanţe."

Art. 329 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 57 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 329^1 - 329^2

Abrogate.*)

---

*) Art. 329^1 - 329^2 au fost abrogate prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 330

Abrogat.

Art. 330 a fost modificat prin art. 1 pct. 131 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 330 avea următorul conţinut: "Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Suprema de Justiţie, hotărârile judecătoreşti irevocabile pentru următoarele motive:

1. când instanţa a depăşit atribuţiile puterii judecătoreşti;"

Pct. 2 al art. 330 a fost modificat prin art. 1 pct. 28 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, pct. 2 al art. 330 avea următorul conţinut: "2. când s-au savirsit infracţiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunţată."

Art. 330 a fost abrogat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Articolul 330^1

Abrogat.

Art. 330^1 a fost modificat prin art. 1 pct. 29 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, art. 330^1 avea următorul conţinut: "Recursul în anulare se poate deplasa oricând."

Art. 330^1 a fost abrogat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Articolul 330^2

Abrogat.

Alin. (2) al art. 330^2 a fost modificat prin art. 1 pct. 133 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 330^2 avea următorul conţinut: "(2) După introducerea recursului în anulare, instanţa poate să dispună suspendarea executării hotărîrilor sau sa revină asupra suspendărilor acordate."

Alin. (1) al art. 330^2 a fost modificat prin art. 1 pct. 30 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 330^2 avea următorul conţinut: "Procurorul general poate dispune pe termen limitat suspendarea executării hotărîrilor judecătoreşti înainte de introducerea recursului în anulare."

Art. 330^2 a fost abrogat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Articolul 330^3

Abrogat.

Alin. (2) al art. 330^3 a fost modificat prin art. 1 pct. 134 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (2) al art. 330^3 avea următorul conţinut: "(2) Judecata recursului în anulare se face cu participarea procurorului, care expune motivele acestui recurs şi va pune concluzii."

Art. 330^3 a fost abrogat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Articolul 330^4

Abrogat.

Art. 330^4 a fost abrogat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.

Cartea a III - a
Dispoziţii generale privitoare la procedurile necontencioase

Articolul 331

Cererile pentru dezlegarea cărora este nevoie de mijlocirea instanţei fără însă să se urmărească stabilirea unui drept potrivnic faţă de o altă persoană, precum sunt cele privitoare la darea autorizaţiilor judecătoreşti, sau la luarea unor măsuri legale de supraveghere, ocrotire ori asigurare, sunt supuse dispoziţiilor de procedura mai jos arătate.

Articolul 332

Cererile necontencioase care sunt în legătură cu o lucrare sau o pricina în curs la o instanţa sau pe care aceasta a dezlegat-o, ori dacă au ca obiect eliberarea unor înscrisuri, titluri sau valori aflate în depozitul unei instanţe, se vor indrepta la acea instanţa.

Articolul 333

(1) Cererea va cuprinde numele şi domiciliul celui care o face şi ale persoanelor pe care acesta cere să fie chemate înaintea instanţei, precum şi arătarea pe scurt a obiectului, motivarea cererii şi semnatura.

(2) Ea va fi însoţită de înscrisurile pe care se sprijină.

Articolul 334

(1) Instanţa îşi verifica competenţa din oficiu, putând cere părţii lămuririle necesare.

(2) Dacă instanţa se declara necompetentă va trimite dosarul instanţei în drept sa hotărască.

Articolul 335

Dacă cererea, prin însuşi cuprinsul ei sau prin obiecţiile ridicate de persoanele citate sau care intervin, prezintă caracter contencios, instanţa o va respinge.

Articolul 336

(1) Încheierea prin care se încuviinţează cererea este executorie. Ea este supusă recursului.

(2) Termenul de recurs va curge de la pronunţare, pentru cei care au fost de faţa, şi de la comunicare, pentru cei care au lipsit.

(3) Recursul poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citata la dezlegarea cererii.

(4) Executarea încheierii poate fi suspendată de instanţa de recurs cu sau fără cauţiune.

(5) Recursul se judeca în camera de consiliu.

Art. 336 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 59 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 337

Încheierile nu au puterea lucrului judecat.

Articolul 338

(1) Procedura prevăzută în articolele de mai sus se întregeşte cu dispoziţiile de procedura contencioasă, în măsura în care nu sunt potrivnice naturii necontencioase a cererii.

(2) Materiile necontencioase cu privire la care legea prevede o procedură specială rămân supuse dispoziţiilor speciale, care se vor întregi cu cele prevăzute în cuprinsul cărţii de faţa.

Articolul 339

(1) Procedura necontencioasă se aplică şi în cazurile în care legea da în căderea preşedintelui instanţei luarea unor măsuri cu caracter necontencios.

(2) În aceste cazuri, preşedintele este ţinut sa pronunţe încheierea în termen de cel mult 3 zile de la primirea cererii.

(3) Recursul împotriva încheierii date de preşedintele judecătoriei se judeca de tribunal, iar recursul împotriva încheierii date de preşedintele tribunalului sau curţii de apel se judeca de un complet al instanţei respective.

---

*) Alin. (3) al art. 339 a fost modificat prin art. 1 pct. 135 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 339 avea următorul conţinut: "(3) Apelul împotriva încheierii date de judecătorul de la judecătorie se judeca de tribunal, iar apelul împotriva încheierii date de preşedintele tribunalului sau Curţii de apel se judeca de completul instanţei respective."

Alin. (3) al art. 339 a fost modificat de pct. 60 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Cartea a IV - a
Despre arbitraj

Cartea a IV-a a fost modificată de pct. 20 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993

Capitolul I
Dispoziţii generale

Articolul 340

Persoanele care au capacitatea deplina de exerciţiu al drepturilor pot conveni să soluţioneze pe calea arbitrajului litigiile patrimoniale dintre ele, în afară de acelea care privesc drepturi asupra cărora legea nu permite a se face tranzacţie.

Articolul 340^1

Arbitrajul poate fi încredinţat, prin convenţia arbitrală, uneia sau mai multor persoane, investite de părţi sau în conformitate cu acea convenţie sa judece litigiul şi sa pronunţe o hotărâre definitivă şi obligatorie pentru ele. Arbitrul unic sau, după caz, arbitrii investiti constituie, în sensul dispoziţiilor de faţa, tribunalul arbitral.

Articolul 341

(1) Arbitrajul se organizează şi se desfăşoară potrivit convenţiei arbitrale, încheiată conform cu prevederile cap. II.

(2) Sub rezerva respectării ordinii publice sau a bunelor moravuri, precum şi a dispoziţiilor imperative ale legii, părţile pot stabili prin convenţia arbitrală sau prin act scris încheiat ulterior, fie direct, fie prin referire la o anumită reglementare având ca obiect arbitrajul, normele privind constituirea tribunalului arbitral, numirea, revocarea şi înlocuirea arbitrilor, termenul şi locul arbitrajului, normele de procedura pe care tribunalul arbitral trebuie să le urmeze în judecarea litigiului, inclusiv procedura unei eventuale concilieri prealabile, repartizarea între părţi a cheltuielilor arbitrale, conţinutul şi forma hotărârii arbitrale şi, în general, orice alte norme privind buna desfăşurare a arbitrajului.

(3) În lipsa unor asemenea norme, tribunalul arbitral va putea reglementa procedura de urmat asa cum va socoti mai potrivit.

(4) Dacă nici tribunalul arbitral nu a stabilit aceste norme, se vor aplica dispoziţiile ce urmează.

Articolul 341^1

Părţile pot conveni ca arbitrajul să fie organizat de o instituţie permanenta de arbitraj sau de o terta persoana.

Articolul 342

(1) Pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi în organizarea şi desfăşurarea arbitrajului, partea interesată poate sesiza instanţa de judecată care, în lipsa convenţiei arbitrale, ar fi fost competenţa sa judece litigiul în fond, în prima instanţa.

(2) În cazul în care părţile au încheiat convenţia arbitrală în cursul judecării litigiului la o instanţa judecătorească, aceasta devine competenţa să soluţioneze cererile prevăzute în alin. 1.

(3) Instanţa va soluţiona aceste cereri de urgenta şi cu precădere, cu procedura ordonanţei preşedintele.

Capitolul II
Convenţia arbitrală

Articolul 343

(1) Convenţia arbitrală se încheie, în scris, sub sancţiunea nulităţii.

(2) Ea se poate încheia fie sub forma unei clauze compromisorii, înscrisă în contractul principal, fie sub forma unei înţelegeri de sine stătătoare, denumita compromis.

Articolul 343^1

(1) Prin clauza compromisorie părţile convin ca litigiile ce se vor naşte din contractul în care este inserată sau în legătură cu acesta să fie soluţionate pe calea arbitrajului, arătându-se numele arbitrilor sau modalitatea de numire a lor.

(2) Validitatea clauzei compromisorii este independenta de valabilitatea contractului în care a fost înscrisă.

Articolul 343^2

Prin compromis părţile convin ca un litigiu ivit între ele să fie soluţionat pe calea arbitrajului, arătându-se, sub sancţiunea nulităţii, obiectul litigiului şi numele arbitrilor sau modalitatea de numire a lor.

Articolul 343^3

(1) Încheierea convenţiei arbitrale exclude, pentru litigiul care face obiectul ei, competenţa instanţelor judecătoreşti.

(2) Tribunalul arbitral îşi verifica propria sa competenţa de a soluţiona un litigiu şi hotărăşte în aceasta privinta printr-o încheiere care se poate desfiinta numai prin acţiunea în anulare introdusă împotriva hotărârii arbitrale, conform art. 364.

Articolul 343^4

(1) În cazul în care părţile în proces au încheiat o convenţie arbitrală, pe care una dintre ele o invoca în instanţa judecătorească, aceasta îşi verifica competenţa.

(2) Instanţa va retine spre soluţionare procesul dacă:

a) pârâtul şi-a formulat apărările în fond, fără nici o rezervă intemeiata pe convenţia arbitrală;

b) convenţia arbitrală este lovită de nulitate ori este inoperantă;

c) tribunalul arbitral nu poate fi constituit din cauze vadit imputabile pârâtului în arbitraj.

(3) În celelalte cazuri, instanţa judecătorească, la cererea uneia dintre părţi, se va declara necompetentă, dacă va constata ca exista convenţie arbitrală.

(4) În caz de conflict de competenţa, hotărăşte instanţa judecătorească ierarhic superioară instanţei înaintea căreia s-a ivit conflictul.

Capitolul III
Arbitrii. Constituire tribunalului arbitral. Termenul şi locul arbitrajului

Articolul 344

Poate fi arbitru orice persoană fizica, de cetăţenie română, care are capacitatea deplina de exerciţiu al drepturilor.

Articolul 345

(1) Părţile stabilesc dacă litigiul se judeca de un arbitru unic sau de doi ori de mai mulţi arbitri.

(2) Dacă părţile n-au stabilit numărul arbitrilor, litigiul se judeca de trei arbitri, câte unul numit de fiecare dintre părţi, iar al treilea - supraarbitrul - desemnat de cei doi arbitri.

(3) Dacă exista mai mulţi reclamanţi sau mai mulţi pârâţi, părţile care au interese comune vor numi un singur arbitru.

Articolul 346

Este nulă clauza din convenţia arbitrală care prevede dreptul uneia dintre părţi de a numi arbitru în locul celeilalte părţi sau de a avea mai mulţi arbitri decît cealaltă parte.

Articolul 347

(1) Arbitrii sunt numiţi, revocaţi sau înlocuiţi conform convenţiei arbitrale.

(2) Când arbitrul unic sau, după caz, arbitrii nu au fost numiţi prin convenţia arbitrală şi nici nu s-a prevăzut modalitatea de numire, partea care vrea sa recurgă la arbitraj invita cealaltă parte, în scris, sa procedeze la numirea lor.

(3) În comunicare se arata numele, domiciliul şi, pe cît posibil, datele personale şi profesionale ale arbitrului unic propus sau ale arbitrului desemnat de partea care vrea sa recurgă la arbitraj, precum şi enunţarea succintă a pretenţiilor şi a temeiului lor.

Articolul 348

Partea căreia i s-a făcut comunicarea trebuie să transmită, la rândul sau, în termen de 10 zile de la primirea acesteia, răspunsul la propunerea de numire a arbitrului unic sau, după caz, numele, domiciliul şi, pe cat posibil, datele personale şi profesionale ale arbitrului desemnat de ea.

Articolul 349

Acceptarea însărcinării de arbitru trebuie să fie facuta în scris şi comunicată părţilor în termen de 5 zile de la data primirii propunerii de numire.

Articolul 350

Cei doi arbitri vor proceda la numirea supraarbitrului, în termen de 10 zile de la ultima acceptare. Supraarbitrul se va conformă prevederilor art. 449.

Articolul 351

(1) În caz de neînţelegere între părţi cu privire la numirea arbitrului unic sau dacă o parte nu numeşte arbitrul ori dacă cei doi arbitri nu cad de acord asupra persoanei supraarbitrului, partea care vrea sa recurgă la arbitraj poate cere instanţei judecătoreşti sa procedeze la numirea arbitrului ori, după caz, a supraarbitrului.

(2) Încheierea de numire se va da în termen de 10 zile de la sesizare, cu citarea părţilor. Ea nu este supusă căilor de atac.

Articolul 351^1

(1) Arbitrul poate fi recuzat pentru cauze care pun la indoiala independenta şi imparţialitatea sa. Cauzele de recuzare sunt cele prevăzute pentru recuzarea judecătorilor. Poate constitui o cauza de recuzare şi neîndeplinirea condiţiilor de calificare sau a altor condiţii privitoare la arbitraj, prevăzute în convenţia arbitrală.

(2) O parte nu poate recuza arbitrul numit de ea decît pentru cauze survenite după numire.

(3) Persoana care ştie ca în privinta sa exista o cauza de recuzare este obligată sa înştiinţeze părţile şi pe ceilalţi arbitri mai înainte de a fi acceptat însărcinarea de arbitru, iar dacă asemenea cauze survin după acceptare, de îndată ce le-a cunoscut.

(4) Aceasta persoana nu poate participa la judecarea litigiului decît dacă părţile, înştiinţate potrivit alineatului precedent, comunică în scris ca înţeleg sa nu ceara recuzarea. Chiar în acest caz, ea are dreptul să se abţină de la judecarea litigiului, fără ca abţinerea sa însemne recunoaşterea cauzei de recuzare.

Articolul 351^2

(1) Recuzarea trebuie să fie cerută, sub sancţiunea decăderii, în termen de 10 zile de la data când partea a luat cunoştinţa de numirea arbitrului sau, după caz, de la survenirea cauzei de recuzare.

(2) Cererea de recuzare se soluţionează de instanţa judecătorească, prevăzută de art. 342, cu citarea părţilor şi a arbitrului recuzat, în termen de 10 zile de la sesizare. Încheierea nu este supusă căilor de atac.

Articolul 352

În caz de vacanta, pentru orice cauza, recuzare, revocare, abţinere, renunţare, împiedicare, deces, şi dacă nu s-a numit un supleant sau dacă acesta este împiedicat să-şi exercite însărcinarea, se va proceda la înlocuirea arbitrului potrivit dispoziţiilor stabilite pentru numirea lui.

Articolul 353

Arbitrii sunt răspunzători de daune, în condiţiile legii:

a) dacă, după acceptare, renunţa în mod nejustificat la însărcinarea lor;

b) dacă, fără motiv justificat, nu participa la judecarea litigiului ori nu pronunţa hotărârea în termenul stabilit de convenţia arbitrală sau de lege;

c) dacă nu respecta caracterul confidenţial al arbitrajului, publicând sau divulgând date de care iau cunoştinţa în calitate de arbitri, fără a avea autorizarea părţilor;

d) dacă încalcă în mod flagrant îndatoririle ce le revin.

Articolul 353^1

În cazul arbitrajului organizat de o instituţie permanenta, toate atribuţiile ce revin instanţei judecătoreşti în temeiul dispoziţiilor din prezentul capitol se exercită de acea instituţie, conform regulamentului sau, afară numai dacă acel regulament prevede altfel.

Articolul 353^2

(1) Tribunalul arbitral se considera constituit pe data ultimei acceptări a însărcinării de arbitru, de supraarbitru sau, după caz, de arbitru unic.

(2) Data acceptării este cea a expedierii prin posta a comunicării prevăzute de art. 349.

Articolul 353^3

(1) Dacă părţile n-au prevăzut altfel, tribunalul arbitral trebuie să pronunţe hotărârea în termen de cel mult 5 luni de la data constituirii sale.

(2) Termenul se suspenda pe timpul judecării unei cereri de recuzare sau a oricărei alte cereri incidente adresate instanţei judecătoreşti prevăzute de art. 342.

(3) Părţile pot consimţi în scris la prelungirea termenului arbitrajului.

(4) De asemenea, tribunalul arbitral poate dispune, pentru motive temeinice, prelungirea termenului cu cel mult două luni.

(5) Termenul se prelungeşte de drept cu doua luni în cazul prevăzut de art. 360^3, precum şi în cazul decesului uneia dintre părţi.

(6) Trecerea termenului prevăzut în prezentul articol nu poate să constituie un motiv de caducitate a arbitrajului afară de cazul în care una dintre părţi a notificat celeilalte părţi şi tribunalului arbitral, până la primul termen de înfăţişare, ca înţelege sa invoce caducitatea.

Articolul 354

Părţile stabilesc locul arbitrajului. În lipsa unei asemenea prevederi, locul arbitrajului de stabileşte de tribunalul arbitral.

Capitolul IV
Sesizarea tribunalului arbitral. Cuprinsul cererii de arbitrare.

Întâmpinarea. Cererea reconvenţională

Articolul 355

(1) Tribunalul arbitral este sesizat de reclamant printr-o cerere scrisă care va cuprinde:

a) numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor ori, pentru persoanele juridice, denumirea şi sediul lor, precum şi, după caz, numărul de înmatriculare în Registrul comerţului, numărul de telefon, contul bancar;

b) numele şi calitatea celui care angajează sau reprezintă partea în litigiu, anexându-se dovada calităţii;

c) menţionarea convenţiei arbitrale, anexându-se copie de pe contractul în care este inserată, iar dacă s-a încheiat un compromis, copie de pe acesta;

d) obiectul şi valoarea cererii, precum şi calculul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori;

e) motivele de fapt şi de drept, precum şi probele pe care se întemeiază cererea;

f) numele şi domiciliul membrilor tribunalului arbitral;

g) semnatura părţii.

(2) Cererea se poate face şi printr-un proces-verbal încheiat în faţa tribunalului arbitral şi semnat de părţi sau numai de reclamant, precum şi de arbitri.

Articolul 356

Reclamantul va comunică pârâtului, precum şi fiecărui arbitru, copie de pe cererea de arbitrare şi de pe înscrisurile anexate.

Articolul 356^1

(1) În termen de 30 de zile de la primirea copiei de pe cererea de arbitrare, pârâtul va face întâmpinare cuprinzând excepţiile privind cererea reclamantului, răspunsul în fapt şi în drept la aceasta cerere, probele propuse în apărare, precum şi, în mod corespunzător, celelalte menţiuni prevăzute în art. 355, pentru cererea de arbitrare.

(2) Excepţiile şi alte mijloace de apărare, care nu au fost arătate prin întâmpinare, trebuie ridicate, sub sancţiunea decăderii, cel mai târziu la primul termen de înfăţişare. Dispoziţiile art. 358^12 alin. 3 rămân aplicabile.

(3) Dacă prin nedepunerea întâmpinării litigiul se amana, pârâtul va putea fi obligat la plata cheltuielilor de arbitrare cauzate prin amînare.

(4) Dispoziţiile art. 356 se aplică în mod corespunzător.

Articolul 357

(1) Dacă pârâtul are pretenţii împotriva reclamantului, derivând din acelaşi raport juridic, el poate face cerere reconvenţională.

(2) Cererea reconvenţională va fi introdusă în cadrul termenului pentru depunerea întâmpinării sau cel mai târziu până la primul termen de înfăţişare şi trebuie să îndeplinească aceleaşi condiţii ca şi cererea principala.

Capitolul V
Procedura arbitrală

Articolul 358

În întreaga procedura arbitrală trebuie să se asigure părţilor, sub sancţiunea nulităţii hotărârii arbitrale, egalitatea de tratament, respectarea dreptului de apărare şi a principiului contradictorialităţii.

Articolul 358^1

(1) Comunicarea între părţi sau către părţi a înscrisurilor litigiului, a citaţiilor, hotărârilor arbitrale şi încheierilor de şedinţa se face prin scrisoare recomandată cu recipisa de predare sau cu confirmare de primire. Informaţiile şi înştiinţările pot fi făcute şi prin telegrama, telex, fax sau orice alt mijloc de comunicare care permite stabilirea probei comunicării şi a textului transmis.

(2) Înscrisurile pot fi inminate şi personal părţii, sub semnatura.

(3) Dovezile de comunicare se depun la dosar.

Articolul 358^2

(1) Îndată după expirarea termenului pentru depunerea întâmpinării, tribunalul arbitral verifica stadiul pregătirii litigiului pentru dezbatere şi, dacă va socoti necesar, va dispune măsurile corespunzătoare pentru completarea dosarului.

(2) După aceasta verificare şi, dacă este cazul, după completarea dosarului, tribunalul arbitral fixează termen de dezbatere a litigiului şi dispune citarea părţilor.

Articolul 358^3

Între data primirii citaţiei şi termenul de dezbatere trebuie să existe un interval de timp de cel puţin 15 zile.

Articolul 358^4

Părţile pot participa la dezbaterea litigiului personal sau prin reprezentanţi şi pot fi asistate de orice persoană.

Articolul 358^5

Neprezentarea părţii legal citate nu împiedica dezbaterea litigiului, afară numai dacă partea lipsa nu va cere, cel mai târziu până în preziua dezbaterii, amânarea litigiului pentru motive temeinice, încunoştiinţând în acelaşi termen şi cealaltă parte, precum şi arbitrii. Amânarea se poate face o singură dată.

Articolul 358^6

Oricare dintre părţi poate cere în scris ca soluţionarea litigiului să se facă în lipsa sa, pe baza actelor de la dosar, art. 358^3 rămânând însă aplicabil.

Articolul 358^7

Dacă ambele părţi, deşi legal citate, nu se prezintă în termen, tribunalul arbitral va soluţiona litigiul în afară de cazul în care s-a cerut amânarea pentru motive temeinice. Tribunalul arbitral poate, de asemenea, sa amâne judecarea litigiului, citând părţile, dacă apreciază ca prezenta lor la dezbatere este necesară.

Articolul 358^8

(1) Înaintea sau în cursul arbitrajului oricare dintre părţi poate cere instanţei judecătoreşti competente sa încuviinţeze măsuri asigurătoare şi măsuri vremelnice cu privire la obiectul litigiului sau să constate anumite împrejurări de fapt.

(2) La aceasta cerere se vor anexa, în copie, cerea de arbitrare sau, în lipsa, dovada comunicării prevăzute de art. 347 alin. 2 şi 3, precum şi convenţia arbitrală.

(3) Încuviinţarea acestor măsuri va fi adusă la cunoştinţa tribunalului arbitral de către partea care le-a cerut.

Articolul 358^9

În cursul arbitrajului, măsurile asigurătoare şi măsurile vremelnice, ca şi constatarea anumitor împrejurări de fapt, pot fi încuviinţate şi de tribunalul arbitral. În caz de împotrivire, executarea acestor măsuri se dispune de către instanţa judecătorească.

Articolul 358^10

(1) Fiecare dintre părţi are sarcina sa dovedească faptele pe care îşi întemeiază în litigiu pretenţia sau apărarea.

(2) În vederea soluţionării litigiului, tribunalul arbitral poate cere părţilor explicaţii scrise cu privire la obiectul cererii şi faptele litigiului şi poate dispune administrarea oricăror probe prevăzute de lege.

Articolul 358^11

(1) Administrarea probelor se efectuează în şedinţa tribunalului arbitral. Acesta poate dispune ca administrarea probelor să fie efectuată în faţa unui arbitru din compunerea tribunalului arbitral.

(2) Ascultarea martorilor şi a experţilor se face fără prestare de jurământ.

(3) Tribunalul arbitral nu poate să recurgă la mijloace de constringere şi nici să aplice sancţiuni martorilor sau experţilor. Pentru luarea acestor măsuri părţile se pot adresa instanţei judecătoreşti prevăzute de art. 342.

(4) Aprecierea probelor se face de către arbitri potrivit intimei lor convingeri.

Articolul 358^12

(1) Orice excepţie privind existenta şi validitatea convenţiei arbitrale, constituirea tribunalului arbitral, limitele însărcinării arbitrilor şi desfăşurarea procedurii până la primul termen de înfăţişare, trebuie ridicată, sub sancţiunea decăderii, cel mai târziu la acest prim termen, dacă nu s-a stabilit un termen mai scurt.

(2) Orice cereri ale părţilor şi orice înscrisuri vor fi depuse cel mai târziu până la primul termen de înfăţişare.

(3) Probele care nu au fost cerute cel mai târziu până la prima zi de înfăţişare nu vor mai putea fi invocate în cursul arbitrajului, afară de cazurile în care:

a) necesitatea probei ar reieşi din dezbateri;

b) administrarea probei nu pricinuieşte amânarea soluţionării litigiului.

Articolul 358^13

(1) Dezbaterile arbitrale vor fi consemnate în încheierea de şedinţa.

(2) Orice dispoziţie a tribunalului arbitral va fi consemnată şi va fi motivată.

(3) Încheierea de şedinţa va cuprinde, pe lângă menţiunile prevăzute la art. 361 lit. a) şi b), şi următoarele menţiuni:

a) o scurta descriere a desfăşurării şedinţei;

b) cererile şi susţinerile părţilor;

c) motivele pe care se sprijină măsurile dispuse;

d) dispozitivul;

e) semnăturile arbitrilor, cu observarea prevederilor art. 360^2.

(4) Părţile au dreptul sa ia cunoştinţa de conţinutul încheierilor şi de actele dosarului. La cererea părţilor sau din oficiu tribunalul arbitral poate indrepta sau completa încheierea de şedinţa, printr-o alta încheiere. Părţilor li se comunică, la cerere, copie de pe încheierea de şedinţa.

Capitolul VI
Cheltuieli arbitrale

Articolul 359

(1) Cheltuielile pentru organizarea şi desfăşurarea arbitrajului, precum şi onorariile arbitrilor, cheltuielile de administrare a probelor, cheltuielile de deplasare a părţilor, arbitrilor, experţilor, martorilor, se suporta potrivit înţelegerii dintre părţi.

(2) În lipsa unei asemenea înţelegeri, cheltuielile arbitrale se suporta de partea care a pierdut litigiul, integral dacă cererea de arbitrare este admisă în totalitate sau proporţional cu ceea ce s-a acordat, dacă cererea este admisă în parte.

Articolul 359^1

(1) Tribunalul arbitral poate evalua, în mod provizoriu, cuantumul onorariilor arbitrilor şi poate obliga părţile sa consemneze suma respectiva prin contribuţie egala.

(2) Părţile pot fi obligate solidar la plata.

(3) Dacă pârâtul nu-şi îndeplineşte obligaţia care îi revine potrivit alin. 1, în termenul stabilit de tribunalul arbitral, reclamantul va consemna întreaga suma, urmând ca prin hotărârea arbitrală să se stabilească cuantumul onorariilor cuvenite arbitrilor, precum şi modul de suportare de către părţi.

(4) De asemenea, tribunalul arbitral poate obliga părţile sau pe fiecare dintre ele la avansarea altor cheltuieli arbitrale.

Articolul 359^2

Tribunalul arbitral poate să nu dea curs arbitrajului până la consemnarea, avansarea sau plata sumelor prevăzute în prezentul capitol.

Articolul 359^3

La cererea oricăreia dintre părţi, instanţa judecătorească prevăzută de art. 342 va examina temeinicia măsurilor dispuse de tribunalul arbitrar şi va stabili cuantumul onorariilor arbitrilor şi al celorlalte cheltuieli arbitrale, precum şi modalităţile de consemnare, avansare sau de plată.

Articolul 359^4

(1) Plata onorariilor arbitrilor se va face după comunicarea către părţi a hotărârii arbitrale.

(2) Dacă arbitrajul se întrerupe, fără a se pronunţa hotărâre, onorariile arbitrilor pentru activitatea depusa se reduc în mod corespunzător.

Articolul 359^5

Orice diferenţa în plus sau în minus de cheltuieli arbitrale se regularizează cel mai târziu prin hotărârea arbitrală şi se plăteşte până la comunicarea către părţi sau până la depunerea acesteia la instanţa judecătorească. Neplata diferenţei atrage suspendarea comunicării sau depunerii hotărârii arbitrale.

Articolul 359^6

În cazul arbitrajului organizat de o instituţie permanenta, taxele pentru organizarea arbitrajului, onorariile arbitrilor, precum şi celelalte cheltuieli arbitrale se stabilesc şi se plătesc conform regulamentului acelei instituţii.

Capitolul VII
Hotărârea arbitrală

Articolul 360

(1) Tribunalul arbitral soluţionează litigiul în temeiul contractului principal şi al normelor de drept aplicabile, ţinând seama când este cazul şi de uzanţele comerciale.

(2) Pe baza acordului expres al părţilor, tribunalul arbitral poate soluţiona litigiul în echitate.

Articolul 360^1

(1) În toate cazurile, pronunţarea trebuie să fie precedată de deliberarea în secret, cu participarea tuturor arbitrilor în persoana, consemnându-se în hotărâre aceasta participare.

(2) Pronunţarea poate fi amânată cu cel mult 21 de zile, sub condiţia încadrării în termenul arbitrajului.

Articolul 360^2

Când tribunalul arbitral este compus dintr-un număr fără soţ de arbitri, hotărârea se ia cu majoritate de voturi. Arbitrul care a avut o alta părere îşi va redacta şi va semna opinia separată, cu arătarea considerentelor pe care aceasta se sprijină.

Articolul 360^3

Când tribunalul arbitral este compus dintr-un număr cu soţ de arbitri şi aceştia nu se înţeleg asupra soluţiei, se va proceda la numirea unui supraarbitru conform înţelegerii dintre părţi sau, în lipsa, conform art. 351. Supraarbitrul numit se va uni cu una dintre soluţii, o va putea modifica sau va putea pronunţa o alta soluţie, dar numai după ascultarea părţilor şi a celorlalţi arbitri.

Articolul 361

Hotărârea arbitrală se redactează în scris şi trebuie să cuprindă:

a) componenta nominală a tribunalului arbitral, locul şi data pronunţării hotărârii;

b) numele părţilor, domiciliul sau reşedinţa lor sau, după caz, denumirea şi sediul, numele reprezentanţilor părţilor, precum şi al celorlalte persoane care au participat la dezbaterea litigiului;

c) menţionarea convenţiei arbitrale în temeiul căreia s-a procedat la arbitraj;

d) obiectul litigiului şi susţinerile pe scurt ale părţilor;

e) motivele de fapt şi de drept ale hotărârii, iar în cazul arbitrajului în echitate, motivele care sub acest aspect întemeiază soluţia;

f) dispozitivul;

g) semnăturile tuturor arbitrilor, sub rezerva art. 360^2.

Articolul 362

(1) Dacă prin hotărârea pronunţată tribunalul arbitral a omis să se pronunţe asupra unui capăt de cerere, oricare dintre părţi poate solicita, în termen de 10 zile de la data primirii hotărârii, completarea ei. Hotărârea de completare se da cu citarea părţilor.

(2) Greşelile materiale din textul hotărârii arbitrale sau alte greşeli evidente care nu schimba fondul soluţiei, precum şi greşelile de calcul, pot fi rectificate, la cererea oricăreia dintre părţi, formularea în termenul prevăzut de alin. 1 sau din oficiu, printr-o încheiere de îndreptare.

(3) Hotărârea de completare sau încheierea de îndreptare face parte integrantă din hotărârea arbitrală.

(4) Părţile nu pot fi obligate la plata cheltuielilor legate de completarea sau îndreptarea hotărârii.

Articolul 363

(1) Hotărârea arbitrală va fi comunicată părţilor în termen de cel mult o luna de la data pronunţării ei.

(2) La cererea oricăreia dintre părţi, tribunalul arbitral îi va elibera o dovadă privind comunicarea hotărârii, în condiţiile alin. 1.

(3) Hotărârea arbitrală comunicată părţilor are efectele unei hotărâri judecătoreşti definitive.

Articolul 363^1

(1) În termen de 20 de zile de la data comunicării hotărârii, tribunalul arbitral va depune dosarul litigiului la instanţa judecătorească prevăzută de art. 342 ataşând şi dovezile de comunicare a hotărârii arbitrale.

(2) În cazul arbitrajului organizat de o instituţie permanenta, dosarul se păstrează la acea instituţie.

Capitolul VIII
Desfiinţarea hotărârii arbitrale

Articolul 364

Hotărârea arbitrală poate fi desfiintata numai prin acţiune în anulare pentru unul din următoarele motive:

a) litigiul nu era susceptibil de soluţionare pe calea arbitrajului;

b) tribunalul arbitral a soluţionat litigiul fără sa existe o convenţie arbitrală sau în temeiul unei convenţii nule sau inoperante;

c) tribunalul arbitral nu a fost constituit în conformitate cu convenţia arbitrală;

d) partea a lipsit la termenul când au avut loc dezbaterile şi procedura de citare nu a fost legal îndeplinită;

e) hotărârea a fost pronunţată după expirarea termenului arbitrajului prevăzut de art. 353^3.

f) tribunalul arbitral s-a pronunţat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunţat asupra unui lucru cerut ori s-a dat mai mult decît s-a cerut;

g) hotărârea arbitrală nu cuprinde dispozitivul şi motivele, nu arata data şi locul pronunţării, nu este semnată de arbitrii;

h) dispozitivul hotărârii arbitrale cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire;

i) hotărârea arbitrală încalcă ordinea publică, bunele moravuri ori dispoziţii imperative ale legii.

Articolul 364^1

(1) Părţile nu pot renunţa prin convenţia arbitrală la dreptul de a introduce acţiunea în anulare împotriva hotărârii arbitrale.

(2) Renunţarea la acest drept se poate face, însă, după pronunţarea hotărârii arbitrale.

Articolul 365

(1) Competenţa de a judeca în prima instanţa acţiunea în anulare revine instanţei judecătoreşti imediat superioare celei prevăzute la art. 342, în circumscripţia căreia a avut loc arbitrajul.

(2) Acţiunea în anulare poate fi introdusă în termen de o luna de la data comunicării hotărârii arbitrale.

(3) Instanţa judecătorească va putea suspenda executarea hotărârii arbitrale împotriva căreia a fost introdusă acţiunea în anulare, numai după depunerea unei cauţiuni fixate de ea. Dispoziţiile art. 403 alin. 3 şi 4 se aplică în mod corespunzător.

---

*) Alin. (3) al art. 365 a fost modificat prin art. 1 pct. 136 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 365 avea următorul conţinut: "(3) Instanţa judecătorească va putea suspenda, cu sau fără cauţiune, executarea hotărârii arbitrale atacată cu acţiune în anulare."

Alin. (1) al art. 365 a fost modificat de pct. 61 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (3) al art. 365 a fost modificat de pct. 62 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 366

(1) Instanţa judecătorească, admiţând acţiunea, va anula hotărârea arbitrală, iar, dacă litigiul este în stare de judecată, se va pronunţa şi în fond, în limitele convenţiei arbitrale. Dacă, însă, pentru a hotărî în fond este nevoie de noi probe, instanţa judecătorească se va pronunţa în fond după administrarea lor. În acest din urmă caz, hotărârea de anulare nu se va putea ataca decît o dată cu hotărârea asupra fondului.

(2) Hotărârea instanţei judecătoreşti cu privire la acţiunea în anulare poate fi atacată numai cu recurs.

Articolul 366^1

În toate cazurile privind hotărârea arbitrală, acţiunea în anulare formulată potrivit art. 364 se judeca în completul prevăzut pentru judecata în prima instanţa, iar recursul se judeca în completul prevăzut pentru aceasta cale de atac.

Art. 366^1 a fost introdus de pct. 63 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Capitolul IX
Executarea hotărârii arbitrale

Articolul 367

Hotărârea arbitrală este obligatorie. Ea se aduce la îndeplinire de buna voie de către partea împotriva căreia s-a pronunţat, de îndată sau în termenul arătat în hotărâre.

Articolul 367^1

(1) La cererea părţii câştigătoare, hotărârea arbitrală se investeste cu formula executorie.

(2) Încheierea de investire se da de către instanţa judecătorească prevăzută de art. 342, fără citarea părţilor, în afară de cazul în care exista îndoieli cu privire la regularitatea hotărârii arbitrale, când se vor cita părţile.

Articolul 368

Hotărârea arbitrală investită cu formula executorie constituie titlu executoriu şi se executa silit întocmai ca şi o hotărâre judecătorească.

Capitolul X
Arbitrajul internaţional

Articolul 369

În sensul prezentului capitol, un litigiu arbitral care se desfăşoară în România este socotit internaţional dacă s-a născut dintr-un raport de drept privat cu element de extraneitate.

Articolul 369^1
Prin convenţia arbitrală referitoare la un arbitraj internaţional, părţile pot stabili ca acesta să aibă loc în România sau într-o alta ţara.

Articolul 369^2
(1) În arbitrajul internaţional care se judeca în România sau potrivit legii române, tribunalul arbitral va fi compus dintr-un număr impar de arbitri, fiecare dintre părţi având dreptul sa numească un număr egal de arbitri. Dispoziţiile art. 369^3 rămân aplicabile.

(2) Partea străină poate numi arbitri de cetăţenie străină.

(3) Părţile pot conveni ca arbitrul unic sau supraarbitrul să fie cetăţean al unui al treilea stat.

Articolul 369^3
În arbitrajul internaţional, durata termenelor stabilite de art. 349, 350, 351^2, 358^3 şi 362 se dublează.

Articolul 369^4
(1) Dezbaterea litigiului în faţa tribunalului arbitral se face în limba stabilită prin convenţia arbitrală sau, dacă nu s-a prevăzut nimic în aceasta privinta ori nu a intervenit o înţelegere ulterioară, în limba contractului din care s-a născut litigiul ori într-o limbă de circulaţie internationala stabilită de tribunalul arbitral.

(2) Dacă o parte nu cunoaşte limba în care se desfăşoară dezbaterea, la cererea şi pe cheltuiala ei, tribunalul arbitral îi asigura serviciile unui traducător.

(3) Părţile pot sa participe la dezbateri cu traducătorul lor.

Articolul 369^5
În afară de cazul în care părţile convin altfel, onorariile arbitrilor şi cheltuielile de deplasare ale acestora se suporta de partea care i-a numit; în cazul arbitrului unic sau al supraarbitrului, aceste cheltuieli se suporta de părţi în cote egale.

Capitolul XI
Recunoaşterea şi executarea hotărârilor arbitrale străine

Articolul 370
În sensul prezentului capitol, prin hotărâre arbitrală străină se înţelege o hotărâre data pe teritoriul unui stat străin sau care nu este considerată ca hotărâre naţionala în România.

Articolul 370^1
Hotărârile arbitrare străine pot fi recunoscute în România, spre a beneficia de puterea lucrului judecat, prin aplicarea în mod corespunzător a prevederilor art. 167-172 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internaţional privat.

Articolul 370^2
Hotărârile arbitrale străine, care nu sunt aduse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligaţi a le executa, pot fi puse în executare silită pe teritoriul României, prin aplicarea în mod corespunzător a prevederilor art. 173-177 din Legea nr. 105/1992.

Articolul 370^3
Hotărârile arbitrale străine, pronunţate de către un tribunal arbitral competent, au forta probanta în faţa instanţelor din România cu privire la situaţiile de fapt pe care le constata.

Articolul 371
Abrogat.*)

---

*) Art. 371 a fost abrogat prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Cartea a V - a
Despre executarea silită

Capitolul I
Dispoziţii generale

Secţiunea I
Scopul şi obiectul executării silite*)

---

*) Secţiunea I (art. 371^1 - 371^8) a fost introdusă prin art. 1 pct. 137 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 371^1

(1) Obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu se aduce la îndeplinire de bunăvoie.

(2) În cazul în care debitorul nu executa de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, potrivit dispoziţiilor prezentei cărţi, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Executarea silită are loc până la realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu, achitarea dobânzilor, penalitatilor sau a altor sume, acordate potrivit legii prin acesta, precum şi a cheltuielilor de executare.

Articolul 371^2

(1) Pot fi executate silit obligaţiile al căror obiect consta în plata unei sume de bani, predarea unui bun ori a folosinţei acestuia, desfiinţarea unei construcţii, plantaţii ori altei lucrări sau în luarea unei alte măsuri admise de lege.

(2) În cazul în care prin titlul executoriu au fost acordate dobânzi, penalităţi sau alte sume, fără sa fi fost stabilit cuantumul acestora, ele vor fi calculate de organul de executare, potrivit legii.

(3) Dacă titlul executoriu conţine suficiente criterii în funcţie de care organul de executare poate actualiza valoarea obligaţiei stabilite în bani, indiferent de natura ei, se va proceda şi la actualizarea sumei. În cazul în care titlul executoriu nu conţine nici un asemenea criteriu, organul de executare va proceda la actualizare în funcţie de cursul monedei în care se face plata, determinat la data plăţii efective a obligaţiei cuprinse în titlul executoriu.

Alin. (3) al art. 371^2 a fost introdus prin art. 1 pct. 31 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001.

Alin. (3) al art. 371^2 a fost introdus de pct. 64 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 371^3

(1) Veniturile şi bunurile debitorului pot fi supuse executării silite dacă, potrivit legii, sunt urmaribile şi numai în măsura necesară pentru realizarea drepturilor creditorilor.

(2) Bunurile supuse unui regim special de circulaţie pot fi urmărite numai cu respectarea condiţiilor prevăzute de lege.

Articolul 371^4

(1) Creditorul şi debitorul pot conveni, în tot cursul executării silite, ca aceasta să se efectueze numai asupra veniturilor băneşti ale debitorului.

(2) De asemenea, ei pot stabili ca vânzarea bunurilor supuse urmăririi să se facă, în tot sau în parte, prin buna învoiala.

Articolul 371^5

Executarea silită încetează dacă:

a) s-a realizat integral obligaţia prevăzută în titlul executoriu, s-au achitat cheltuielile de executare, precum şi alte sume datorate potrivit legii; în acest caz, executorul va preda debitorului titlul executoriu, menţionând pe acesta stingerea totală a obligaţiilor;

b) nu mai poate fi efectuată ori continuată din cauza lipsei de bunuri urmaribile ori a imposibilităţii de valorificare a unor astfel de bunuri; în aceste cazuri, executorul va restitui creditorului titlul executoriu, menţionând pe acesta cauza restituirii şi partea de obligaţie ce a fost executată;

c) creditorul a renunţat la executare;

d) a fost desfiinţat titlul executoriu.

Articolul 371^6

(1) În cazurile prevăzute de art. 371^5 lit. b) se poate cere reluarea executării silite, înăuntrul termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită, dacă se indica bunuri ce pot fi urmărite potrivit legii.

(2) Reluarea executării silite poate fi cerută şi asupra aceluiaşi bun, dacă acesta este un imobil. În acest caz, atât timp cat potrivit legii, poate avea loc reluarea executării silite, nu se va putea dispune radierea somaţiei înscrise potrivit dispoziţiilor art. 497 alin. 2.

Articolul 371^7

(1) Partea care solicită îndeplinirea unui act sau a altei activităţi care interesează executarea silită este obligată sa avanseze cheltuielile necesare în acest scop. Pentru actele sau activităţile dispuse din oficiu cheltuielile se avanseaza de către creditor.

(2) Cheltuielile ocazionate de efectuarea executării silite sunt în sarcina debitorului urmărit, afară de cazul când creditorul a renunţat la executare sau dacă prin lege se prevede altfel.

(3) Sumele ce urmează să fie plătite se stabilesc de către executorul judecătoresc, prin proces-verbal, pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condiţiile legii.

(4) Pentru sumele stabilite potrivit prezentului articol procesul-verbal constituie titlu executoriu.

Articolul 371^8

Depunerea sau consemnarea oricărei sume în scopul participării la desfăşurarea, potrivit legii, a executării silite, cum sunt sumele cu titlu de cauţiune ori de preţ al bunurilor supuse vânzării, se face numai la Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară*), la dispoziţia instanţei de executare sau a executorului judecătoresc.

---

*) Pct. 86 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005 prevede următoarele:

Următorii termeni din Codul de procedură civilă se înlocuiesc astfel:

86. La articolul III alineatul 1 (din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138 din 14 septembrie 2000), liniuţa a doua va avea următorul cuprins:

"- «casa de depuneri» cu «Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară»;".

Secţiunea I^1
Sesizarea organului de executare. Titlul executoriu*)

---

*) Secţiunea I^1 a fost introdusă prin art. 1 pct. 138 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M.Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000 inlocuind Secţiunea I din Cap. I Cartea a V-a care avea următorul titlu: "Secţiunea I. Titlurile cerute pentru executarea silită."

Articolul 372

Executarea silită se va efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătoreşti ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.*)

---

*) Art. 372 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 139 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 372 avea următorul conţinut: "Executarea silită se va urmări:

a) în virtutea unei hotărâri judecătoreşti;

b) în virtutea unui titlu executoriu."

Articolul 373

(1) Hotărârile judecătoreşti şi celelalte titluri executorii se executa de executorul judecătoresc din circumscripţia judecătoriei în care urmează să se efectueze executarea ori, în cazul urmăririi bunurilor, de către executorul judecătoresc din circumscripţia judecătoriei în care se afla acestea. Dacă bunurile urmaribile se afla în circumscripţiile mai multor judecătorii, este competent oricare dintre executorii judecătoreşti care funcţionează pe lângă acestea.

(2) Instanţa de executare este judecătoria în circumscripţia căreia se va face executarea, în afară cazurilor în care legea dispune altfel.

---

*) Art. 373 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 139 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 373 avea următorul conţinut: "(1) Hotărârile se vor executa prin mijlocirea primei instanţe. În cazul în care prima instanţa este o curte de apel, hotărârea se executa prin mijlocirea tribunalului din localitatea în care îşi are sediul curtea de apel.

(2) Cererea de executare se va face:

a) în cazul hotărîrilor rămase definitive şi irevocabile, la prima instanţa;

b) în celelalte cazuri, la instanţa care a pronunţat ultima hotărâre asupra fondului; aceasta va trimite cererea, împreună cu hotărârea, pentru investire şi executare, la prima instanţa.

(3) Executarea se îndeplineşte prin executorii judecătoreşti.

(4) În cazurile prevăzute de lege, precum şi atunci când executorul judecătoresc considera necesar, organele de poliţie sunt obligate să-i acorde concursul la efectuarea executării silite."

Articolul 373^1

(1) Cererea de executare silită se depune la executorul judecătoresc, dacă legea nu dispune altfel. Executorul judecătoresc va solicita încuviinţarea executării de către instanţa de executare, căreia îi va inainta, în copie, cererea creditorului urmăritor şi titlul executoriu.

(2) Instanţa încuviinţează executarea silită prin încheiere data în camera de consiliu, fără citarea părţilor. Încheierea prin care preşedintele instanţei admite cererea de încuviinţare a executării silite nu este supusă nici unei cai de atac. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviinţare a executării silite poate fi atacată cu recurs de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.

(3) După încuviinţarea cererii instanţa va alcătui un dosar privind executarea, la care executorul judecătoresc este obligat să depună câte un exemplar al fiecărui act de executare, în termen de 48 de ore de la efectuarea acestuia.

Alin. (2) al art. 373^1 a fost modificat de pct. 65 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 373^2

(1) În cazurile prevăzute de lege, precum şi atunci când executorul judecătoresc considera necesar, organele de poliţie, jandarmerie sau alţi agenţi ai forţei publice, după caz, sunt obligaţi să-i acorde concursul la îndeplinirea efectivă a executării silite.

(2) La cererea instanţei de executare sau a executorului judecătoresc cei care datorează sume de bani debitorului urmărit ori deţin bunuri ale acestuia, supuse urmăririi potrivit legii, au datoria sa dea informaţiile necesare pentru efectuarea executării.

(3) De asemenea, la cererea instanţei de executare sau a executorului judecătoresc instituţiile, băncile şi orice alte persoane sunt obligate să-i comunice de îndată, în scris, datele şi informaţiile necesare realizării executării silite, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel. La cererea executorului sau a părţii interesate instanţa de executare poate lua măsurile prevăzute de art. 108^1 alin. 1 pct. 2 lit. f) şi de art. 108^3.

(4) Instanţa de executare şi executorul judecătoresc sunt obligaţi să asigure secretul informaţiilor primite, dacă legea nu prevede altfel.

Articolul 373^3

(1) Încheierea prin care preşedintele instanţei respinge cererea de investire cu formula executorie a hotărârii judecătoreşti sau a altui înscris ori cererea de eliberare de către instanţa a titlului executoriu în cazurile prevăzute de lege poate fi atacată cu recurs de către creditor. Termenul de recurs este de 5 zile şi curge de la pronunţare, pentru creditorul prezent, şi de la comunicare, pentru cel lipsa.

(1^1) Încheierea prin care preşedintele instanţei admite cererea de investire cu formula executorie a hotărârii judecătoreşti sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă nici unei cai de atac.

(2) Dacă se refuza emiterea titlului executoriu de către alte organe competente potrivit legii şi dacă legea specială nu prevede altfel, creditorul poate face plângere la judecătoria în circumscripţia căreia se afla organul care trebuia sa emita titlul executoriu, în termen de 15 zile de la data când a luat cunoştinţa de refuz.

Alin. (1) al art. 373^3 a fost modificat de pct. 66 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (1^1) al art. 373^3 a fost introdus de pct. 67 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 373^4

(1) Când privitor la aceleaşi bunuri se efectuează mai multe executări silite, instanţa de executare în circumscripţia căreia a început prima executare, la cererea persoanei interesate, va putea să le reunească, dispunând să se facă o singura executare de către executorul judecătoresc care a îndeplinit actul de executare cel mai înaintat, iar dacă executările sunt în acelaşi stadiu, de către executorul judecătoresc care a început cel dintâi executarea, chiar dacă ele au fost pornite de organe de executare diferite, în afară de cazul în care legea prevede altfel.

(2) Instanţa se va pronunţa prin încheiere şi asupra cheltuielilor de executare.

(3) Desistarea, după conexare, a oricăruia dintre creditorii urmăritori nu va putea sa împiedice continuarea executării de la actul de executare cel mai înaintat.*)

---

*) Art. 373^1-373^4 au fost introduse prin art. 1 pct. 141 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 374

(1) Nici o hotărâre judecătorească nu se va putea executa dacă nu este investită cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. 1, afară de încheierile executorii, de hotărârile executorii provizoriu şi de alte hotărâri prevăzute de lege, care se executa fără formula executorie.*)

(2) Investirea hotărârilor cu formula executorie se face de prima instanţa.

(3) Încuviinţarea executării silite în România a hotărârilor date în tari străine se face potrivit legii speciale.

Art. 374 a fost modificat iniţial de pct. 22 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

*) Alin.(1) al art. 374 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 142 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 374 avea următorul conţinut: "(1) Nici o hotărâre nu se poate executa dacă nu este investită cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. 1, afară de hotărârile pregătitoare şi de hotărârile executorii provizoriu, care se executa şi fără formula executorie."

Articolul 375

Abrogat.*)

---

*) Art. 375 a fost abrogat prin art. 183 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internaţional privat, publicată în M. Of. nr. 245 din 1 octombrie 1992.

Articolul 376

(1) Se investesc cu formula executorie hotărârile care au rămas definitive ori au devenit irevocabile, înscrisurile autentificate, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri, pentru ca acestea sa devină executorii, în cazurile anume prevăzute de lege.

(2) Actele autentificate de o reprezentanta diplomatică sau consulară a României se vor putea investi cu formula executorie de judecătoria de la domiciliul uneia din părţile părtaşe la actul autentic.

(3) Dacă nici una din părţi nu are domiciliul cunoscut în ţara, investirea cu formula executorie se face de Judecătoria sectorului III din Capitala României.

Alin. (1) al art. 376 a fost modificat de pct. 23 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 377

(1) Sunt hotărâri definitive:

1. hotărârile date în prima instanţa, potrivit legii, fără drept de apel;
2. hotărârile date în prima instanţa care nu au fost atacate cu apel sau, chiar atacate cu apel, dacă judecata acestuia s-a perimat ori cererea de apel a fost respinsă sau anulată;
3. hotărârile date în apel;
4. orice alte hotărâri care, potrivit legii, nu mai pot fi atacate cu apel.*)

(2) Sunt hotărâri irevocabile:

1. hotărârile date în prima instanţa, fără drept de apel, nerecurate;
2. hotărârile date în prima instanţa, care nu au fost atacate cu apel;
3. hotărârile date în apel, nerecurate;
4. hotărârile date în recurs chiar dacă prin acestea s-a soluţionat fondul pricinii;
5. orice alte hotărâri care, potrivit legii, nu mai pot fi atacate cu recurs.

Art. 377 a fost modificat iniţial de pct. 24 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

*) Alin.(1) al art. 377 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 143 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 374 avea următorul conţinut: "(1) Sunt hotărâri definitive:

1. hotărârile date fără drept de apel;
2. hotărârile date în prima instanţa, care nu au fost atacate cu apel, sau chiar atacate cu apel, dacă judecata acestuia s-a perimat sau apelul a fost respins;
3. hotărârile date în apel prin care se rezolva fondul pricinii."

Articolul 378

Pe când o hotărâre definitivă se afla în curs de a se judeca în contestaţie sau în urma cererii de revizuire ea are încă puterea lucrului judecat până se va înlocui printr-o alta hotărâre.

Articolul 379

(1) Nici o urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decât pentru o creanta certa, lichidă şi exigibilă.*)

(2) Dacă datoria consista în suma nelămurită, urmările se vor amana până mai întâi se va face lichidarea.

(3) Creanta certa este aceea a carei existenta rezultă din însuşi actul de creanta sau şi din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de dânsul.

(4) Creanta este lichidă atunci când câtimea ei este determinata prin însuşi actul de creanta sau când este determinabilă cu ajutorul actului de creanta sau şi a altor acte neautentice, fie emanând de la debitor, fie recunoscute de dânsul, fie opozabile lui în baza unei dispoziţii legale sau a stipulaţiilor conţinute în actul de creanta, chiar dacă prin aceasta determinare ar fi nevoie de o osebită socoteala.

---

*) Alin.(1) al art. 379 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 144 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 379 avea următorul conţinut: "(1) Nici o urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decît în virtutea unui titlu executor sau a unei hotărâri date cu executie provizorie şi pentru o datorie certa şi lichidă."

Articolul 379^1

În cazul în care s-a desfiinţat titlul executoriu, toate actele de executare efectuate în baza acestuia sunt desfiinţate de drept. Dispoziţiile art. 404^1-404^3 sunt aplicabile.*)

---

*) Art. 379^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 145 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Secţiunea a II-a

Persoanele şi bunurile supuse executării silite

Articolul 380

Abrogat.*)

---

*) Art. 380 a fost abrogat prin art. 1 pct. 146 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 380 avea următorul conţinut: "Art. 380. Executarea silită se întinde asupra tuturor bunurilor mişcătoare şi nemişcătoare ale datornicului, afară de excepţiile admise de lege."

Secţiunea a III-a

Când se poate exercita executarea silită

Articolul 381

Când printr-o hotărâre s-a dat un termen de plată, executarea nu se poate face până la sosirea acelui termen.

Articolul 382

Cu toate acestea, partea care a câştigat va putea şi înaintea sosirii termenului sa ceara executarea hotărârii:

a) dacă debitorul a fugit;

b) dacă debitorul risipeşte averea sa mişcătoare şi nemişcătoare;

c) dacă alţi creditori executa alte hotărâri asupra averii sale;

d) dacă prin fapta sa el a micşorat asigurările date creditorului sau, sau n-a dat asigurările promise ori încuviinţate sau este în stare de insolvabilitate de obşte cunoscută.

Articolul 383

(1) În cazurile arătate în articolele de mai sus, instanţa care a investit hotărârea cu formula executorie va hotărî de urgenta, după ce va cita pe părţi în termen scurt.

(2) În cazul în care debitorul a fugit, citaţia i se va da la ultimul domiciliu.

Articolul 384

Hotărârile ce au să se execute provizoriu cu dare de cauţiune nu se vor executa mai înainte de a se da cauţiunea.

Articolul 384^1

(1) În vederea executării unei hotărâri judecătoreşti, executorul judecătoresc poate intră în încăperile ce reprezintă domiciliul, reşedinţa sau sediul unei persoane, precum şi în orice alte locuri, cu consimţământul acesteia, iar în caz de refuz, cu forta publică.

(2) În cazul altor titluri executorii decât hotărârile judecătoreşti, la cererea executorului judecătoresc, instanţa de executare va autoriza, prin hotărâre, intrarea în locurile menţionate la alin. 1. Instanţa se pronunţa de urgenta în camera de consiliu, fără citarea părţilor, prin hotărâre irevocabilă şi executorie.*)

---

*) Art. 384^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 147 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 385

(1) Nici o executare nu se va putea face înainte de ora 6,00 şi după ora 20,00.*)

(2) Executarea începută va putea continua în acea zi sau în zilele următoare.

---

*) Alin. (1) al art. 385 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 148 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 385 avea următorul conţinut: "(1) Nici o executare nu se va putea face înainte de ora opt dimineata şi după ora şase seara."

Articolul 386

Executarea silită nu se va putea face la alte ore decât cele menţionate şi nici în zilele nelucrătoare stabilite potrivit legii, afară de cazurile urgente în care executarea poate fi încuviinţată de preşedintele instanţei de executare.

---

*) Art. 386 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 149 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 386 avea următorul conţinut: "Executarea silită nu se va putea face în zile nelucrătoare, potrivit legii, afară de cazurile urgente în care executarea poate fi încuviinţată de preşedintele instanţei de executare."

Articolul 387

(1) În afară de cazurile în care legea prevede altfel, executarea poate începe numai după ce se va comunică debitorului o somaţie care va cuprinde următoarele:

1. denumirea şi sediul organului de executare;
2. data emiterii somaţiei şi numărul dosarului de executare;
3. numele şi domiciliul sau, după caz, denumirea şi sediul debitorului;
4. arătarea titlului executoriu anexat în baza căruia urmează să se facă executarea silită;
5. termenul în care cel somat urmează să-şi execute de bunăvoie obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi arătarea consecinţelor nerespectării acesteia;
6. semnatura şi ştampila organului de executare.

(2) Dacă în termenul arătat în somaţie debitorul nu-şi executa de bunăvoie obligaţia, executorul judecătoresc va proceda de îndată la executarea silită.*)

---

*) Art. 387 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 150 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 387 avea următorul conţinut:" Art. 387. Nici o hotărâre sau titlu executor nu se va putea executa decît numai după ce va fi încunoştiinţat datornicul odată cu somaţia sau comandamentul."

Articolul 388

(1) Pentru toate actele de executare pe care le efectuează, executorul judecătoresc este obligat sa încheie procese-verbale care vor cuprinde următoarele menţiuni:

1. denumirea şi sediul organului de executare;
2. numele şi calitatea celui care încheie procesul-verbal;
3. data întocmirii procesului-verbal şi numărul dosarului de executare;
4. titlul executoriu în temeiul căruia se efectuează actul de executare;
5. numele şi domiciliul ori, după caz, denumirea şi sediul debitorului şi creditorului urmăritor;
6. locul, data şi ora efectuării actului de executare;
7. măsurile luate de executor sau constatările acestuia;
8. consemnarea explicatiilor şi obiectiunilor participanţilor la executare;
9. alte menţiuni cerute de lege sau considerate necesare de executor;
10. menţionarea, când este cazul, a lipsei creditorului sau debitorului ori despre refuzul sau împiedicarea de a semna procesul-verbal;
11. menţionarea numărului de exemplare în care s-a întocmit procesul-verbal, precum şi a persoanelor cărora li s-a înmânat acesta;
12. semnatura executorului, precum şi, când este cazul, a altor persoane interesate în executare sau care asista la efectuarea actului de executare;
13. ştampila executorului judecătoresc.

(2) Menţiunile de la pct. 2, 3, 4, 5, 7, 12 şi 13 sunt prevăzute sub sancţiunea nulităţii.*)

---

*) Art. 388 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 151 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 388 avea următorul conţinut: "Art. 388. Cu cel puţin o zi înainte de orice executare, executorul judecătoresc ce are să execute va face o somaţie datornicului la care se va alătură şi copia titlului ce se executa."

Articolul 389

(1) Dacă creditorul a lăsat sa treacă 6 luni de la data îndeplinirii oricărui act de executare, fără sa fi urmat alte acte de urmărire, executarea se perima de drept şi orice parte interesată poate cere desfiinţarea ei.

(2) În caz de suspendarea executării, termenul de perimare curge de la încetarea suspendării.

(3) Dacă se face o noua cerere de executare, se va face mai întâi, o noua somaţie, la care nu se va mai alătură titlul ce se executa.

Articolul 390

(1) Dispoziţiile art. 387 şi 389 nu se aplică în cazurile când legea încuviinţează executarea fără somaţie.

(2) De asemenea, nu se va notifica debitorului nici somaţia, nici titlul executoriu, când executarea se face potrivit art. 382.*)

---

*) Art. 390 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 152 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 390 avea următorul conţinut:"Art. 390. (1) Cele doua articole de mai sus nu se aplică în cazurile când legea încuviinţează executarea fără somaţie.

(2) Asemenea nu se va notifica datornicului nici somaţia, nici hotărârea sau titlul, când executarea se face potrivit art. 382 din acest cod."

Articolul 391

Încălcarea dispoziţiilor art. 384, 385, 387 şi 389 atrage anularea executării.*)

---

*) Art. 391 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 153 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 391 avea următorul conţinut: "Art. 391. Călcarea art. 384, 385, 387, 388 şi 389 aduce anularea executării."

Secţiunea a IV-a

Despre cauţiuni*)

---

*) Secţiunea IV - "Pentru primirea cauţiunii" din Cap. I al Cărţii V se va denumi "Secţiunea IV - Despre cauţiuni", conform art. 1 pct. 154 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 392

Hotărârea care obliga pe o parte ca sa dea o cauţiune sau un garant va arata şi termenul când să se aducă acea cauţiune, sau să se înfăţişeze acel garant.

Articolul 393

(1) Garantul se va infatisa înaintea judecaţii în şedinţa publică, faţa cu toate părţile sau în lipsa lor, dacă au fost chemate formal.

(2) Judecata va primi pe garant dacă solvabilitatea sa va fi de obşte cunoscută, sau dacă se va dovedi cu acte.

Articolul 394

Partea potrivnica va putea sa conteste solvabilitatea garantului şi instanţa va hotărî de urgenta.*)

---

*) Art. 394 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 155 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 394 avea următorul conţinut: " Art. 394. Partea potrivnica va putea sa conteste solvabilitatea garantului şi judecata va apreţui de urgenta."

Articolul 395

Dacă se primeşte cauţiunea sau garantul, actul care le primeşte va fi executor, cu tot dreptul de apel.

Articolul 396

(1) Garantul fiind primit, va face înaintea judecaţii declaraţia ca primeşte a garanta.

(2) Aceasta declaraţie se va trece în procesul-verbal al şedinţei.

(3) Din momentul acestei declaraţii, el va fi supus la toate consecinţele ce aduce garanţia sa.

Secţiunea a V-a

Executarea în contra moştenitorilor

Articolul 397

(1) Când debitorul a murit, lăsând numai moştenitori majori, executarea începută asupra bunurilor sale se va continua în contra lor 8 zile după ce printr-o notificare au fost înştiinţaţi în mod colectiv la ultimul domiciliu al defunctului.

(2) Când între moştenitori sunt minori, executarea începută se va suspenda până la alcătuirea reprezentantei lor legale, care se va face prin mijlocirea judecătoriei cat se poate de grabnic.

Articolul 398

Dacă execuţia nu începuse încă la moartea debitorului, hotărârile şi titlurile executorii nu se vor putea executa în contra moştenitorilor, sub pedeapsa de nulitate, decât 8 zile după ce li s-a făcut o încunoştiinţare colectivă a acestor titluri sau hotărâri la domiciliul deschiderii succesiunii pe numele moştenirii, fără a se arata numele şi calitatea fiecărui moştenitor.

Secţiunea a VI-a

Contestaţia la executare*)

Articolul 399

(1) Împotriva executării silite, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută la art. 281^1, se poate face contestaţie şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum şi în cazul în care organul de executare refuza sa îndeplinească un act de executare în condiţiile prevăzute de lege.

(2) Nerespectarea dispoziţiilor privitoare la executarea silită însăşi sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancţiunea anulării actului nelegal.

(2^1) De asemenea, după ce a început executarea silită, cei interesaţi sau vătămaţi pot cere, pe calea contestaţiei la executare, şi anularea încheierii prin care s-a dispus investirea cu formula executorie sau, după caz, încuviinţarea executării, data fără îndeplinirea condiţiilor legale.

(3) În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanţa judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o alta cale de atac.

Alin. (1) al art. 399 a fost modificat de pct. 68 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Alin. (2^1) al art. 399 a fost introdus de pct. 69 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 400

(1) Contestaţia se introduce la instanţa de executare.

(2) Contestaţia privind lămurirea intelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanţa care a pronunţat hotărârea ce se executa. Dacă o asemenea contestaţie vizează un titlu executoriu ce nu emana de la un organ de jurisdicţie, competenţa de soluţionare aparţine instanţei de executare.

Articolul 400^1

Împărţirea bunurilor proprietate comuna poate fi hotărâtă, la cererea părţii interesate, şi în cadrul judecării contestaţiei la executare.

Articolul 401

(1) Contestaţia se poate face în termen de 15 zile de la data când:

a) contestatorul a luat cunoştinţa de actul de executare pe care-l contesta sau de refuzul de a îndeplini un act de executare;

b) cel interesat a primit, după caz, comunicarea ori înştiinţarea privind înfiinţarea popririi. Dacă poprirea este înfiinţată asupra unor venituri periodice, termenul de contestaţie pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei reţineri din aceste venituri de către terţul poprit;

c) debitorul care contesta executarea însăşi a primit somaţia ori de la data când a luat cunoştinţa de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit somaţia sau executarea se face fără somaţie.

(1^1) Contestaţia privind lămurirea intelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se poate face oricând înăuntrul termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită.

(2) Contestaţia prin care o terta persoana pretinde ca are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă în termen de 15 zile de la efectuarea vânzării ori de la data predării silite a bunului.

(3) Neintroducerea contestaţiei în termenul prevăzut de alin. 2 nu-l împiedica pe cel de-al treilea să-şi realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, în condiţiile legii.

Alin. (1^1) al art. 401 a fost introdus de pct. 70 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 402

(1) Contestaţia la executare se judeca cu procedura prevăzută pentru judecata în prima instanţa, care se aplică în mod corespunzător. Părţile vor fi citate în termen scurt, iar judecarea contestaţiei se face de urgenta şi cu precădere.

(2) Hotărârea pronunţată cu privire la contestaţie se da fără drept de apel, cu excepţia hotărârii pronunţate în temeiul art. 400^1 şi al art. 401 alin. 2.

(3) Hotărârea prin care s-a soluţionat contestaţia privind înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu este supusă aceloraşi cai de atac ca şi hotărârea ce se executa.

Articolul 403

(1) Până la soluţionarea contestaţiei la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanţa competenţa poate suspenda executarea, dacă se depune o cauţiune în cuantumul fixat de instanţa, în afară de cazul în care legea dispune altfel.

(2) Dacă bunurile urmărite sunt supuse stricăciunii, pieirii sau deprecierii, se va suspenda numai distribuirea preţului.

(3) Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 şi 2 instanţa, în toate cazurile, se pronunţa prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

(4) În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauţiunea, preşedintele instanţei poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare de către instanţa. Încheierea nu este supusă nici unei cai de atac. Cauţiunea care trebuie depusa este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauţiunea depusa este deductibilă din cauţiunea stabilită de instanţa, dacă este cazul.

Alin. (4) al art. 403 a fost modificat de pct. 71 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 404

(1) Dacă admite contestaţia la executare, instanţa, după caz, anulează actul de executare contestat sau dispune îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării insesi, anularea ori lămurirea titlului executoriu sau efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată.

(2) În cazul respingerii contestaţiei, contestatorul poate fi obligat, la cerere, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestaţia a fost exercitată cu rea-credinţa, el va fi obligat şi la plata unei amenzi de la 500.000 lei la 7.000.000 lei.

---
*) Secţiunea VI este reprodusa astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 156 din Ordonanţa de urgenta nr. 138 /2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, Secţiunea VI avea următorul conţinut: "Secţiunea VI. Contestaţii asupra executării silite

Art. 399. Orice executare silită se poate contesta de cei interesaţi sau vătămaţi prin executare.

Art. 400. (1) Cererile incidente şi toate contestaţiile care s-ar ridica asupra executării silite sau între părţi sau de către cei de-al treilea interesaţi, privitoare la înţelesul, întinderea şi aplicarea dispozitivului hotărârii ce se executa, se vor indrepta la instanţa care a încuviinţat titlul executor.

(2) Toate celelalte incidente sau contestaţii ce s-ar ridica asupra urmăririi însăşi se vor indrepta la instanţa care executa hotărârea.

(3) Cererile arătate în acest articol vor cuprinde pe larg motivele plingerîi, iar actele pricinii se vor depune deodată cu cererea la grefa instanţei respective potrivit art. 112 din acest cod.

(4) Părţile se vor chema în termen scurt şi judecata asupra contestaţiei sau incidentelor se va urma de urgenta, cu precădere asupra tuturor celorlalte pricini.

Art. 400^1. Împărţirea bunurilor comune, potrivit art. 33 alin. 2 din Codul familiei, poate fi cerută şi în cadrul judecării contestaţiei la executarea silită.

Art. 401. Judecata va putea după înfăţişare sa suspende sau sa lase executarea cu sau fără cauţiune faţă de instanţa judecătorească. Executarea se va putea suspenda în cazuri urgente chiar şi înainte de orice înfăţişare.

Art. 402. Termenul de apel şi cel de recurs în contra hotărîrilor date în asemenea contestaţii sau incidente va fi de 15 zile de la data comunicării hotărîrilor.

Art. 403. (1) Contestaţiile în materie de executări silite se vor putea face în tot timpul cît va tine executarea.

(2) Odată ce, cel din urma act al executării s-a savirsit, nu se va mai primi nici o contestaţie asupra executării.

(3) Cel din urma act de executare este încheierea pe care instanţa va trebui sa o facă, fără citarea părţilor, îndată ce va primi procesul-verbal de executare, constatind săvârşirea executării.

Art. 404. O hotărâre judecătorească care nu s-a executat în timp de 30 de ani de la data sa nu se va mai putea executa şi va pierde puterea lucrului judecat.

Art. 405. Partea care va cădea în contestaţia sa asupra executării va fi supusă la despăgubiri ce va fi pricinuit prin împiedicarea executării şi la plata unei amenzi de la 3000 lei până la 10000 lei în cazuri de vădită rea-credinţa."

Secţiunea a VI^1-a

Întoarcerea executării*)

---

*) Secţiunea a VI^1 - a a fost introdusă prin art. 1 pct. 157 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 404^1

(1) În toate cazurile în care se desfiinţează titlul executoriu sau însăşi executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situaţiei anterioare acesteia.

(2) Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptăţit.

(3) În cazul în care executarea silită s-a făcut prin vânzarea unor bunuri mobile, întoarcerea executării se va face prin restituirea de către creditor a sumei rezultate din vînzare, actualizată în funcţie de rata inflaţiei, cu excepţia situaţiei când îşi găseşte aplicare art. 449.

Articolul 404^2

(1) În cazul în care instanţa judecătorească a desfiinţat titlul executoriu sau actele de executare, la cererea celui interesat, va dispune, prin aceeaşi hotărâre, şi asupra restabilirii situaţiei anterioare executării.

(2) Dacă instanţa care a desfiinţat hotărârea executată a dispus rejudecarea în fond a procesului şi nu a luat măsura restabilirii situaţiei anterioare executării, această măsură se va putea dispune de instanţa care rejudeca fondul.

(3) Dacă nu s-a dispus restabilirea situaţiei anterioare executării în condiţiile alin. 1 şi 2, cel îndreptăţit o va putea cere instanţei judecătoreşti competente potrivit legii.

Articolul 404^3

Dacă titlul executoriu emis de un alt organ decât o instanţa judecătorească a fost desfiinţat de acel organ sau de un alt organ din afară sistemului instanţelor judecătoreşti, iar modalitatea restabilirii situaţiei anterioare executării nu este prevăzută de lege ori, deşi este prevăzută, nu s-a luat această măsură, ea se va putea obţine pe calea unei cereri introduse la instanţa prevăzută de art. 404^2 alin. 3.

Secţiunea a VI^2 - a

Prescripţia dreptului de a cere executarea silită*)

Articolul 405

(1) Dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel. În cazul titlurilor emise în materia acţiunilor reale imobiliare, termenul de prescripţie este de 10 ani.

(2) Termenul de prescripţie începe să curgă de la data când se naşte dreptul de a cere executarea silită.

(3) Prin împlinirea termenului de prescripţie orice titlu executoriu îşi pierde puterea executorie.

Articolul 405^1

(1) Cursul prescripţiei se suspenda:

a) în cazurile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripţie a dreptului material la acţiune;

b) pe timpul cat suspendarea executării silite este prevăzută de lege ori a fost stabilită de instanţa sau de alt organ jurisdicţional competent;

c) atâta timp cat debitorul îşi sustrage veniturile şi bunurile de la urmărire;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

(1^1) După încetarea suspendării, prescripţia îşi reia cursul, socotindu-se şi timpul scurs înainte de suspendare.

(2) Prescripţia nu se suspenda pe timpul cat executarea silită este suspendată la cererea creditorului urmăritor.

Alin. (1^1) al art. 405^1 a fost introdus de pct. 72 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

*) Alin. (2) al art. 405^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 32 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001

a fost abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005 şi respinsă de LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005, ducand la eliminarea alin. (2). Textul acestui alineat este preluat de noul alin. (1^1), iar alin. (3) devine prin renumerotare noul alin. (2).

Articolul 405^2

(1) Cursul prescripţiei se întrerupe:

a) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu ori a recunoaşterii, în orice alt mod, a datoriei;

b) pe data depunerii cererii de executare, însoţită de titlul executoriu, chiar dacă a fost adresată unui organ de executare necompetent;

c) pe data trimiterii spre executare a titlului executoriu, în condiţiile art. 453 alin. 2;

d) pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare;

e) pe data depunerii cererii de reluare a executării, în condiţiile art. 371^6 alin. 1;

f) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) După întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripţie.

(3) Prescripţia nu este întreruptă dacă cererea de executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat ori dacă cel care a făcut-o a renunţat la ea.

Articolul 405^3

(1) După împlinirea termenului de prescripţie creditorul poate cere repunerea în acest termen, numai dacă a fost împiedicat sa ceara executarea datorită unor motive temeinice.

(2) Cererea de repunere în termen se introduce la instanţa de executare competenţa, în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării.

---

*) Secţiunea a VI^2 - a a fost introdusă prin art. 1 pct. 158 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

**) Alin. (2) al art. 405^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 32 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001.

Capitolul II
Urmărirea silită asupra bunurilor mobile*)

---

*) Capitolul II din Cartea V va avea următoarea denumire: " Capitolul II - Urmărirea silită asupra bunurilor mobile", conform art. 1 pct. 159 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare Capitolul II avea următorul conţinut: "Capitolul II. Executarea silită asupra bunurilor mişcătoare".

Secţiunea I
Bunurile mobile care nu se pot urmări*)

---

*) Secţiunea I din Capitolul II al Cărţii V va avea următoarea denumire: " Secţiunea I - Bunurile mobile care nu se pot urmări", conform art. 1 pct. 160 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare Secţiunea I avea următorul conţinut: "Secţiunea I. Bunurile mişcătoare care nu se pot urmări."

Articolul 406

Nu pot fi supuse executării silite:

a) bunurile de uz personal sau casnic strict necesare debitorului şi familiei sale, precum şi obiectele de cult religios, dacă nu sunt mai multe de acelaşi fel;

b) alimentele necesare debitorului şi familiei sale pe timp de doua luni, iar, dacă debitorul se ocupa exclusiv cu agricultura, alimentele necesare până la noua recolta, animalele destinate obţinerii mijloacelor de existenta şi furajele necesare pentru aceste animale până la noua recolta;

c) combustibilul necesar debitorului şi familiei sale socotit pentru 3 luni de iarna;

d) bunurile declarate neurmaribile prin alte dispoziţii legale.*)

---

*) Art. 406 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 161 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 406 avea următorul conţinut: "Art. 406. Nu se vor putea urmări şi vinde pentru orice fel de datorie:

1. lucrurile trebuincioase pentru culcatul datornicului şi familiei sale care trăieşte cu dinsul în casa;
2. veşmintele cu care sunt acoperiţi sau care le slujesc la trebuinta de fiecare zi;

3. armele, echipamentul şi îmbrăcămintea ofiţerilor;
4. icoanele şi portretele de familie."

Articolul 407

(1) Bunurile care servesc la exercitarea ocupaţiei debitorului nu pot fi supuse executării silite decât numai în lipsa de alte bunuri urmaribile şi numai pentru obligaţii de întreţinere, chirii, arenzi sau alte creanţe privilegiate asupra mobilelor.

(2) Dacă debitorul se ocupa cu agricultura, nu vor fi urmărite, în măsura necesară continuării lucrărilor în agricultura, inventarul agricol, inclusiv animalele de muncă, furajele pentru aceste animale şi seminţele pentru cultura pământului, în afară de cazul în care asupra acestor bunuri exista un drept de gaj sau privilegiu pentru garantarea creanţei.

---

*) Art. 407 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 162 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 407 avea următorul conţinut: "Art. 407. Nu se vor putea urmări şi vinde, decît numai în lipsa de alte bunuri şi numai pentru datorii de alimente, de chirii, arenzi sau alte creanţe privilegiate asupra mobilelor, următoarele obiecte:
1. instrumente de arat;
2. animalele, seminţele şi îngrăşământul destinat pentru cultura pământului;
3. făina, malaiul şi alte mici produse trebuitoare pentru hrana datornicului şi a familiei sale în timp de o luna;
4. o vacă, sau doi boi, sau cinci capre, sau patru rimatori, sau zece oi, după cum va alege datornicul;
5. tot nutreţul trebuitor în timp de o luna pentru hrana animalelor ce nu s-au urmărit;
6. uneltele lucrătorilor şi meşterilor;
7. maşinile în lucrare şi instrumentele trebuincioase pentru exploatarea unei fabrici sau industrii;
8. carul sau căruţa, sacaua şi alte asemenea unelte de muncă;
9. stupii cu miere, gândacii de mătase, frunzele de duzi, pe timpul creşterii lor;
10. instrumentele sau cărţile trebuincioase pentru ştiinţa, arta sau profesia ce practica sau exercita datornicul."

Articolul 408

Abrogat.*)

---

*) Art. 408 a fost abrogat prin art. 1 pct. 163 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 408 avea următorul conţinut: "Art. 408. (1) Nu se vor putea urmări şi sechestra, decît numai pentru datorii de alimente, de chirii sau alte creanţe privilegiate asupra mişcătoarelor, următoarele:
1. sumele sau pensiile care s-au dat de judecată sau care s-au dăruit, ori s-au legat datornicului sub titlu de pensie alimentara;
2. rentele viagere care s-au dăruit datornicului sub condiţie de a nu se putea urmări.

(2) Când acestea se vor urmări şi sechestra, la cazurile excepţionale arătate mai sus, judecătorii pot sa fixeze ce parte dintr-însele câtă sa urmărească sau sa sechestreze."

Articolul 409

(1) Salariile şi alte venituri periodice realizate din munca, pensiile acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum şi alte sume ce se plătesc periodic debitorului şi sunt destinate asigurării mijloacelor de existenta ale acestuia pot fi urmărite:

a) până la 1/2 din venitul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligaţie de întreţinere sau de alocaţie pentru copii;

b) până la 1/3 din venitul lunar net, pentru orice alte datorii.

(2) Dacă sunt mai multe urmăriri asupra aceleiaşi sume, urmărirea nu poate depăşi 1/2 din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanţelor, în afară de cazul în care legea prevede altfel.

(3) Veniturile din munca sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului şi sunt destinate asigurării mijloacelor de existenta ale acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât cuantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părţii ce depăşeşte jumătate din acest cuantum.

(4) Ajutoarele pentru incapacitate temporară de muncă, compensaţia acordată salariaţilor în caz de desfacere a contractului individual de muncă pe baza oricăror dispoziţii legale, precum şi sumele cuvenite şomerilor, potrivit legii, nu pot fi urmărite decât pentru sume datorate cu titlu de obligaţie de întreţinere şi despăgubiri pentru repararea daunelor cauzate prin moarte sau prin vătămări corporale, dacă legea nu dispune altfel.

(5) Urmărirea drepturilor menţionate la alin. 4 se va putea face în limita a 1/2 din cuantumul acestora.

(6) Sumele reţinute potrivit alin. 1-4 se eliberează sau se distribuie potrivit art. 562 şi următoarele.

(7) Alocaţiile de stat şi indemnizaţiile pentru copii, ajutoarele pentru îngrijirea copilului bolnav, ajutoarele de maternitate, cele acordate în caz de deces, bursele de studii acordate de stat, diurnele, precum şi orice alte

asemenea indemnizaţii cu destinaţie specială, stabilite potrivit legii, nu pot fi urmărite pentru nici un fel de datorii.*)

---

*) Art. 409 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 164 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 409 avea următorul conţinut: "Art. 409. (1) Salariile şi celelalte drepturi băneşti cuvenite angajaţilor de orice fel pot fi urmărite:

a) până la 1/2 din salariu lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligaţie de întreţinere;

b) până la 1/3 din salariu lunar net, pentru repararea pagubelor pricinuite proprietăţii publice;

c) până la 1/5 din salariul lunar net, pentru orice alte datorii.

(2) În cazul mai multor urmăriri asupra aceluiaşi salariu, acestea pot fi acoperite toate numai până la o sumă ce nu depăşeşte 1/2 din salariul lunar net şi cu respectarea următoarei ordine de referinţa:

a) obligaţiunile de întreţinere;

b) plata despăgubirilor pentru repararea daunelor cauzate prin moarte sau prin vătămări corporale;

c) plata datoriilor către stat izvorâte din impozite şi taxe;

d) plata despăgubirilor pentru repararea pagubelor pricinuite proprietăţii publice;

e) toate celelalte datorii.

(3) Dispoziţiile prezentului articol se aplică şi sumelor cuvenite în baza dreptului de autor, inventator sau inovator, remuneraţiei cuvenite membrilor cooperativelor meşteşugăreşti, precum şi pensiilor de orice fel.

(4) Ajutoarele pentru incapacitate temporară de muncă, compensaţia acordată angajaţilor în caz de desfacere a contractului de muncă pe baza oricăror dispoziţii legale, precum şi ajutorul de şomaj nu pot fi urmărite decît pentru sume datorate cu titlu de obligaţii de întreţinere şi despăgubiri pentru repararea daunelor cauzate prin moarte sau prin vătămări corporale.

(5) Urmărirea drepturilor menţionate în alineatul precedent se va putea face până la limita prevăzută de lit. a din alin. 1 al acestui articol.

(6) Ajutoarele acordate în caz de deces, pentru sarcina şi lehuzie, pentru îngrijirea copilului bolnav, diurnele şi orice altele asemenea indemnizaţii cu destinaţie specială, precum şi bursele de studii nu pot fi urmărite pentru nici un fel de datorii."

Articolul 410

Este nulă orice urmărire sau cesiune facuta cu încălcarea dispoziţiilor prezentei secţiuni.*)

---

*) Art. 410 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 165 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 410 avea următorul conţinut: "Art. 410. Este nulă orice urmărire sau cesiune facuta în contra prescripţiilor de faţa."

Secţiunea a II-a

Urmărirea bunurilor mobile*)

---

*) Secţiunea a II-a din Capitolul II al Cărţii V va avea următoarea denumire: "Secţiunea a II-a - Urmărirea bunurilor mobile", conform art. 1 pct. 166 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare Secţiunea II avea următorul conţinut: "Secţiunea a II-a. Urmărirea bunurilor mişcătoare ce se afla în posesia datornicului."

Articolul 411

(1) Dacă în termen de o zi de la primirea somaţiei debitorul nu plăteşte suma datorată, executorul judecătoresc de pe lângă instanţa de executare va proceda la sechestrarea bunurilor mobile urmaribile ale debitorului, chiar dacă acestea sunt deţinute de un terţ.

(2) În cazul în care exista pericol evident de sustragere a bunurilor de la urmărire, la cererea creditorului sau a executorului judecătoresc, preşedintele instanţei de executare va putea dispune, prin încheiere irevocabilă, data fără citarea părţilor, ca o dată cu înmânarea somaţiei să se aplice şi sechestrul.

(3) Executorul judecătoresc este obligat sa identifice şi sa evalueze cu acordul părţilor bunurile sechestrate, iar în caz contrar va solicita efectuarea unei expertize. Bunurile vor fi evaluate la valoarea lor de circulaţie. O copie de pe raportul de expertiza se comunică şi debitorului.

(4) Pentru bunurile sechestrate asigurator nu este necesară o noua sechestrare, executorul judecătoresc fiind însă obligat sa verifice dacă bunurile respective se găsesc la locul aplicării sechestrului şi dacă nu au fost substituite sau degradate, precum şi sa sechestreze alte bunuri ale debitorului, în cazul în care cele găsite la verificare nu sunt suficiente pentru realizarea creanţei.*)

---

*) Art. 411 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 167 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 411 avea următorul conţinut: "Art.

411. Urmărirea bunurilor mişcătoare, corporale sau necorporale, care se afla în posesia datornicului se va face prin executorii judecătoreşti ce sunt alipiţi pe lângă autorităţile judecătoreşti, fiecare în ocolul sau şi după orânduielile stabilite prin aceasta de către preşedinte."

Articolul 412

Prezenta unui ofiţer de poliţie sau ajutor al său, şi, în lipsa lor, a primarului sau a ajutorului sau, va fi necesară sub pedeapsa de nulitate:
1. dacă uşile debitorului sunt închise şi nu voieşte a le deschide;
2. dacă nu voieşte a deschide camerele sau mobilele;
3. dacă debitorul lipseşte şi nu este, spre a-l reprezenta, nici o ruda locuind cu dânsul.

Articolul 413

În aceste cazuri, odată cu casele sau mobilele s-au deschis de către debitor sau, nevoind el, ori în lipsa lui de către executorul judecătoresc, prezenta comisarului sau a primarului se va putea suplini prin doi martori majori.

Articolul 414

Camerele şi mobilele se vor deschide treptat, pe cat se va face şi înscrierea lor în procesul-verbal.

Articolul 415

Creditorul va putea sa nu fie de faţa la lucrarea urmăririi.

Articolul 416

Executorul judecătoresc, singur sau faţa cu persoanele însemnate în art. 412 şi 413, va forma, îndată un proces-verbal care va cuprinde:
1. enunţarea titlului executor în virtutea căruia se face executarea;
2. arătarea creditorului pentru lucrurile ce au cerut a se urmări, dacă asemenea cerere s-a făcut;
3. numele, prenumele şi domiciliul părţilor, al executorului judecătoresc, precum şi ale altor persoane care vor fi fost faţa la urmărire;
4. somaţia verbală facuta debitorului ca sa plătească, precum şi răspunsul lui dacă a fost de faţa;
5. descrierea bunurilor sechestrate şi indicarea valorii fiecăruia, după aprecierea executorului judecătoresc, dacă aceasta este cu putinta;*)
6. arătarea locului, zilei şi orei când s-a făcut urmărirea.

---

*) Pct. 5 al art. 416 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 168 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 416 avea următorul conţinut: "5. descrierea obiectelor urmărite şi arătarea numărului şi calităţii lor, pe cît se va putea;"

Articolul 417

(1) Procesul-verbal de sechestru se va semna de executorul judecătoresc şi de toate persoanele care au fost de faţa la sechestrare. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau nu vrea să semneze, executorul judecătoresc va menţiona aceasta împrejurare.

(2) Câte un exemplar al procesului-verbal de sechestru se lasă debitorului sau la domiciliul acestuia, precum şi, atunci când este cazul, custodelui, acesta din urma semnand cu menţiunea de primire a bunurilor în păstrare.*)

---

*) Art. 417 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 169 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 417 avea următorul conţinut: " Art. 417. Acest proces-verbal se va subscrie de executorul judecătoresc şi de toate persoanele ce au fost faţa la urmărire."

Articolul 418

Din momentul sechestrării bunurilor debitorul nu mai poate dispune de ele pe timpul cat durează executarea, sub sancţiunea unei amenzi de la 2.000.000 lei la 10.000.000 lei, dacă fapta nu constituie infracţiune. Dispoziţiile art. 108^3-108^5 sunt aplicabile.*)

---

*) Art. 418 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 170 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 418 avea următorul conţinut: "Art. 418. Îndată ce procesul-verbal se va termina, obiectele descrise într-însul se vor pecetlui sau se va pune un custode pentru paza lor, şi se va face menţiune despre aceasta în procesele-verbale."

Articolul 419

(1) Bunurile sechestrate se lasă, cu acordul creditorului, în custodia debitorului; în acest caz, debitorul poate folosi bunurile sechestrate, dacă, potrivit naturii lor, ele nu pierd din valoare prin întrebuinţare.

(2) Dacă exista pericolul ca debitorul sa înstrăineze, sa substituie ori sa deterioreze bunurile sechestrate, executorul judecătoresc va proceda la sigilarea sau la ridicarea lor de la debitor.

(3) Dacă debitorul refuza sa primească în custodie bunurile sau nu este prezent la aplicarea sechestrului, precum şi în cazul ridicării bunurilor, executorul judecătoresc da în păstrare bunurile sechestrate unui custode, numit cu precădere dintre persoanele desemnate de creditor.

(4) Sumele în lei sau în valută, titlurile de valoare, obiectele din metale preţioase, pietrele preţioase, obiectele de arta, colectiile de valoare şi altele asemenea se ridica şi se depun, cel târziu a doua zi, la unităţi specializate. Cel care primeşte bunurile în custodie semnează procesul-verbal de sechestru.

(5) În toate cazurile, executorul judecătoresc păstrează dovada depunerii.*)

---

*) Art. 419 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 171 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 419 avea următorul conţinut: "Art. 419. Custodele aşezat pentru paza câtă să fie vârstnic; el nu va putea fi însuşi datornicul, vreun servitor al său sau ruda sau cuscru al său până la a patra spita inclusiv, decît atunci când creditorul va consimţi la aceasta."

Articolul 420

Obiectele sechestrate se vor putea stramuta cu încuviinţarea executorului judecătoresc din locul unde se afla, pe cheltuiala părţii interesate.*)

---

*) Art. 420 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 172 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 420 avea următorul conţinut: "Art. 420. (1) Nu se vor putea aseza custozi decît persoane solvabile, care se vor putea supune şi la dare de cauţiune, dîndu-se precădere totdeauna acelor care se vor arata de creditor.

(2) Obiectele sechestrate nu se vor putea stramuta din locul unde s-au urmărit decît cu voia judecătorului care a încuviinţat urmărirea."

Articolul 421

În cazul în care custode este o altă persoană decât debitorul, acesta va avea dreptul la o remuneraţie ce se va fixa de executorul judecătoresc, ţinând seama de activitatea depusa. Remuneraţia şi cheltuielile custodelui vor putea fi plătite cu anticipatie de către creditorul urmăritor care le va prelua cu precădere din preţul bunurilor urmărite.*)

---

*) Art. 421 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 173 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 421 avea următorul conţinut: " Art. 421. (1) Custodele va avea drept la o plata ce se va fixa de autoritatea judecătorească.

(2) Aceasta plata se va lua cu precădere din preţul lucrărilor urmărite."

Articolul 422

Custodele va fi răspunzător de orice paguba ce va aduce creditorului din cauza neglijentei sale, putând fi, după împrejurări, supus şi la pedeapsa arătată de legea penală pentru abuz de încredere.

Articolul 423

Abrogat.*)

---

*) Art. 423 a fost abrogat prin art. 1 pct. 174 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 423 avea următorul conţinut: " Art. 423. Când lucrurile urmărite au fost puse sub peceţi, aceste peceţi se vor pune de executorul judecătoresc şi de persoanele arătate în art. 412 din acest cod."

Articolul 424

Abrogat. *)

---

*) Art. 424 a fost abrogat prin art. 1 pct. 174 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 424 avea următorul conţinut: "Art. 424. Acela care, fără drept, va rupe sau va strica aceste peceţi, se va pedepsi potrivit legii penale, afară de alte despăgubiri la care se poate condamna."

Articolul 425

Dacă bunul ce se sechestreaza se afla în proprietate comuna sau asupra lui exista un drept de gaj ori privilegiu constituit în favoarea unei alte persoane, executorul judecătoresc, luând cunoştinţa despre acest drept, va înştiinţa acea persoana despre aplicarea sechestrului şi o va cita la termenele fixate pentru vânzarea bunului respectiv.*)

---

*) Art. 425 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 175 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 425 avea următorul conţinut: "Art. 425. (1) Îndată după punerea peceţilor sau aşezarea custodelui, executorul judecătoresc va lasă o copie de pe procesul-verbal în mana datornicului sau la domiciliul sau, precum şi o lista de obiecte urmărite în mana custodelui, dacă asemenea custode exista. Custodele va iscăli de primirea listei.

(2) Originalul se va depune la grefa autorităţii a carei hotărâre se executa."

Articolul 426

Executorul judecătoresc care, prezentându-se la locuinta debitorului, va găsi o alta urmărire facuta şi averea mişcătoare sub peceţi sau sub paza de custode, după ce va lua copie după procesul-verbal aflat în mana custodelui sau în mana debitorului, ori la domiciliul sau, va face un proces-verbal arătând toate aceste împrejurări, precum şi numele executorului care a urmărit, va declara urmărită aceasta avere şi de dânsul şi va putea urmări şi alta avere care nu ar fi deja urmărită.

Articolul 427

Abrogat.*)

---

*) Art. 427 a fost abrogat prin art. 1 pct. 176 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 429 avea următorul conţinut: "Art. 427. Orice executor judecătoresc va fi dator, sub pedeapsa disciplinară şi de despăgubiri, ca, în 24 ore după întoarcerea sa, să depună la grefa procesul-verbal încheiat de dinsul la faţa locului."

Articolul 428

(1) Debitorul sau o altă persoană interesată va putea solicita încetarea sau suspendarea urmăririi, numai dacă depune valoarea ce i se cere sau, după caz, valoarea bunului reclamat, la Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară**), la dispoziţia organului de executare.

(2) Totodată, persoanele arătate la alin. 1 vor fi obligate sa inmaneze executorului judecătoresc pe lângă recipisa de consemnare şi o copie de pe cererea de suspendare sau de încetare a executării silite, depusa la instanţa competenţa. Până la soluţionarea cererii de către instanţa urmărirea se va opri în tot sau în parte.

(3) Asupra cererii de încetare sau suspendare a executării silite instanţa de executare se va pronunţa prin încheiere, potrivit dispoziţiilor privitoare la ordonanţa preşedinţială.

(4) În orice alt caz, urmărirea va continua, dispoziţiile art. 399 şi următoarele fiind însă aplicabile.*)

---

*) Art. 428 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 177 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 428 avea următorul conţinut: "Art. 428. (1) Datornicul nu va putea să se împotrivească la o urmărire ce i se face decît depunind valoarea ce i se cere la Casa de Depuneri sau la administraţia financiară a judeţului.

(2) Totodată el va fi dator a da în mana executorului judecătoresc, pe lângă recipisa de depunere, şi petiţia către autoritatea judecătorească respectiva, în care să arate cuvintele pentru care el cere încetarea sau suspendarea executării.

(3) Judecata va hotărî de urgenta, potrivit cu cele zise la art. 400 şi următoarele din acest cod."

---

*) Pct. 86 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005 prevede următoarele:

Următorii termeni din Codul de procedură civilă se înlocuiesc astfel:

86. La articolul III alineatul 1 (din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138 din 14 septembrie 2000), liniuţa a doua va avea următorul cuprins:

"- «casa de depuneri» cu «Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară»;".

Articolul 429

Abrogat.*)

---

*) Art. 429 a fost abrogat prin art. 1 pct. 178 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 429 avea următorul conţinut: "Art. 429. În orice alt caz, urmărirea se va termina, raminind ca acela în contra căruia ea s-a făcut sa reclame autorităţii competente, potrivit celor zise la art. 399 până la 405."

Articolul 430

Abrogat.*)

---

*) Art. 430 a fost abrogat prin art. 1 pct. 178 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 430 avea următorul conţinut: "Art. 430. (1) Creditorii datornicului urmărit nu vor putea să se împotrivească la executarea urmăririi, nici la vânzarea obiectelor. Ei vor fi numai în drept a se opune, până la regularea pretenţiei lor, la distribuirea sumelor provenite din vânzarea obiectelor.

(2) Aceasta opunere creditorilor se va face către autoritatea judecătorească prin care s-a operat vânzarea."

Secţiunea a III-a

Vânzarea bunurilor mobile urmărite*)

---

*) Denumirea Secţiunii a III-a din Capitolul II al Cărţii V este reprodusa astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 179 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, Secţiunea a III-a avea următoarea denumire: "Secţiunea III. Vînzarea sau licitaţia bunurilor mişcătoare urmărite".

Articolul 431

(1) Executorul judecătoresc poate proceda la valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare la licitaţie publică, vînzare directa şi prin alte modalităţi admise de lege.

(2) Executorul judecătoresc, cu acordul creditorului, poate să-i încuviinţeze debitorului sa procedeze el însuşi la valorificarea bunurilor sechestrate. În acest caz, debitorul este obligat sa-l informeze în scris pe executor despre ofertele primite, indicând, după caz, numele sau denumirea şi adresa potenţialului cumpărător, precum şi termenul în care acesta din urma se angajează sa consemneze preţul propus.*)

---

*) Art. 431 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 180 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 431 avea următorul conţinut: "Art. 431. În 36 ore cel mult după depunerea procesului-verbal al executorului judecătoresc la grefa respectiva, judecătorul, în camera de consiliu, va insemna ziua şi locul unde are să se facă vânzarea obiectelor urmărite."

Articolul 431^1

Dacă valorificarea bunurilor urmează să se facă prin vânzare la licitaţie publică, executorul judecătoresc, în termen de cel mult o zi de la întocmirea procesului-verbal de sechestru sau de la expirarea termenului prevăzut la art. 431 alin. 2, va fixa data, ora şi locul licitaţiei.*)

---

*) Art. 431^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 181 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 432

Vânzarea la licitaţie se va face la locul unde se afla bunurile sechestrate sau, dacă exista motive temeinice, în alt loc.*)

---

*) Art. 432 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 182 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 432 avea următorul conţinut: "Art. 432. Aceasta vînzare se va face înaintea judecătoriei sau la faţa locului sau în locurile obişnuite pentru vânzări publice după împrejurări."

Articolul 433

Executorul judecătoresc îl va înştiinţa pe debitor despre data, ora şi locul vânzării la licitaţie.*)

---

*) Art. 433 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 183 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 433 avea următorul conţinut: "Art. 433. Ziua vinzarii se va incunostiinta formal datornicului în persoana sau la domiciliu."

Articolul 434

Vânzarea nu se va putea face în mai puţin de doua săptămâni, nici în mai mult de doua luni de la data procesului-verbal de sechestru sau de la expirarea termenului prevăzut la art. 431 alin. 2.*)

---

*) Art. 434 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 184 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 434 avea următorul conţinut: "Art. 434. Vînzarea nu se va putea face în mai puţin de doua saptamini, nici în mai mult de o luna de la data procesului-verbal."

Articolul 435

Când însă atât creditorul cat şi debitorul vor cere, termenul vânzării se va putea scurta sau prelungi.

Articolul 436

De asemenea, dacă bunurile sunt supuse pieirii sau stricăciunii, executorul judecătoresc va putea chiar din oficiu sa scurteze termenul de vânzare.*)

---

*) Art. 436 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 185 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 436 avea următorul conţinut: "Art. 436. Asemenea, când obiectele vor ameninta stricăciune sau pieire, autoritatea competentă va putea chiar din oficiu sa scurteze termenul vânzării."

Articolul 437

(1) Cu cel puţin 3 zile înainte de ţinerea licitaţiei executorul judecătoresc va întocmi şi va afişa publicaţia de vânzare la locul licitaţiei, la sediul organului de executare, al primăriei de la locul vânzării bunurilor şi al instanţei de executare, iar atunci când apreciază ca este necesar, vânzarea la licitaţie va fi anunţată şi într-un ziar de larga circulaţie.

(2) În cazul nerespectării dispoziţiilor prevăzute la alin. 1, la cererea părţii interesate, instanţa de executare poate lua împotriva executorului judecătoresc măsurile prevăzute la art. 108^1 alin. 1 pct. 2 lit. g) şi de art. 108^3.

---

*) Art. 437 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 186 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 437 avea următorul conţinut: "Art. 437. (1) Vînzarea se va vesti cu 3 zile cel puţin mai înainte, prin anunţuri lipite pe străzi, la usa judecătoriei, la poarta primăriei sau la locul unde se va face vânzarea, precum şi la alte locuri publice.

(2) Abrogat.

(3) Aceste anunţuri se vor face prin grija executorului judecătoresc ce a făcut urmărirea, sub pedeapsa, în caz de neurmare, de o amenda de la 5000 la 20000 lei şi alte despăgubiri, către părţile interesate."

Articolul 438

Dacă, din cauza unei contestaţii sau a unei învoieli între părţi, data, locul sau ora vânzării a fost schimbată de către autoritatea competentă, se vor face alte publicaţii şi anunţuri, potrivit art. 437.*)

---

*) Art. 438 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 187 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 438 avea următorul conţinut: "Art. 438. Dacă, din cauza unei contestaţii sau unei învoiri între părţi, ziua vânzării s-a aminat de către autoritatea ce are a o efectua, se vor face alte anunţuri noi, potrivit articolului de mai sus, cu trei zile cel puţin înaintea vinzarii."

Articolul 439

(1) Publicaţiile şi anunţurile de vânzare vor cuprinde data, ora şi locul licitaţiei, enumerarea bunurilor ce vor fi oferite spre vânzare, cu indicarea pentru fiecare a preţului de începere a licitaţiei, care este preţul prevăzut în procesul-verbal de sechestru sau, după caz, cel stabilit prin expertiza.

(2) Costul acestor publicaţii şi anunţuri se va avansa de către creditor în contul bunurilor urmărite.*)

---

*) Art. 439 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 188 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 439 avea următorul conţinut: "Art. 439. (1) Anunţurile vor cuprinde ziua, locul şi ora vânzării, precum şi natura obiectului, fără alte amănunte.

(2) Costul acestor anunţuri se va inainta de către creditor în socoteala lucrurilor urmărite."

Articolul 439^1

Poate participa la licitaţie orice persoană care, cel mai târziu până la începerea vânzării la licitaţie publică, a consemnat la Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară**), la dispoziţia executorului judecătoresc, cel puţin 10% din preţul de începere a licitaţiei pentru bunurile pe care intenţionează să le cumpere.*)

---

*) Art. 439^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 189 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

---

*) Pct. 86 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005 prevede următoarele:

Următorii termeni din Codul de procedură civilă se înlocuiesc astfel:

86. La articolul III alineatul 1 (din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138 din 14 septembrie 2000), liniuţa a doua va avea următorul cuprins:

"- «casa de depuneri» cu «Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară»;".

Articolul 440

În ziua publicată pentru vânzare, executorul judecătoresc însărcinat cu urmărirea va merge la locul unde se afla obiectele, împreună cu grefierul sau ajutorul sau; iar dacă aceste obiecte sunt în alta localitate, cu comisarul sau cu primarul local sau cu un ajutor al lor.

Articolul 441

(1) Executorul judecătoresc va ridica peceţile sau va primi obiectele din mana custodelui, dacă a fost asemenea custode.

(2) Va verifica starea şi numărul obiectelor după procesul-verbal de urmărire şi va da chitanţa de eliberare custodelui, iar acesta va prezenta toate obiectele ce i s-au încredinţat şi asa cum i s-au încredinţat.

(3) Dacă vânzarea se va face în alt loc decât acela unde se găsesc obiectele, ele vor fi duse la acel loc.

(4) Dacă obiectele au să se vândă chiar în locul unde se afla se va face îndată vânzarea.

Articolul 442

Vânzarea la licitaţie se va face în mod public de către executorul judecătoresc, care va oferi spre vânzare fiecare bun în parte sau mai multe bunuri împreună, în funcţie de natura şi destinaţia lor.*)

---

*) Art. 442 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 190 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 442 avea următorul conţinut: "Art. 442. Vînzarea se va face publică, cu uşile deschise şi cu toba sau în gura mare."

Articolul 443

(1) Preţul de la care începe licitaţia este cel prevăzut în publicaţii sau anunţuri, potrivit art. 439 alin. 1. Bunul se adjudeca celui care, după trei strigări succesive, făcute la intervale de timp care să permită optiuni şi supralicitari, oferă preţul cel mai mare, chiar şi atunci când, în lipsa de alţi concurenţi, acesta a fost singurul ofertant.

(2) Dacă nu se obţine preţul de începere a licitaţiei, la acelaşi termen, bunul va fi vândut la cel mai mare preţ oferit. În toate cazurile, la preţ egal va fi preferat cel care are un drept de preemţiune asupra bunului urmărit.*)

---

*) Art. 443 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 191 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 443 avea următorul conţinut: "Art. 443. Executorul judecătoresc sau un telal, în localitatea unde se afla telali, vor propune fiecare obiect, aratind preţul, şi-l vor adjudeca, în aceeaşi zi, aceluia care la a treia strigare va da cel mai mare preţ, chiar când, în lipsa de alţi concurenţi, acesta a fost singurul doritor."

Articolul 444

(1) După adjudecarea bunului adjudecatarul este obligat să depună de îndată întregul preţ, în numerar ori cu ordin de plată sau orice alt instrument legal de plată; la cererea sa, încuviinţată de executorul judecătoresc, preţul se va putea depune în cel mult 5 zile.

(2) Dacă preţul nu se va depune potrivit alin. 1, se va relua licitaţia sau, după caz, o alta modalitate de valorificare a bunului, iar primul adjudecatar este răspunzător atât de scăderea preţului obţinut la a doua vânzare, cat şi de cheltuielile făcute pentru aceasta; sumele se vor stabili de către executorul judecătoresc prin proces-verbal cu putere de titlu executoriu şi se vor retine cu precădere din suma depusa conform art. 439^1.

(3) Executorul judecătoresc va consemna de îndată sumele de bani încasate, păstrând dovada consemnarii. Despre aceasta el va face menţiune şi în procesul-verbal de licitaţie.*)

---

*) Art. 444 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 192 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 444 avea următorul conţinut: "Art. 444. (1) Licitaţia se va face pe bani gata şi obiectul se va da aceluia care va şi numara preţul cu care i s-a adjudecat.

(2) Dacă acela căruia i s-a adjudecat obiectul nu va numara preţul de îndată, obiectul se va vinde imediat din nou şi intiiul adjudecatar va răspunde de scăderea ce va ieşi la a doua vînzare, după constatarea facuta de executorul judecătoresc.

(3) Numărarea preţului se va face în faţa locului."

Articolul 445

(1) Creditorii urmăritori sau intervenienţi nu pot sa adjudece bunurile oferite spre vânzare la un preţ mai mic de 75% din preţul de începere a licitaţiei.

(2) În cazul în care adjudecatar este însuşi creditorul urmăritor, iar la urmărire nu participa alţi creditori sau aceştia se afla într-un rang de preferinta inferior creditorului adjudecatar, el va putea depune în contul preţului creanta sa, în tot sau în parte.*)

---

*) Art. 445 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 193 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 445 avea următorul conţinut: "Art. 445. Executorul judecătoresc va insemna pe o lista obiectele vîndute şi preţul cu care s-au vîndut."

Articolul 446

(1) Licitaţia se va închide de îndată ce din sumele obţinute se pot acoperi creanţele ce se urmăresc, precum şi toate cheltuielile de executare.

(2) Executorul judecătoresc va declara închisă licitaţia şi în cazul în care, în timpul acesteia, survine vreuna dintre situaţiile prevăzute de art. 371^5 sau, după caz, de art. 428.*)

---

*) Art. 446 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 194 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 446 avea următorul conţinut: "Art. 446. Îndată ce din valoarea averii vîndute se vor acoperi creanţele reclamate şi celelalte cheltuieli ale executorului, ale custodelui, ale publicaţiilor şi altele, se va curma licitaţia şi datornicul îşi va primi înapoi lucrurile rămase sau prisosul preţului, de va fi asemenea prisos."

Articolul 447

(1) După închiderea licitaţiei executorul judecătoresc va întocmi un proces-verbal despre desfăşurarea şi rezultatul acesteia, care va fi semnat de executor, creditor, debitor, precum şi de adjudecatar.

(2) Executorul judecătoresc va elibera, sub semnatura sa, fiecărui adjudecatar în parte, o dovadă care va cuprinde data şi locul licitaţiei, numele adjudecatarului, indicarea bunului adjudecat şi, după caz, a preţului plătit sau care urmează să fie plătit.

(3) Dovada eliberata fiecărui adjudecatar constituie titlu de proprietate asupra bunurilor vândute; în cazul titlurilor de credit nominative, adjudecatarul va putea obţine transferul acestora pe numele sau, în temeiul unei copii legalizate de pe acest proces-verbal.

(4) În toate cazurile, predarea bunului se va face după achitarea integrală a preţului; până la predare adjudecatarul suporta riscul pieirii bunului adjudecat.*)

---

*) Art. 447 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 195 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 447 avea următorul conţinut: "Art. 447. Executorul judecătoresc va face, în fiecare zi de licitaţie, un proces-verbal de cele urmate, şi îl va iscăli atât el, cît şi ceilalţi reprezentanţi ai autorităţii publice de care a fost însoţit."

Articolul 448

(1) În cazul în care bunul sechestrat nu s-a putut vinde în condiţiile prezentei secţiuni, orice creditor care, potrivit legii, putea cere executarea silită asupra bunurilor mobile ale debitorului îl poate prelua în contul creanţei sale la preţul prevăzut de art. 443 alin. 1. Dacă acest preţ este mai mare decât valoarea creanţei, creditorul poate prelua bunul numai dacă depune, în condiţiile art. 444 alin. 1, suma de bani ce reprezintă diferenţa dintre preţ şi valoarea creanţei.

(2) Dacă mai mulţi creditori vor sa preia bunul în condiţiile alin. 1, acesta va fi atribuit potrivit ordinii de preferinta stabilite de art. 563 şi 564.

(3) Bunurile sechestrate, care nu au putut fi valorificate în condiţiile prezentei secţiuni, rămân indisponibilizate cel mult 6 luni de la data sechestrului. În cursul acestui termen executorul poate proceda din nou la valorificarea acestor bunuri. Dacă nici după expirarea acestui termen bunurile nu pot fi valorificate, ele se restituie debitorului.*)

---

*) Art. 448 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 196 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 448 avea următorul conţinut: "Art. 448. Preţul ieşit din adjudecare se va incasa de executorul judecătoresc care va îngriji cît mai neîntîrziat sa-l depună la Casa de Depuneri sau administraţia financiară a judeţului, înaintând recipisa îndată cu procesul-verbal de vînzare grefei respective."

Articolul 449

(1) În cazul vânzărilor făcute în condiţiile prezentei secţiuni nu este admisibilă nici o cerere de desfiinţare a vânzării împotriva terţului adjudecatar care a plătit preţul, în afară de cazul în care a existat frauda din partea acestuia.

(2) Când adjudecatar a fost creditorul, vânzarea va putea fi desfiintata, dacă exista temei de nulitate.*)

---
*) Art. 449 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 197 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 449 avea următorul conţinut: "Art. 449. (1) Nici o cerere de nulitate sau de stricare a vinzarii nu se va primi în contra celui asupra căruia s-a adjudecat lucrul şi care a plătit preţul, afară numai de nu a fost vicleşug din parte-i.

(2) Cererea părţii vătămate va fi numai în contra celui ce a urmărit sau a agentului de urmărire, ori a celorlalţi ofiţeri publici ce au executat, după împrejurări, în caz de rea-credinţa sau neîndeplinirea formelor cerute de lege pentru executare."

Secţiunea a IV - a

Distribuţia preţului

Articolul 450

Abrogat.*)

---
*) Art. 450 a fost abrogat prin art. 1 pct. 198 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 450 avea următorul conţinut: " Art. 450. (1) Din sumele ieşite din vînzare se vor scădea mai întâi cheltuielile de urmărire şi de vînzare şi alte creanţe privilegiate ce s-ar arata.

(2) Restul se va da creditorului ce a urmărit.

(3) Dacă însă au fost şi alţi creditori ce au făcut opunere la distribuirea preţului vânzării, şi titlul lor este recunoscut, preţul se va împărţi între creditorul ce a urmărit şi creditorii oponenţi."

Articolul 451

Abrogat.*)

---
*) Art. 451 a fost abrogat prin art. 1 pct. 198 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 451 avea următorul conţinut: "Art. 451. Sumele realizate din urmărirea bunurilor datornicului prin vânzarea bunurilor mişcătoare sau nemişcătoare, poprire şi urmărire de venituri se vor distribui între creditori, de instanţa care a savirsit urmărirea, cu citarea părţilor în camera de consiliu."

Secţiunea a V - a

Poprirea*)

Articolul 452

Sunt supuse executării silite prin poprire sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile incorporale urmaribile datorate debitorului de o a treia persoana sau pe care aceasta i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

Articolul 453

(1) Poprirea se înfiinţează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terţului poprit.

(2) Pentru sumele datorate cu titlu de obligaţie de întreţinere sau de alocaţie pentru copii, precum şi în cazul sumelor datorate cu titlu de despăgubiri pentru repararea pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrităţii corporale sau a sănătăţii, când executarea se face asupra salariului sau asupra altor venituri periodice cunoscute realizate de debitor, înfiinţarea popririi se dispune de instanţa de fond, din oficiu, de îndată ce hotărârea este executorie potrivit legii.

Articolul 454

(1) Poprirea se înfiinţează fără somaţie, prin adresa însoţită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, instiintandu-se totodată şi debitorul despre măsura luată.

(2) În adresa de poprire se va pune în vedere celei de-a treia persoane, care devine potrivit alin. (1) terţ poprit, interdicţia de a plati debitorului sumele de bani sau bunurile mobile incorporale ce i le datorează ori pe care i le va datora, declarandu-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligaţiei ce se executa silit.

(3) În cazul în care poprirea a fost înfiinţată ca măsura asiguratorie şi nu a fost desfiintata până la obţinerea titlului executoriu, se va comunică terţului poprit copie certificată de pe titlul executoriu în vederea îndeplinirii obligaţiilor prevăzute de art. 456.

(4) Indisponibilizarea sumelor de bani sau a bunurilor mobile incorporale poprite va inceta dacă debitorul consemnează, cu afectatiune specială, întreaga valoare a creanţei la dispoziţia creditorului urmăritor. Debitorul va inmana recipisa de consemnare executorului judecătoresc, care va înştiinţa de îndată pe terţul poprit.

Articolul 455

(1) În cazurile prevăzute de art. 453 alin. (2) poprirea rămâne în fiinta şi atunci când debitorul îşi schimba locul de muncă la o alta unitate sau este pensionat. În aceste cazuri, unitatea de la care pleacă debitorul va trimite actele prin care s-a înfiinţat poprirea unităţii la care se afla noul loc de muncă al debitorului sau organului competent de ocrotire socială care, de la data primirii acestor acte, devine terţ poprit.

(2) Dacă debitorul părăseşte unitatea fără ca aceasta sa cunoască noul loc de muncă, ea îl va incunostinta pe creditor despre aceasta împrejurare. După aflarea noului loc de muncă al debitorului creditorul îl va aduce la cunoştinţa unităţii de la care debitorul a plecat, pentru a se proceda potrivit alin. 1.

Articolul 456

(1) În termen de 15 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenta acestora, terţul poprit este obligat:

a) sa consemneze suma de bani sau, după caz, sa indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi sa trimită dovada executorului, în cazul popririi prevăzute la art. 453 alin. 1;

b) sa plătească direct creditorului suma reţinută şi cuvenită acestuia, în cazul popririlor prevăzute de art. 453 alin. 2. La cererea creditorului suma îi va fi trimisa la domiciliul indicat sau, dacă este cazul, la reşedinţa indicată, cheltuielile de trimitere fiind în sarcina debitorului.

(2) Dacă sunt înfiinţate mai multe popriri, terţul poprit va proceda potrivit alin. 1, comunicând, după caz, executorului ori creditorilor arătaţi la lit. a) şi b) din acelaşi alineat numele şi adresa celorlalţi creditori, precum şi sumele poprite de fiecare în parte.

Articolul 457

(1) În cazul debitorului titular de conturi bancare, poprirea se înfiinţează potrivit art. 453.

(2) La data sesizării băncii, sumele existente, precum şi cele provenite din încasările viitoare sunt indisponibilizate în măsura necesară realizării creanţei. Din momentul indisponibilizarii şi până la achitarea integrală a obligaţiilor prevăzute în titlul executoriu terţul poprit nu va face nici o alta plata sau alta operaţiune care ar putea diminua suma indisponibilizata, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Dispoziţiile alin. 2 sunt aplicabile şi în cazurile în care poprirea se înfiinţează asupra titlurilor de valoare sau altor bunuri mobile incorporale urmaribile ce se afla în păstrare la unităţi specializate.

Articolul 458

(1) Executorul judecătoresc va proceda la eliberarea sau distribuirea sumei de bani consemnate, numai după împlinirea termenului de 15 zile de la primirea dovezii de consemnare a acestei sume.

(2) Creditorilor care nu locuiesc sau nu-şi au sediul în localitatea unde funcţionează executorul, acesta le va trimite sumele plătite de terţul poprit pe cheltuiala debitorului.

Articolul 459

În cazul în care sunt înfiinţate mai multe popriri şi sumele cuvenite creditorilor depăşesc suma urmaribila din veniturile debitorului, terţul poprit, în termenul prevăzut de art. 458 alin. 1, va retine şi va consemna suma urmaribila şi va depune dovada consemnarii la executorul judecătoresc. Distribuirea se va face potrivit dispoziţiilor art. 562-571.

Articolul 460

(1) Dacă terţul poprit nu-şi mai îndeplineşte obligaţiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc sa consemneze suma urmaribila a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terţul poprit trebuia sa consemneze sau sa plătească suma urmaribila, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi.

(2) Instanţa va cita creditorul urmăritor, debitorul şi terţul poprit şi, dacă din probele administrate rezultă ca terţul poprit datorează sume de bani debitorului, va da o hotărâre de validare a popririi prin care va obliga terţul poprit sa plătească creditorului, în limita creanţei, suma datorată debitorului, iar în caz contrar, va hotărî desfiinţarea popririi. Terţul poprit, care, cu rea-credinţa, a refuzat să-şi îndeplinească obligaţiile privind efectuarea popririi, va putea fi amendat, prin aceeaşi hotărâre, cu o sumă cuprinsă între 2.000.000 lei şi 10.000.000 lei.

(3) Dacă sumele sunt datorate periodic, poprirea se validează atât pentru sumele ajunse la scadenta, cat şi pentru cele care vor fi scadente în viitor, validarea producandu-şi efectele numai la data când sumele devin scadente.

(4) După validarea popririi terţul poprit va proceda, după caz, la consemnarea sau plata prevăzută la art. 456. În caz de nerespectare a acestor obligaţii, executarea silită se va face împotriva terţului poprit, pe baza hotărârii de validare care constituie titlu executoriu.

Alin. (1) al art. 460 a fost modificat de pct. 73 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 461

Dacă poprirea a fost înfiinţată asupra unor titluri de valoare sau asupra altor bunuri mobile incorporale, executorul va proceda la valorificarea lor potrivit dispoziţiilor secţiunii III din prezentul capitol, ţinând seama şi de reglementările speciale referitoare la aceste bunuri, precum şi la eliberarea sau distribuirea sumelor obţinute potrivit art. 562-571.

---

*) Secţiunea a V-a (art. 452 - 461) este reprodusa astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 199 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, Secţiune a V-a avea următorul conţinut: "Secţiunea a V-a. Urmărirea şi poprirea bunurilor mişcătoare ale datornicului care sunt în mina celor de-al treilea.

Art. 452. Orice creditor va putea, pe bază de titluri executorii, sa urmărească şi sa poprească pentru sumele cuprinse în titlul sau, sumele sau efectele datorate datornicului sau de către un al treilea:

a) orice alt creditor, a cărui creanta e constatată prin act scris neautentic, va putea deodată cu intentarea acţiunii, sa poprească sumele sau efectele datorate datornicului sau de către un al treilea, putind fi supus, după aprecierea autorităţii judecătoreşti, şi la darea unei cauţiuni fixată de dinsa;

b) acelaşi drept îl vor avea şi creditorii care n-au act scris, fiind însă îndatoraţi ca, o dată cu cererea de poprire şi dovada de intentarea acţiunii, sa dea şi o cauţiune de jumătatea din valoarea reclamaţiei.

În cazurile prevăzute de alineatele a şi b din acest articol, validarea se va face după ce reclamantul va fi obţinut o sentinta definitivă.

Art. 453. Aceasta poprire se va face după o cerere ce creditorul va adresa la judecătoria domiciliului celui de al treilea sau al datornicului.

Art. 454. În acesta cerere, se va arata cauza pe baza căreia se face poprirea şi suma creanţei.

Art. 455. Preşedintele va ordonă facerea popririi prin comunicarea ei celui de al treilea şi va dispune citarea acestuia şi a datornicului, precum şi comunicarea către aceştia a copiei de pe cererea de poprire.

Orice parte interesată va putea face contestaţie la poprirea încuviinţată, judecindu-se aceasta contestaţie înainte de validare, potrivit art. 400 şi următoarele din acest cod.

Art. 456. La ziua însemnată, cel de-al treilea poprit va veni înaintea judecaţii în persoana sau prin procurator.

El va declara dacă datorează suma ce se opreşte , cît este acea suma, pe bază de ce titlu, dacă mai este poprită şi de alţii, şi dacă acea datorie este exigibilă.

Iar dacă s-au poprit şi alte efecte, el le va arata starea, calitatea şi cu ce titlu le tine.

În fine, el va răspunde la orice alte explicaţii ce îi va cere preşedintele.

Art. 457. Dacă se dovedeşte ca terţul poprit este dator, instanţa va valida poprirea condamnind pe terţul poprit sa plătească suma poprită creditorului popritor.

Art. 458. Dacă sunt mai multe popriri, din partea mai multor creditori ai aceluiaşi datornic, şi pe aceeaşi valoare a acelui de al treilea, la aceeaşi instanţa, toate se vor judeca prin o singura hotărâre.

Art. 459. Orice creditor al datornicului urmărit va putea interveni la judecata de poprire prin o simpla cerere până ce nu s-a dat o sentinta definitivă asupra validării.

Art. 460. Contestaţiile de orice natura ce se vor face fie de cel de al treilea poprit, fie de datornicii popriţi, precum şi de creditorii ce urmăresc, sau între ei sau între ei şi datornici, se vor judeca de instanţa investită cu cererea de poprire, potrivit regulilor ordinare:

a) judecătorii vor putea ordonă, după împrejurări, ca valorile poprite să se depună la Casa de Consemnaţiuni;

b) hotărârea data asupra validării este supusă apelului în termen de 15 zile de la comunicarea ei.

Art. 461. Suma poprită, datorită de cel de al treilea se va distribui, după scăderea cheltuielilor, de către judecătorie între creditorii ce au urmărit, în proporţie şi după natura creanţei lor.

Acea suma li se va plati în modul şi termenii cuprinşi în titlul constitutiv al datoriei celui de al treilea."

Articolul 461^1

Abrogat.*)

---

*) Art. 461^1 a fost abrogat prin art. 1 pct. 200 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 461^1 avea următorul conţinut: " Art. 461^1. Pentru sumele datorate cu titlu de obligaţie de întreţinere, când executarea se face asupra salariului sau asupra altor venituri din munca prevăzute în art. 409, instanţa care a emis titlul executor va dispune din oficiu efectuarea popririi.

În aceste cazuri poprirea este executorie, fără a mai fi supusă validării, terţul poprit fiind obligat sa plătească creditorului suma reţinută din salariul sau celelalte venituri din munca ale debitorului, prevăzute în art. 409, după 5 zile de la data când era datorată plata lor.

Contestaţii la poprire se pot introduce în termen de 15 zile de la data primei plati făcute de către terţul poprit debitorului urmărit după punerea în executare a popririi.

Poprirea înfiinţată în condiţiile prezentului articol rămâne valabilă şi în cazul în care debitorul pensiei de întreţinere îşi schimba locul de muncă sau este pensionat. În aceste cazuri, unitatea de la care pleacă debitorul întreţinerii va trimite, prin scrisoare recomandată, titlul executor unităţii la care s-a angajat debitorul sau, după caz, organului competent de ocrotiri sociale, care de la data primirii titlului devine terţ poprit."

Articolul 462

Abrogat.*)

---

*) Art. 462 a fost abrogat prin art. 1 pct. 200 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 462 avea următorul conţinut: "Art. 462. Dacă valorile poprite sunt efecte mobile, judecata va ordonă vânzarea lor şi distribuţia preţului lor potrivit cu cele arătate la secţiunile III şi IV ale acestui capitol.
Cel de al treilea ce le tine va fi custodele lor, dacă judecata nu ordonă altfel."

Capitolul III
Urmărirea silită a fructelor neculese şi recoltelor prinse de rădăcini*)

---

*) Capitolul III este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 201 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, Capitolul III avea următoarea denumire: "Capitolul III. Executarea silită asupra veniturilor nemişcătoare"

Secţiunea I
Urmărirea fructelor prinse de rădăcini

Articolul 463

Fructele neculese şi recoltele prinse de rădăcini, care sunt ale debitorului, nu se pot urmări decât pe bază de titluri executorii; ele se pot însă sechestra potrivit art. 591 şi următoarele.*)

---

*) Art. 463 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 202 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 463 avea următorul conţinut: "Art. 463. Fructele şi recoltele neculese şi încă prinse de rădăcini, ce sunt ale datornicului, nu se pot urmări decît pe bază de titluri executorii, ele se pot însă sechestra potrivit art. 591 şi următoarele din acest cod."

Articolul 464

Urmărirea acestor fructe nu se va putea face decât în 6 săptămâni înaintea coacerii lor şi va fi precedată de o somaţie de plată cu doua zile înaintea urmăririi. Sechestrarea însă se va putea face în orice timp.

Articolul 465

Urmărirea acestor fructe se va face prin mijlocirea unui executor judecătoresc, de faţa cu ofiţerul de poliţie, primarul sau unul din ajutorii săi, sau în lipsa lor, a doi martori majori.

Articolul 466

Dispoziţiile art. 415-419, 421 şi 422 se aplică în mod corespunzător.*)

---

*) Art. 466 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 203 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 466 avea următorul conţinut: "Executorul judecătoresc va lucra potrivit cu cele prescrise la art. 415, 416 şi 417."

Articolul 467

Abrogat.*)

---

*) Art. 467 a fost abrogat prin art. 1 pct. 204 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 467 avea următorul conţinut: "Art. 467. El va aseza ca custode al fructelor pe un pindar (jitar) de cîmpuri al comunei sau pe o altă persoană din comuna unde se afla cele mai multe din fructele urmărite, cu precădere însă pe acela ce va fi arătat de creditor."

Articolul 468

Abrogat.*)

---

*) Art. 468 a fost abrogat prin art. 1 pct. 204 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 468 avea următorul conţinut: "Art. 468. (1) O copie a procesului-verbal al executorului judecătoresc se va lasă la primarul comunei.
(2) Originalul se va depune la judecătorie.
(3) Copia se va inmina şi datornicului."

Articolul 469

Executorul judecătoresc va hotărî, după caz, vânzarea fructelor sau a recoltelor asa cum sunt prinse de rădăcini sau după ce vor fi culese.*)

---

*) Art. 469 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 205 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 469 avea următorul conţinut: "Art. 469. Autoritatea judecătorească va cita pe părţi înaintea sa şi va hotărî sau respingerea urmăririi, sau vânzarea fructelor, asa cum sunt prinse de radacina, sau după ce se vor culege."

Articolul 470

Dispoziţiile art. 437 şi următoarele, precum şi ale art. 562-571 se aplică în mod corespunzător.*)

---

*) Art. 470 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 206 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 470 avea următorul conţinut: "Art. 470. (1) Vînzarea se va anunta înainte cu 3 zile cel puţin la comuna, la domiciliul datornicului şi la poarta autorităţii judecătoreşti.

(2) Ea se va face în zilele şi la ceasurile hotărâte de judecător, preferându-se zilele de duminici şi de bilci (iarmaroc), la faza locului, în localul judecătoriei sau la bilci ori tirg."

Articolul 471-487

Abrogate.*)

---

*) Art. 471-487 au fost abrogate prin art. 1 pct. 207 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 471-487 aveau următorul conţinut: "Art. 471. Vânzarea se va face pe bani gata de către executorul judecătoresc, faţa cu primarul comunei ori cu ajutorul sau şi cu datornicul, sau fie în lipsa lui, dacă se va fi chemat formal.

Art. 472. Dacă datornicul urmărit nu va avea alte mijloace de vieţuire, va putea capata de la autoritatea judecătorească a se scoate la vînzare:

a) câtimea fructelor cîte trebuie pentru hrana lui şi a familiei lui în timp de o luna;

b) câtimea nutreţului trebuincios pe timp de o luna pentru hrana vitelor ce nu se pot urmări, potrivit art. 407;

c) seminţele trebuincioase pentru semanatura.

Secţiunea a II-a

Urmărirea veniturilor unui bun nemişcător

Art. 473. Acela care va voi sa urmărească veniturile generale, precum: chiria, arenda sau alte venituri ale unui bun nemişcător al cărui proprietar sau uzufructuar este datornicul sau, va urma potrivit rinduielilor de mai jos.

Art. 474. Veniturile ce un datornic, arendaş, sau chiriaş, are din moşia sau casa arendată sau închiriată lui se vor putea asemenea urmări, respectându-se privilegiul ce legea acorda proprietarului.

Art. 475. Creditorul va face cerere la judecătoria locală, afară de convenţii contrarii, spre a obţine sechestrarea veniturilor bunului nemişcător şi a cita pe datornic în judecata.

Art. 476. (1) Dacă el are titlu autentic, neexecutor sau şi un act privat recunoscut al datornicului, judecătoria pe de o parte va incuviinta sechestrul pentru suma cuprinsă în titlu, putind supune pe creditor şi la darea unei cauţiuni pentru despăgubiri, iar pe de alta, va cita pe datornic în judecata.

(2) Pentru titlurile executorii nu se va cere cauţiune.

(3) Când nu exista act scris, sechestrul se va putea înfiinţa prin o hotărâre data în urma înfăţişării, însă numai sub dare de cauţiune, echivalenta cu a treia parte din suma urmărită.

(4) Dacă exista act scris, însă nerecunoscut, cauţiunea va putea fi de un sfert din suma urmărită.

Art. 477. (1) Îndată ce judecătorul încuviinţează sechestrul, se va publică aceasta prin afipte la usa instanţei.

(2) Judecătoria va aduce la cunoştinţa notarului de stat în circumscripţia căruia se afla imobilul ale cărui venituri se urmăresc, încheierea de încuviinţare a acestei urmăriri spre a fi transcrisă în registrele de mutaţiuni imobiliare ţinute de notariatul de stat.

Art. 478. (1) Un executor judecătoresc va merge la faţa locului şi va face proces-verbal potrivit art. 416, de diferitele venituri ce au a se aduna pe seama creditorului.

(2) Chiriaşii sau arendaşii vor fi preveniţi şi îndatoraţi a depune chiriile sau arendele datorate sau ce vor datora la judecătoria locală, potrivit hotărârii de sechestru a judecătoriei.

Art. 479. Judecătoria va putea rindui, după împrejurări, ca tot venitul să se adune direct la Casa de Consemnaţiuni, sau va putea numi un gerant special, care să administreze bunul nemişcător şi sa încaseze veniturile sau chiriile ori arenzile, pe care le va inainta Casei de Consemnaţiuni, prin mijlocirea judecătoriei.

Art. 480. (1) Îndată ce ordinul de sechestru s-a transcris, s-a afişat, s-a publicat şi s-a făcut cunoscut la faza locului prin executorul judecătoresc, vor fi nule de drept, numai de la data transcrierii, orice închirieri sau arendări ce se vor face de datornic şi orice plati de chirie sau arenzi se vor primi de dinsul în urma datei transcrierii.

(2) Vor fi asemenea nule tot de la data transcrierii orice plati făcute înainte de vreme în contra clauzelor contractului de închiriere sau arendare.

Art. 481. Dacă datornicul ocupa el însuşi, în total sau în parte, imobilul al cărui venit e sechestrat, judecătoria va putea, după împrejurări, sa ordone ca el sa deşerte, în tot sau în parte, îndată sau la un termen fix, imobilul sechestrat.

Art. 482. Dacă datornicul nu are alte mijloace de trai decît veniturile sechestrate, judecătoria va putea fixa o parte din aceste venituri ca sa servească pentru întreţinerea lui şi a familiei lui în tot timpul cît va tine sechestrarea.

Art. 483. (1) Dacă judecătoria va numi un administrator al bunului sechestrat, îl va supune la dare de cauţiune şi va fixa tot prin acea hotărâre salariul acestui administrator, precum şi felul şi limitele dreptului sau de administrare.

(2) Salariul gerantului nu va trece peste maximum de 10% după împrejurări, din veniturile neto ce va incasa.

Art. 484. La finele fiecărui an, semestru sau trimestru, după cum judecata va hotărî, administratorul va da socoteala judecătoriei faţa cu împricinaţii, citaţi spre acest sfârşit, de veniturile şi cheltuielile urmate.

Art. 485. Dacă garantul administrează rau sau nu da socotelile la termenul fixat sau trece peste atribuţiile ce i s-au dat de judecătorie, el va fi destituit şi condamnat la despăgubiri.

Art. 486. (1) Împărţirea veniturilor între creditorii sechestranţi sau intervenienţi se va face de către judecătorie în proporţie cu creanta fiecăruia.

(2) Creditorii cu dreptul de preferinta se vor plati potrivit dreptului şi rangului lor.

Art. 487. Sechestrarea veniturilor nu va inceta decît în următoarele cazuri:

a) prin consimţământul creditorilor sechestranţi şi intervenienţi;

b) prin plata creanţelor lor: capital, dobinzi şi cheltuieli;

c) prin adjudecarea silită a bunului nemişcător."

Capitolul IV
Urmărirea silită asupra bunurilor imobile*)

Secţiunea I
Bunuri imobile care pot fi urmărite

Articolul 488

(1) Sunt supuse urmăririi silite imobiliare bunurile imobile.

(2) Pot forma obiectul urmăririi silite imobiliare şi dreptul de uzufruct asupra unui bun imobil, precum şi dreptul de superficie.

(3) Dreptul de servitute poate fi urmărit silit numai o dată cu fondul dominant căruia îi profita.

Articolul 489

(1) Urmărirea imobilelor înscrise în cartea funciară se face pe corpuri de proprietate în întregimea lor.

(2) Se pot urmări în mod separat construcţiile ce formează o proprietate distinctă de sol, drepturile privitoare la proprietatea pe etaje sau pe apartamente, precum şi orice alte drepturi privitoare la bunuri pe care legea le declara imobile.

Articolul 490

(1) Urmărirea silită imobiliară se întinde de plin drept şi asupra bunurilor accesorii imobilului, prevăzute de Codul civil.

(2) Bunurile accesorii nu pot fi urmărite decât o dată cu imobilul.

Articolul 491

(1) Imobilul unui minor sau al unei persoane puse sub interdicţie nu poate fi urmărit silit înaintea urmăririi mobilelor sale.

(2) Dispoziţiile alin. 1 nu împiedica executarea silită asupra unui imobil aflat în proprietatea comuna a minorului sau a persoanei puse sub interdicţie şi a unei persoane cu capacitate deplina de exerciţiu, dacă obligaţia prevăzută în titlul executoriu este comuna.

Articolul 492

(1) Creditorul ipotecar poate urmări în acelaşi timp şi imobilele neipotecate ale debitorului sau.

(2) În cazul în care se urmăreşte un imobil ipotecat înstrăinat, dobanditorul acestui bun, care nu este personal obligat pentru creanta ipotecară, poate să ceara instanţei de executare urmărirea altor imobile ipotecate pentru

aceeaşi obligaţie, aflate în posesiunea debitorului principal. Până la soluţionarea cererii urmărirea imobilului ipotecat este suspendată.

(3) Contestaţia prin care dobanditorul se opune la scoaterea la vânzare se va putea face numai în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii biroului de carte funciară prin care s-a dispus notarea în cartea funciară a somaţiei de începere a urmăririi silite.

Articolul 493

(1) Creditorii personali ai unui debitor coproprietar sau codevalmas nu vor putea sa urmărească partea acestuia din imobilele aflate în proprietate comuna, ci vor trebui sa ceara mai întâi imparteala acestora.

(2) Creditorii personali pot urmări însă cota-parte determinata a debitorului lor din imobilul aflat în coproprietate, fără a mai fi necesar sa ceara imparteala.

Secţiunea a II-a
Formalităţile premergătoare vânzării la licitaţie

Articolul 494

Imobilele urmărite silit se valorifica prin vânzare la licitaţie publică, vânzare directa şi prin alte modalităţi admise de lege. Dispoziţiile art. 431 sunt aplicabile.

Articolul 495

În cazul în care obiectul executării silite îl formează mai multe bunuri imobile distincte ale debitorului, procedura de vânzare prin licitaţie publică se va îndeplini pentru fiecare bun în parte.

Articolul 496

În vederea identificarii imobilului urmărit, executorul judecătoresc se va deplasa la locul unde este situat acesta şi va încheia un proces-verbal de situaţie. Procesul-verbal va cuprinde, pe lângă datele prevăzute la art. 504 alin. 1 pct. 1-3, 5, 6 şi 14, şi descrierea cat mai amănunţită a imobilului urmărit.

Articolul 497

(1) După întocmirea procesului-verbal de situaţie executorul va soma pe debitor ca, dacă nu va plati, se va trece la vânzarea imobilelor cuprinse în acest proces-verbal. Somaţia de plată ce va fi comunicată debitorului va cuprinde pe lângă cele arătate de art. 387 şi datele de identificare a imobilului cuprinse în procesul-verbal de situaţie, precum şi menţiunea ca s-a luat măsura înscrierii în cartea funciară.

(2) Executorul va lua măsuri ca somaţia prevăzută la alin. 1 să fie înscrisă în cartea funciară.

(3) Când se urmăresc mai multe imobile, înscrise la acelaşi sau la birouri de carte funciară diferite, pentru o creanta garantată cu ipoteca colectivă, somaţia se va inainta biroului de carte funciară la care este înscrisă ipoteca principala, care, după ce a săvârşit notările prevăzute de lege, va trimite din oficiu o copie de pe încheierile sale biroului de carte funciară secundară.

(4) Din momentul notarii somaţiei în cartea funciară orice act de înstrăinare sau constituire de drepturi reale cu privire la imobilul urmărit este inopozabil, afară de cazul în care creditorul sau adjudecatarul s-a declarat de acord cu acel act ori debitorul sau dobanditorul imobilului a consemnat sumele necesare acoperirii creanţelor ce se urmăresc, inclusiv dobânzile şi cheltuielile de executare.

Articolul 498

(1) Închirierile sau arendările, precum şi cesiunile de venituri făcute de debitor sau deţinător după data înscrierii somaţiei arătate la art. 497 alin. 1 nu vor fi opozabile creditorului urmăritor sau adjudecatarului.

(2) Închirierile sau arendările anterioare înscrierii somaţiei sunt opozabile, în condiţiile legii, atât creditorilor urmăritori, cat şi adjudecatarului.

(3) Chiriile sau arenzile plătite debitorului urmărit înainte de scadenta nu pot fi opuse creditorilor urmăritori sau adjudecatarului decât dacă sunt constatate prin act scris cu data certa.

Articolul 499

(1) După primirea somaţiei debitorul poate cere instanţei de executare, în termen de 10 zile de la comunicare, să-i încuviinţeze ca plata integrală a datoriei, inclusiv dobânzile şi cheltuielile de executare, să se facă din veniturile imobilului urmărit sau din alte venituri ale sale pe timp de 6 luni.

(2) Instanţa sesizată potrivit alin. 1 va cita părţile în camera de consiliu şi se va pronunţa de îndată prin încheiere irevocabilă. În caz de admitere a cererii debitorului, instanţa va dispune suspendarea urmăririi silite imobiliare.

(3) Pentru motive temeinice creditorul poate solicita instanţei reluarea urmăririi înainte de expirarea termenului de 6 luni, dispoziţiile alin. 2 fiind aplicabile în mod corespunzător.

Secţiunea a III-a
Vânzarea la licitaţie

Articolul 500

(1) Dacă în termen de 15 zile de la primirea somaţiei debitorul nu plăteşte datoria, executorul judecătoresc va începe procedura de vânzare.

(2) Executorul va stabili de îndată preţul imobilului, iar în cazul în care considera necesar va cere părerea unui expert. Dispoziţiile art. 411 alin. 3 sunt aplicabile.

(3) Totodată, executorul va cere biroului de carte funciară să-i comunice drepturile reale şi alte sarcini care grevează imobilul urmărit. Titularii acestor drepturi vor fi înştiinţaţi despre executare şi vor fi citaţi la termenele fixate pentru vânzarea imobilului.

(4) Separat de preţul imobilului se va determina prin expertiza şi valoarea drepturilor de uzufruct, uz, abitaţie sau servitute, dacă aceste drepturi au fost intabulate ulterior înscrierii vreunei ipoteci; în cazul imobilelor înscrise în cartea funciară se va avea în vedere valoarea acestor drepturi menţionată în cartea funciară, iar dacă nu este înscrisă, ea se va stabili, când este cazul, prin expertiza.

Articolul 501

(1) După emiterea somaţiei şi în tot cursul executării silite executorul judecătoresc poate numi un administrator-sechestru dacă această măsură este necesară în vederea unei mai bune administrări a imobilului urmărit, precum încasarea veniturilor, efectuarea cheltuielilor necesare şi apărarea în litigiile privitoare la acest bun. De asemenea, la cererea creditorului, executorul va numi un administrator-sechestru.

(2) Administrator-sechestru poate fi numit creditorul, debitorul sau o altă persoană fizica ori persoana juridică.

(3) Administratorul-sechestru va consemna veniturile încasate şi va depune recipisa la executor.

(4) Când administrator-sechestru este numita o altă persoană decât debitorul, executorul îi va fixa drept remuneraţie o sumă, ţinând seama de activitatea depusa, stabilind totodată şi modalitatea de plată.

Articolul 502

(1) În cazul neîndeplinirii obligaţiilor stabilite în sarcina sa, administratorul-sechestru, la cererea oricărei persoane interesate, poate fi revocat de către executorul judecătoresc.

(2) De asemenea, la cerere, administratorul-sechestru poate fi obligat la despăgubiri de către instanţa de executare.

Articolul 503

(1) Dacă debitorul nu are alt mijloc de existenta decât veniturile imobilului urmărit, la cererea acestuia, executorul judecătoresc, prin proces-verbal, poate să-i fixeze o cota de cel mult 20% din aceste venituri pentru traiul lui şi al familiei sale.

(2) Împotriva măsurii luate de către executorul judecătoresc cei interesaţi se pot adresa instanţei de executare. Instanţa va cita părţile în termen scurt, în camera de consiliu, şi va hotărî prin încheiere irevocabilă.

Articolul 504

(1) În termen de 5 zile de la stabilirea preţului imobilului executorul va întocmi şi va afişa publicaţia de vânzare a acestuia, care va cuprinde următoarele menţiuni:

1. denumirea şi sediul organului de executare;
2. numărul dosarului de executare;
3. numele şi calitatea executorului;
4. numele şi domiciliul ori, după caz, denumirea şi sediul debitorului şi creditorului;
5. titlul executoriu în temeiul căruia se face urmărirea imobiliară;
6. identificarea imobilului şi descrierea lui sumară;
7. preţul la care a fost evaluat imobilul;
8. menţiunea, dacă va fi cazul, ca imobilul se vinde grevat de drepturile de uzufruct, uz, abitaţie sau servitute, intabulate ulterior înscrierii vreunei ipoteci, şi ca, în cazul în care aceste creanţe nu ar fi acoperite la prima licitaţie, se va proceda, în aceeaşi zi, la o noua licitaţie pentru vânzarea imobilului liber de acele drepturi. Preţul de la care vor începe aceste licitaţii va fi cel prevăzut de art. 509 alin. 3 şi 4;
9. data, ora şi locul vânzării la licitaţie;
10. invitaţia pentru toţi cei care pretind vreun drept asupra imobilului sa-l anunţe executorului înainte de data stabilită pentru vânzare;
11. invitaţia către toţi cei care vor sa cumpere imobilul să se prezinte la termenul de vânzare la locul fixat în acest scop şi, până la acel termen, să prezinte oferte de cumpărare;
12. menţiunea ca ofertanţii sunt obligaţi să depună, până la termenul de vânzare, o cauţiune reprezentând 10% din preţul la care a fost evaluat imobilul;
13. data afişării publicaţiei de vânzare;
14. semnatura şi ştampila executorului judecătoresc.

(2) Termenul stabilit pentru vânzare nu va fi mai scurt de 30 de zile şi nici mai lung de 60 de zile de la afişarea publicaţiei de vânzare la locul unde va avea loc licitaţia.

(3) Publicaţia de vânzare se va afişa la sediul organului de executare şi al instanţei de executare, la locul unde se afla imobilul urmărit, la sediul primăriei în a carei raza teritorială este situat imobilul, precum şi la locul unde se desfăşoară licitaţia, dacă acesta este altul decât locul unde este situat imobilul.

(4) Executorul judecătoresc, la cererea celui interesat, va anunta vânzarea la licitaţie şi într-un ziar de larga circulaţie.

(5) Debitorul va fi înştiinţat despre data, ora şi locul vânzării.

(6) Dispoziţiile art. 439 alin. 2 sunt aplicabile.

Articolul 505

În cazul în care se urmăreşte imobilul unui minor sau al unei persoane puse sub interdicţie, o copie de pe publicaţia de vânzare a imobilului se depune şi la parchetul de pe lângă instanţa de executare.

Articolul 506

(1) Persoanele care vor sa cumpere imobilul la licitaţie sunt obligate să depună la Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară*), la dispoziţia executorului judecătoresc, până la termenul stabilit pentru vânzare, o cauţiune reprezentând 10% din preţul la care a fost evaluat imobilul. Dovada consemnarii va fi ataşată ofertei de cumpărare.

(2) Nu au obligaţia de a depune cauţiunea prevăzută la alin. 1 creditorii care au creanţe în rang util, potrivit ordinii de preferinta prevăzute de art. 563 şi 564.

(3) De asemenea, sunt dispensate de cauţiunea prevăzută la alin. 1 persoanele care, împreună cu debitorul, deţin imobilul urmărit în proprietate comuna pe cote-părţi.

---

*) Pct. 86 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005 prevede următoarele:

Următorii termeni din Codul de procedură civilă se înlocuiesc astfel:

86. La articolul III alineatul 1 (din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138 din 14 septembrie 2000), liniuţa a doua va avea următorul cuprins:

"- «casa de depuneri» cu «Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară»;".

Articolul 507

(1) Vânzarea se face la sediul organului de executare sau al instanţei de executare ori la locul unde este situat imobilul sau în orice alt loc, dacă se considera ca este mai potrivit pentru buna valorificare a acestuia. În comune vânzarea se poate efectua şi la sediul primăriei în raza căreia este situat imobilul.

(2) Debitorul nu poate licita nici personal, nici prin alte persoane.

Articolul 508

(1) Vânzarea la licitaţie se face în mod public şi se va tine separat pentru fiecare imobil sau corp de proprietate.

(2) Dacă mai multe corpuri de proprietate sunt grevate cu aceeaşi ipoteca sau dacă corpul de proprietate este compus din mai multe parcele, executorul judecătoresc va putea dispune, la cererea debitorului sau a creditorului urmăritor, ca vânzarea să se facă în acelaşi timp pentru mai multe corpuri de proprietate sau separat pentru fiecare parcela în parte.

(3) În cazul când corpurile de proprietate sau parcelele se vand separat, ordinea vânzării lor va fi arătată de debitor, iar în lipsa unei asemenea menţiuni, va fi stabilită de executor.

Articolul 509

(1) Licitaţia începe prin citirea de către executor a publicaţiei de vânzare şi a ofertelor primite până la acea data.

(2) Executorul va oferi spre vânzare imobilul, prin trei strigări succesive, la intervale de timp care să permită optiuni şi supralicitari, pornind de la preţul oferit care este mai mare decât cel la care s-a făcut evaluarea potrivit art. 500 alin. 2 sau, în lipsa unei asemenea oferte, chiar de la acest preţ.

(3) Dacă imobilul este grevat de vreun drept de uzufruct, uz, abitaţie sau servitute intabulate ulterior înscrierii vreunei ipoteci, la primul termen de vânzare strigările vor începe de la preţul cel mai mare oferit sau, în lipsa, de la cel fixat în publicaţie, scăzut cu valoarea acestor drepturi socotită potrivit art. 500 alin. 4.

(4) Dacă din cauza existenţei drepturilor arătate la alin. 3 nu s-a putut obţine un preţ suficient pentru acoperirea creanţelor ipotecare înscrise anterior, socotite după datele din cartea funciară, executorul judecătoresc va relua în aceeaşi zi licitaţia pentru vânzarea imobilului liber de acele drepturi; în acest caz, strigările vor începe de la preţul menţionat în publicaţia de vânzare, fără scăderea arătată în alin. 3.

(5) În cazul în care nu este oferit nici preţul la care imobilul a fost evaluat, vânzarea se va amana la un alt termen, de cel mult 60 de zile, pentru care se va face o noua publicaţie în condiţiile art. 504 alin. 3. La acest

termen licitaţia va începe de la preţul de 75% din cel la care imobilul a fost evaluat. Dacă nu se obţine preţul de începere a licitaţiei, la acelaşi termen bunul va fi vândut la cel mai mare preţ oferit. Vânzarea se va putea face chiar dacă se prezintă o singura persoana care oferă preţul de la care începe licitaţia.

Articolul 510

(1) Executorul va declara adjudecatar persoana care, la termenul de licitaţie, a oferit preţul de vânzare potrivit dispoziţiilor art. 509. La preţ egal va fi preferat cel care are un drept de preemţiune asupra bunului urmărit.

(2) În toate cazurile, creditorii urmăritori sau intervenienţi nu pot sa adjudece bunurile oferite spre vânzare la un preţ mai mic de 75% din cel la care imobilul a fost evaluat.

Articolul 511

Executorul va întocmi un proces-verbal despre desfăşurarea şi rezultatul fiecărei licitaţii. În procesul-verbal vor fi menţionaţi toţi cei care au participat la licitaţie, sumele oferite de fiecare participant, precum şi adjudecatarul imobilului. Procesul-verbal va fi semnat de executor, creditor, debitor şi de adjudecatar.

Articolul 512

(1) Adjudecatarul imobilului va depune preţul la dispoziţia executorului judecătoresc în termen de cel mult 30 de zile de la data vânzării, ţinându-se seama de cauţiunea depusa în contul preţului.

(2) Când adjudecatar este un creditor, el poate depune creanta sa în contul preţului, fiind obligat, dacă este cazul, să depună diferenţa de preţ. Dacă exista alţi creditori care au un drept de preferinta în condiţiile art. 563 şi 564, el va depune până la concurenta preţului de adjudecare şi suma necesară pentru plata creanţelor lor, în măsura în care acestea nu sunt acoperite prin diferenţa de preţ.

Articolul 513

(1) Dacă adjudecatarul nu depune preţul în termenul prevăzut de art. 512 alin. 1, imobilul se va scoate din nou în vânzare în contul acestuia, el fiind obligat sa plătească cheltuielile prilejuite de noua licitaţie şi eventuala diferenţa de preţ. Adjudecatarul va putea sa achite la termenul de licitaţie preţul oferit iniţial, caz în care va fi obligat numai la plata cheltuielilor cauzate de noua licitaţie.

(2) Dacă la noul termen de licitaţie imobilul nu a fost vândut, fostul adjudecatar este obligat sa plătească toate cheltuielile prilejuite de urmărirea imobilului.

(3) Suma datorată potrivit alin. 1 şi 2 de fostul adjudecatar se stabileşte de executor prin procesul-verbal de licitaţie, care constituie titlu executoriu. Aceasta suma se va retine cu precădere din cauţiunea depusa.

Articolul 514

După adjudecarea imobilului către unul dintre participanţii la licitaţie, executorul, la cerere, va dispune restituirea cautiunilor depuse de ceilalţi participanţi, procedând, când este cazul, potrivit dispoziţiilor art. 513 alin. 3.

Articolul 515

La cererea adjudecatarului, executorul judecătoresc, cu acordul creditorului, poate stabili plata preţului în rate, numărul acestora, cuantumul şi data scadentei lor, precum şi suma care se plăteşte de îndată drept avans.

Secţiunea a IV-a
Actul de adjudecare

Articolul 516

După plata integrală a preţului sau a avansului prevăzut la art. 515 şi după expirarea termenului de 15 zile prevăzut la art. 401 alin. 1 lit. a), dacă imobilul a fost vândut cu plata în rate, executorul, pe baza procesului-verbal de licitaţie, va întocmi actul de adjudecare, care va cuprinde următoarele menţiuni:

1. denumirea şi sediul organului de executare;
2. numele şi calitatea executorului;
3. numărul şi data procesului-verbal de licitaţie;
4. numele şi domiciliul sau, după caz, denumirea şi sediul debitorului şi adjudecatarului;
5. preţul la care s-a vândut şi modalitatea de achitare în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate;
6. menţiunea, dacă este cazul, ca imobilul s-a vândut grevat de drepturile de uzufruct, uz, abitaţie sau servitute, ori, după caz, liber de aceste drepturi, în condiţiile prevăzute de art. 509 alin. 3 şi 4;
7. datele de identificare a imobilului;
8. menţiunea ca actul de adjudecare este titlu de proprietate şi ca poate fi înscris în cartea funciară, precum şi a faptului ca, pentru adjudecatar, constituie titlu executoriu împotriva debitorului, dacă imobilul se afla în posesiunea acestuia din urma;
9. menţiunea ca, pentru creditor, actul de adjudecare constituie titlu executoriu împotriva cumpărătorului care nu plăteşte diferenţa de preţ, în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata preţului în rate;
10. semnatura şi ştampila executorului, precum şi semnatura adjudecatarului.

Pct. 8 al art. 516 a fost modificat de Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. Nr. 217 din 27 aprilie 2001.*)
Partea introductivă şi pct. 8 al art. 516 au fost modificate de pct. 74 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.
---
*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 517

(1) Un exemplar de pe actul de adjudecare se va preda dobânditorului spre a-i servi ca titlu de proprietate şi pentru a fi înscris în cartea funciară.

(2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu plata preţului în rate, executorul va inainta un exemplar al actului de adjudecare biroului de carte funciară pentru a înscrie în cartea funciară interdicţia de înstrăinare şi grevare a imobilului până la plata integrală a preţului şi a dobânzii corespunzătoare.

(3) Executorul va preda, totodată, un exemplar al actului de adjudecare creditorului urmăritor, care îi va servi ca titlu executoriu împotriva cumpărătorului, dacă acesta nu plăteşte diferenţa de preţ.

Secţiunea a V-a
Efectele adjudecării

Articolul 518

(1) Prin actul de adjudecare proprietatea imobilului sau, după caz, un alt drept real care a făcut obiectul urmăririi silite se transmite de la debitor la adjudecatar. De la această dată adjudecatarul are dreptul la fructe şi venituri, datorează dobânzile până la plata integrală a preţului şi suporta toate sarcinile imobilului.

(2) Prin intabulare adjudecatarul dobândeşte dreptul de a dispune de imobilul vândut, potrivit regulilor de carte funciară.

(3) De la data intabulării imobilul rămâne liber de orice ipoteci sau alte sarcini privind garantarea drepturilor de creanta, creditorii putându-şi realiza aceste drepturi numai din preţul obţinut. Dacă preţul de adjudecare se plăteşte în rate, sarcinile se sting la plata ultimei rate.

(4) Ipotecile şi celelalte sarcini reale se vor radia din oficiu, afară de cele pentru care adjudecatarul ar conveni să fie menţinute; de asemenea, vor fi radiate din oficiu drepturile reale intabulate ulterior înscrierii vreunei ipoteci, dacă vânzarea s-a făcut în condiţiile prevăzute de art. 509 alin. 4, toate notările făcute cu urmărirea silită, precum şi interdicţia de înstrăinare sau de grevare, dacă exista.

(5) Dacă imobilul a fost cumpărat cu plata preţului în rate, cumpărătorul nu îl va putea instraina sau greva, fără încuviinţarea creditorilor urmăritori, înainte de plată integrală a preţului.

Articolul 519

(1) Locaţiunea şi celelalte acte juridice privitoare la imobil rămân în fiinta sau, după caz, încetează, potrivit legii.

(2) Plăţile făcute înainte de scadenta de către locatar sau alte persoane interesate sunt supuse dispoziţiilor art. 498 alin. 3.

Secţiunea a VI-a
Dispoziţii speciale

Articolul 520

Orice cerere de evicţiune, totală sau parţială, privind imobilul adjudecat se va prescrie în termen de 3 ani de la data înscrierii actului de adjudecare în cartea funciară. Aceasta prescripţie curge şi împotriva disparutilor, minorilor şi persoanelor puse sub interdicţie.

Articolul 521

În cazul în care cererea de evicţiune este introdusă înainte de imparteala preţului de adjudecare, instanţa de executare, la solicitarea adjudecatarului, va putea sa suspende, cu sau fără cauţiune, imparteala preţului până la judecarea definitivă a cererii de evicţiune.

Articolul 522

(1) Dacă a fost evins total sau parţial, adjudecatarul îl poate acţiona pe debitorul urmărit pentru a fi despăgubit.

(2) În măsura în care nu se poate indestula de la debitor, adjudecatarul îi poate acţiona pe creditorii care au încasat preţul de adjudecare, în limita sumei încasate de aceştia.

Articolul 523

(1) În tot cursul executării silite asupra bunurilor imobile, debitorul sau altă persoană interesată poate obţine desfiinţarea măsurilor asiguratorii sau de executare, consemnand la dispoziţia creditorului urmăritor întreaga valoare a creanţei, cu toate accesoriile şi cheltuielile de executare.

(2) Dispoziţiile art. 428 alin. 2-4 se aplică în mod corespunzător.

(3) În cazul în care cererea este admisă, instanţa, cu acordul debitorului, va dispune şi eliberarea sumei în mâinile creditorului.

---

*) Capitolul IV (art. 488-523) este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 208 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, Capitolul IV avea următorul conţinut: " Capitolul IV. Executarea silită asupra bunurilor nemişcătoare

Secţiunea I Bunuri care pot fi urmărite

Art. 488. Numai bunurile nemişcătoare prin natura lor pot fi obiectul unei urmăriri imobiliare.

Art. 489. Urmărirea unui bun nemişcător prin natura sa va cuprinde însă ca accesorii şi toate obiectele ce slujesc la exploatarea imobilului sau care sunt aşezate în imobil pentru veşnicie.

Art. 490. Creditorii personali ai unui împreună moştenitor sau ai unui asociat nu vor putea sa urmărească şi sa pună în vînzare partea devălmaşe a datornicului lor, în imobilele moştenirii sau societăţii. Ei vor trebui mai întâi sa ceara imparteala sau licitaţia imobilelor ce se afla în devălmăşie.

Se poate însă vinde partea devălmaşe (indiviză), dacă câtimea ei este neîndoielnic stabilită şi lămurită (lichidă).

Art. 491. Vânzarea silită a bunurilor nemişcătoare se va urmări la judecătoria unde se afla imobilul sau la alta judecătorie aleasă de părţi.

Secţiunea a II - a

Urmărirea nemişcătoarelor bunuri

Art. 492. Orice urmărire a unui imobil va începe printr-un comandament făcut de către creditor datornicului şi deţinătorului, de va fi, prin mijlocirea unui executor judecătoresc.

În cazurile în care legi speciale înlocuiesc comandamentul prin somaţii sau notificări pentru punerea în vînzare a imobilelor, acele somaţii încetează de a-şi mai avea efectul lor, de îndată ce debitorul a achitat, înainte de licitaţie, toate ratele cu dobinzile şi cheltuielile de orice natura exigibile în momentul plăţii.

Art. 493. Acest comandament se va face în persoana sau la domiciliul datornicului şi deţinătorului.

El va cuprinde copie după titlul executor, somaţia de a plati şi înştiinţarea ca, dacă nu va plati, se va face vânzarea cutăror sau cutăror nemişcătoare. El va fi iscălit de executorul judecătoresc.

Acest comandament se va transcrie de urgenta în extract îndată după comunicare, după ordinea înregistrării, într-un registru special.

Art. 494. Executorul judecătoresc va incunostiinta acest comandament, potrivit rinduielilor arătate la art. 92 şi următoarele din aceasta legiuire.

Art. 495. Dacă urmărirea se face împotriva unui nevârstnic, interzis sau pus sub consiliu judiciar, afară de copia de comandament lăsată la tutor, curator ori consiliu judiciar, se va mai incunostiinta şi parchetul de pe lângă judecătorie, care va iscăli originalul comandamentului.

Art. 496. Dacă au trecut 6 luni de la ziua comunicării comandamentului, fără ca alte acte de procedura sa fi urmat, comandamentul se considera de plin drept, ca şi când nu ar fi fost.

Art. 497. Rinduielile de la art. 493, 494 şi 495 ale acestei legiuiri sunt sub pedeapsa de nulitate.

Art. 498. Dacă după primirea comandamentului, datornicul dovedeşte înaintea judecătoriei ca venitul curat şi liber al nemişcătoarelor sale pe timp de un an este de ajuns pentru a plati toată datoria, capete, dobinzi şi cheltuieli, şi dacă el oferă sau delega aceste venituri creditorului, judecata va putea suspenda urmărirea, raminind a o reîncepe dacă alte piedici sau opoziţii s-ar ivi.

Secţiunea a III - a

Procesul verbal de situaţie, afiptele şi publicaţiile

Art. 499. După 30 de zile de la comunicarea comandamentului, executorul judecătoresc se va transporta la locul situaţiei imobilului a cărui urmărire se face şi acolo va încheia un proces-verbal de situaţie.

Acest proces-verbal va cuprinde reproducerea în extract a titlului ce se executa şi o descriere pe cît se poate mai amănunţită a imobilului.

Art. 500. Afiptele şi publicaţiile vor cuprinde:

1. numele, prenumele, profesia şi domiciliul ori reşedinţa creditorului ce urmăreşte şi ale datornicului urmărit;
2. titlul executor pe baza căruia se face urmărirea, în extract;
3. arătarea bunurilor nemişcătoare care se urmăresc, adică:

- dacă este o casa: comuna, strada, numărul sau localitatea unde se afla acea casa;
- dacă este moşie, un pământ sau orice avere rurală: arătarea judeţului, plăşii, a comunei şi a unora din vecinii acelui imobil, precum şi descrierea amănunţită a imobilului din procesul-verbal de situaţie.

Art. 501. După fixarea termenului de vînzare, preşedintele judecătoriei va cere notariatului de stat în raza căruia se afla bunul nemişcător care urmăreşte, sa caute în registrul ipotecilor şi să facă o lista specială de toate inscripţiile, transcripţiile de privilegii sau ipoteci, ce exista asupra nemişcătorului urmărit.
Notariatul de stat este obligat sa înainteze lista cerută în termen de 5 zile. Grefierul va înscrie pe marginea acestei liste orice cereri sau reclamaţii s-ar face, precum şi suma fiecărei creanţe.
Art. 502. Afiptele şi publicaţiile vor mai cuprinde:
1. locul, ziua şi ora când are să se facă vânzarea şi adjudecarea bunului nemişcător;
2. preţul ce creditorul urmăritor va arata, în cererea ce va trebui să facă judecătoriei, înainte de plată taxelor de afipte şi publicaţii;
3. condiţii ce va fi având vânzarea şi diferitele sarcini sau alte împrejurări ale nemişcătorului până atunci cunoscute;
4. somaţia către toţi acei care ar pretinde vreun drept de chirie, privilegiu sau ipoteca, ca înaintea adjudecării sa arate judecătoriei pretenţiile lor, sub pedeapsa de a nu li se mai tine în seama.
Art. 503. Un judecător însărcinat de preşedinte va face tabloul ordinii creditorilor după care ei au a se plati, potrivit cu titlurile lor de preferinta.
Acest tablou se va face 4 săptămâni după ce dintâi publicaţie a urmăririi.
Oricare din creditori sau din persoanele interesate va avea dreptul sa ia cunoştinţa sau copie de pe acest tablou al ordinii, până în momentul adjudecării.
Contestaţia asupra punctelor cuprinse în tablou se va face mai întâi înaintea judecătorului.
Acesta va cauta sa împace pe părţi.
Dacă nu va putea, va trimite contestaţia înaintea judecătoriei spre a se judeca, potrivit articolelor 522 şi următoarele din acest cod.
Art. 504. Afiptele se vor lipi:
1. la usa judecătoriei;
2. la poarta sau pe pereţii casei ce are să se adjudece;
3. în comuna unde este aşezat bunul rural ce are să se vinda.
Art. 505. Abrogat prin Decretul nr. 208/1950.
Art. 506. Un exemplar de pe aceasta publicaţie se va incunostiinta în persoana sau la domiciliul datornicului urmărit şi deţinătorului de va fi, precum şi tuturor creditorilor care au ipoteca sau privilegiu cunoscut, până la emiterea publicaţiilor.
Aceasta încunoştiinţare se va face creditorilor ipotecari sau privilegiaţi, la domiciliul ales de ei cu ocazia luării inscripţiei, chiar dacă, de fapt, n-ar domicilia acolo.
Art. 507. Vânzarea nu se va face decît după 5 zile din ziua afişării ultimelor afipte, potrivit art. 504.
Art. 508. O copie de pe aceasta publicaţie se va depune la parchetul de pe lângă judecătorie ori de cîte ori se urmăreşte averea unui nevârstnic, interzis sau pus sub consiliu judiciar.
Art. 509. Toate formalităţile arătate la art. 499, 500, 502, 504 şi până la 598 inclusiv din acest cod vor fi observate sub pedeapsa de nulitate a urmăririi, afară numai de greşelile parţiale în descrierea bunurilor urmărite.
Art. 510. Se va tine la grefa un dosar special pentru fiecare urmărire de bun nemişcător, în care se vor trece toate actele şi incidentele privitoare la urmărire şi adjudecare.
Secţiunea a IV - a
Efectele urmăririi bunurilor nemişcătoare
Art. 511. Va fi nulă de drept orice înstrăinare a nemişcătorului urmărit facuta de datornic în urma transcrierii comandamentului.
Art. 512. Cu toate acestea aceasta înstrăinare îşi va avea toată tăria sa dacă, înainte de adjudecare, cumpărătorul a dobândit ratificarea creditorului sau creditorilor ce urmăresc vânzarea dau dacă a consemnat sumele trebuincioase spre a plati în întregul lor toate creanţele lor, capete, dobinda şi cheltuieli.
Art. 513. Închirierile sau arendările făcute de datornic după data transcrierii comandamentului vor fi anulate, dacă creditorul sau creditorii ce urmăresc vor cere aceasta.
Închirierile sau arendările dinainte nu vor putea fi anulate, în tot sau în parte, decît când vor fi fost făcute în frauda creditorilor. Nu se vor tine în seama plăţile făcute înainte de vreme împotriva tocmelilor cuprinse în contractul de închiriere sau arendare.
Secţiunea a V - a
Păstrarea bunurilor nemişcătoare urmărite
Art. 514. De la comandament până ce ordonanţa de adjudecare va rămâne definitivă, păstrarea bunurilor urmărite va fi încredinţată datornicului urmărit.
Prin urmare, el nu va putea face nici o tăiere de lemne şi nu va putea aduce nici o stricăciune imobilului, sub pedeapsa de despăgubiri şi chiar de urmărire criminală, de va fi cazul.

Art. 515. Judecătoria însă va putea, după cererea unui sau mai multor din creditori, ca sa încredinţeze păstrarea nemişcătorului bun unui alt conservator şi, după împrejurări, el va putea indatora pe datornic să se strămute din imobilul în care va fi locuind.
Art. 516. Conservatorul va fi, până ce ordonanţa va rămâne definitivă, însărcinat:
- cu paza imobilului urmărit;
- cu adunarea chiriilor, arendelor şi altor venituri;
- cu recolta şi cu vânzarea fructelor care se va face potrivit art. 470.
Art. 517. Conservatorul va fi dator sa dea socoteala judecătoriei, faţa cu părţile chemate în regula, despre venituri şi cheltuieli, în zece zile după adjudecare, sau la termenul fixat de judecătorie, sub pedeapsa, în caz de neurmare, de a fi destituit, lipsit de salariul sau şi condamnat la despăgubiri.
Art. 518. Produsul administraţiei conservatorului, îndată după încasare, se va depune prin judecătorie la Casa de Depuneri şi Consemnaţiuni, spre a fi împărţit creditorilor împreună cu preţul nemişcătorului.
Art. 519. Dacă datornicul nu are alt mijloc de vieţuire decît fructele sau veniturile bunurilor urmărite, judecătoria va putea, în timpul urmăririi, să-i dea un ajutor din aceste venituri pentru vieţuirea lui şi a familiei lui.
Secţiunea a VI - a
Concursul mai multor urmăriri imobiliare
Art. 520. Dacă mai mulţi creditori au făcut comandament urmărind acelaşi imobil, toate urmăririle lor se vor întruni ca să se facă una singura pentru toţi, după cererea lor sau chiar din oficiu.
Toţi creditorii ce se vor întruni la o urmărire au drept egal, afară numai dacă titlul sau calitatea lor le acorda un alt drept de prioritate sau precădere.
Când un imobil este urmărit înaintea mai multor judecătorii, întrunirea se va face la judecătoria aleasă în prima ipoteca, iar în lipsa unei asemenea alegeri, la judecătoria situaţii imobilului.
Retragerea unui creditor pentru orice cauza nu poate întrerupe cursul urmăririi sau al vânzării, întrucât ceilalţi creditori courmăritori nu consimt la aceasta.
Art. 521. Când se fac mai multe cereri de urmărire asupra diferitelor bunuri nemişcătoare ale aceluiaşi datornic, judecătoria va putea, după cererea datornicului, sa amine cererile de urmărire de mai în urma, dacă se va crede ca din vânzarea nemişcătorului sau nemişcătoarelor urmărite de mai înainte se vor putea despăgubi şi creditorii ce au urmărit mai în urma.
Secţiunea a VII - a
Opoziţii şi cereri incidente la o urmărire de bunuri nemişcătoare
Art. 522. Opoziţiile ce se fac în contra unei urmăriri de nemişcătoare, sau din partea datornicului, ori a creditorilor săi, sau din partea altor al treilea care intervin, sau pentru a se anula urmărirea sau pentru revendicarea ori păstrarea unui drept de proprietate sau a oricărui alt drept asupra nemişcătoarelor urmărite, se vor face prin cerere în scris către judecătoria prin care s-a făcut urmărirea:
a) ele nu vor putea fi făcute decît cu cel puţin 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie şi nu vor fi primite decît după ce taxele citaţiilor vor fi plătite;
b) în ce priveşte nulitatea actelor de procedura în tot timpul urmăririi, ea se va putea invoca chiar în ziua vânzării cu ocazia licitaţiei, fără cerere în scris.
Art. 523. Aceste cereri de opoziţii vor fi motivate, vor arata actele şi titlurile pe care se întemeiază şi care vor trebui să fie depuse în copii, certificate pentru conformitate de reclamant, la grefa judecătoriei odată cu cererea, sub pedeapsa de nulitate.
Ele vor fi iscălite de partea reclamanta sau de un împuternicit al său special cu procura legalizată.
Dacă în timpul judecaţii partea va declara ca se slujeşte şi de alte acte, instanţa va chibzui, putind acorda un nou termen de înfăţişare.
Reclamantul va fi obligat ca, în cererea de opoziţie, să-şi aleagă un domiciliu în oraşul de reşedinţa al judecătoriei, sub pedeapsa de nulitate.

Articolul 524-561

Abrogate.*)

Art. 524-561 au fost abrogate prin art. 1 pct. 209 din Ordonanţa de urgenta nr. 138 din 2000 publicată în Monitorul Oficial nr. 479 din 2 octombrie 2000.
"Art. 524. Judecătoria, de îndată, va incuviinta citarea atât a creditorului sau a creditorilor ce urmăresc, cît şi a datornicului urmărit, comunicindu-li-se şi copie după cerere.
Art. 525. Judecătoria se va pronunţa asupra tuturor opoziţiilor de orice natura înaintea zilei pentru adjudecare.
Secţiunea a VIII - a
Amînarea adjudecării
Art. 526. Dacă prin contestaţie se cere desfiinţarea urmăririi pentru nulitatea titlului pe baza căruia se urmăreşte, judecătoria va judeca temeinicia acestei contestaţii.

Dacă contestaţia este bazată pe o cerere prin care însăşi proprietatea nemişcătorului urmărit e reclamata, în total sau în parte, judecătoria, apreciind seriozitatea cererii, va putea sa amine vânzarea până când cererea de revendicare se va judeca definitiv. Judecătoria, în cazul revendicării numai a unei părţi din imobilul sau imobilele urmărite, va putea chiar sa proceadă la vînzare, scotind din licitaţie ceea ce este contestat sau sa amine pentru tot. În aceste cazuri, judecătoria va putea, după împrejurări, sa oblige pe contestator şi la darea unei cauţiuni ce o va fixa.
Art. 527. Când judecătoria va respinge contestaţia, va face de îndată vânzarea, hotărârile date în aceste cazuri nefiind supuse decît recursului o dată cu ordonanţa de adjudecare.
În cazul când judecătoria admite contestaţia, aceste hotărâri vor fi supuse apelului potrivit art. 402 din acest cod.
Dacă instanţa de apel schimba sentinta judecătoriei şi recursul nu s-a făcut în termenul prevăzut de art. 402, ea va trimite afacerea la aceeaşi judecătorie, care va face noi publicaţii de vînzare în termenul arătat de art. 529 din acest cod şi va continua cu urmărirea.
Art. 528. Adjudecarea se va mai amina:
1. când aceasta se va cere de creditorul ce urmăreşte şi de datornic şi când creditorii care au intervenit nu se împotrivesc;
2. când executarea hotărârii sau a actului pe baza căruia se face urmărirea s-a suspendat.
Art. 529. În orice caz, amînarea adjudecării nu poate fi mai scurta de 4 săptămâni.
Alte publicaţii şi afipte noi se vor face în doua săptămâni cel puţin înaintea zilei din nou hotarita pentru adjudecare. Cu aceste noi publicaţii şi afipte se va urma potrivit art. 504, 506 şi 508 din acest cod.
Secţiunea a IX - a
Licitaţia şi adjudecarea bunurilor nemişcătoare urmărite
Art. 530. Vînzarea nemişcătoarelor urmărite se va face în ziua anunţată pentru licitare şi care va fi după expirarea celor 5 zile ale afişării.
Art. 531. Licitaţia se va începe prin citirea încunoştinţărilor şi publicaţiilor, a condiţiilor vânzării, a sarcinilor ce exista asupra nemişcătorului, a opoziţiilor şi a hotărîrilor care le-au judecat.
Art. 532. Şedinţa va fi publică şi telalii vor anunta începutul licitaţiei.
Art. 533. Strigările se vor începe numai după ce creditorul ce a urmărit ori unul din creditorii ce au intervenit va declara ca voieşte a face vânzarea.
În caz contrar, licitarea se închide şi nu se va putea deschide decît după o noua cerere a unuia din creditorii ce au urmărit sau care au intervenit şi după noi publicaţii şi noi termene. Termenul cel nou al adjudecării nu va putea fi mai scurt de 20 zile de la ziua publicării, nici mai lung de 60 zile.
Cheltuielile făcute cu prima urmărire închisă vor fi în sarcina creditorului ce a urmărit.
Art. 534. În ziua adjudecării provizorii, strigările vor începe de la preţul indicat de creditor în afipte şi publicaţii.
Art. 535. Orice persoană solvabilă şi capabilă de a contracta şi a dobîndi bunurile ce se vînd, va putea lua până la licitare şi da un preţ mai mare.
Judecătoria va aprecia care dintre concurenţi vor trebui să depună o garanţie de a douăzecea parte a preţului fixat, potrivit art. 534 din acest cod.
Judecătoria, la începutul licitaţiei, va pune în vedere concurenţilor, ori care ar fi, rinduielile art. 266 şi 549 din Codul penal.
Datornicul nu va putea concura nici personal şi nici prin persoana interpusă.
Solvabilitatea, capacitatea şi interpoziţia sunt lăsate la aprecierea sumară şi imediata a judecătoriei.
Cei ce iau parte la licitaţie ca mandatari vor trebui să prezinte o procura specială legalizată, care se va opri la dosarul vânzării.
Art. 536. Grefierul şi executorul judecătoresc vor tine liste de numele persoanelor ce au luat parte la licitaţie şi de sumele cu care au concurat.
Art. 537. Strigările se vor repeta de trei ori: între fiecare strigare va fi neapărat un interval de cinci minute cel puţin. Vorbirea despre aceasta se va face de către grefier.
Bunul se va adjudeca asupra aceluia care la cea din urma strigare va fi dat preţul cel mai mare.
Dacă nimeni nu a dat un preţ mai mare decît acela care s-a pus de creditor şi cu care s-a deschis licitaţia, bunul se va putea adjudeca asupra acelui creditor.
În lipsa de mai mulţi concurenţi, se va putea adjudeca imobilul asupra acelui ce va fi oferit un preţ mai mare decît cel oferit de creditor.
Art. 538. Adjudecatarul va iscăli lista cu preţul cu care s-a adjudecat bunul asupra-i şi nu se va mai putea retrage din momentul când s-a pronunţat de judecător cuvintul "adjudecat".
Art. 539. Judecătoria va încheia îndată proces-verbal despre toate şi va anunta pe părţile prezente ca peste 8 zile sa vina iarăşi la judecătorie. Acest termen se va afişa la usa instanţei.
Art. 540. În timpul acestor 8 zile şi în ziua de supralicitare, orice altă persoană capabilă va putea sa supraliciteze, adică sa dea un preţ cu a zecea parte cel puţin mai mare peste preţul cu care s-a adjudecat bunul. Nu se va primi supralicitarea fără depunerea adaosului de a zecea parte.

Art. 541. Supralicitatorul va arata adaosul prin o cerere scrisă şi iscălită către tribunalul popular.
Art. 542. În ziua fixată pentru supralicitare, judecătoria va pune din nou bunul în licitare, dacă creditorul urmăritor sau intervenienţii stăruiesc în vînzare, incepindu-se de la preţul dat de supralicitator.
Bunul se va adjudeca definitiv asupra aceluia care, la aceasta a doua licitare, va da preţul cel mai mare.
Se vor observa rinduielile art. 533 în acest cod.
Art. 543. Dacă în timpul acelor 8 zile nu s-a ivit nici o propunere de supralicitare şi, dacă la noua înfăţişare din ziua a opta nu va da nimeni un preţ mai mare, bunul va rămâne pe seama primului adjudecatar.
Secţiunea a X - a
Consemnarea preţului adjudecării
Art. 544. Adjudecatarul este obligat să depună la Casa de Consemnaţiuni sau administraţia financiară de judeţ, preţul în numerar, taxa executorilor judecătoreşti pentru emiterea ordonanţei şi taxa de înregistrare, în termen de o luna de la data adjudecării definitive.
Taxa executorilor judecătoreşti pentru emiterea ordonanţei şi taxa de înregistrare nu intră în preţul vânzării, ci sunt în sarcina adjudecatarului.
Preţul se va putea depune şi în efecte de ale statului sau garantate de stat; în acest caz, însă, se vor depune efecte cu cuponul curent şi cu un adaos de zece la suta peste preţ.
Efectele se vor socoti după cursul zilei de depunere.
Când preţul este depus în efecte, adjudecatarul va fi obligat ca în termen de 7 zile de când ordonanţa de adjudecare va deveni executorie să depună preţul în numerar în locul efectelor cu dobinda legală din ziua depunerii efectelor.
După expirarea acestui termen, efectele depuse se vor transforma în numerar din oficiu prin mijlocirea sindicului bursei, raminind adjudecatarul răspunzător de orice diferenţa ce s-ar ivi, precum şi în drept a-şi primi prisosul.
Art. 545. Dacă adjudecatarul este creditor ipotecar sau privilegiat, în rang util şi necontestat, creanta să se va putea depune drept preţ.
Judecătoria nu se va pronunţa decît după expirarea unui termen de 5 zile de la depunerea creanţei asupra admisibilităţii ei de drept preţ.
Dacă în acest interval se iveşte vreo contestaţie judecătoria o va judeca de urgenta citindu-se părţile, fără apel în caz de admiterea creanţei.
În caz de respingerea creanţei, adjudecatarul va avea dreptul de apel în termen de 10 zile de la data hotărârii prin care creanta s-a respins.
Art. 546. Dacă, la expirarea termenelor sus citate, adjudecatarul nu va aduce recipisa de depunerea preţului la Casa de Consemnaţiuni sau administraţia financiară a judeţului, precum şi recipisa de plată taxelor, şi de înregistrare, judecătorie sau de la sine, sau după cererea uneia din părţile interesate, va pune bunul din nou în licitaţie în socoteala adjudecatarului.
Garanţia depusa de adjudecatar nu i se va elibera, decît după ce ordonanţa de adjudecare a imobilului va fi rămasă definitivă şi nu-i va fi aplicabil art. 550 de mai jos.
Art. 547. Aceasta noua licitaţie se va incunostiinta datornicului urmărit, adjudecatarului în socoteala căruia se face vânzarea şi creditorilor urmăritori şi intervenienţi, în persoana sau la domiciliu, şi se va publică potrivit art. 504 din aceasta legiuire.
Termenul adjudecării nu poate fi mai scurt de 20 zile, nici mai lung de 60 zile din ziua publicaţiilor.
Art. 548. În aceasta noua publicaţie se va cuprinde pe lângă cele arătate la art. 500 şi 502, numele adjudecatarului care nu a depus preţul şi suma cu care se adjudecase asupra-i.
Aceasta suma va sluji ca punct de plecare la noua adjudecare.
Art. 549. Dacă în ziua însemnată pentru adjudecare nimeni nu va da un preţ mai mare peste vechiul adjudecatar şi dacă acesta va depune în acea zi preţul adjudecării sale, cu dobinda legală din ziua când trebuia să depună preţul şi cheltuielile ce au ocazionat noua adjudecare, el va fi menţinut în calitatea sa de adjudecatar.
Art. 550. Dacă, din contra, el nu va depune acest preţ, bunul se va adjudeca pe seama aceluia care va da un preţ fie şi mai mic; iar fostul adjudecatar va fi condamnat a plati diferenţa până la preţul primei adjudecări cu dobinda legală şi cheltuielile ocazionate cu noua adjudecare, prin sentinta de adjudecare în cont.
Aceasta sentinta va fi fără apel.
Secţiunea a XI - a
Actele de adjudecare şi recursul în contra lor
Art. 551. Îndată după sfârşitul adjudecării şi depunerea preţului, potrivit art.544 sau 545 din acest cod, judecătoria va da adjudecatarului ordonanţa de adjudecarea nemişcătorului.
Ordonanţa va cuprinde, pe scurt, jurnalul de adjudecare desăvârşită, individualizarea nemişcătorului adjudecat, numele fostului proprietar şi al adjudecatarului şi arătarea plăţii preţului, în întregime, a taxelor de executare, timbrul şi impozitul proporţional.
Completul judecătoriei va semna atât originalul ordonanţei ce se va preda părţi, cît şi acel ce va rămâne la dosar.

Aceasta ordonanţa se va transcrie în registrele de mutaţii ţinute de notariatul de stat corespunzător instanţei de executare.
Ordonanţa de adjudecare este supusă recursului.
Art. 552. Datornicul urmărit, creditorii sau orice altă persoană interesată pot face recurs împotriva ordonanţei de adjudecare, în termen de 40 zile de la data transcrierii acesteia, potrivit art. 551 alin. 4.
Art. 553. Acest recurs se va judeca de urgenta; el va fi suspensiv de executare.
Art. 554. În curgerea acestor 40 zile, preţul adjudecării se va păstra la Casa de Consemnaţiuni şi nemişcătorul nu se va da în posesia adjudecatarului, urmînd a fi conservat potrivit rinduielilor arătate în art. 514 până la 519 din aceasta legiuire.
Art. 555. Ordonanţa de adjudecare se va putea casa în cazurile următoare:
1. când s-a călcat vreo rinduiala a legii prescrisă sub pedeapsa de nulitate, potrivit articolelor de mai sus şi art. 105 din acest cod;
2. pentru cauza de incompetenta, exces de putere şi omisiune esenţială.
Art. 556. Dacă ordonanţa se casează, judecătoria care a făcut urmărirea va continua procedura şi actele urmăririi de la actul casat.
Sumele consemnate se vor restitui adjudecatarului.
Art. 557. Când cele 40 zile s-au sfârşit, fără să se facă cerere în casare sau când cererea aceasta s-a respins şi s-au îndeplinit dispoziţiile art. 544 din acest cod, ordonanţa de adjudecare se va executa, de va fi loc şi preţul se va urmări între creditori.
Partea interesată va dovedi neatacarea cu recurs a ordonanţei de adjudecare printr-un certificat eliberat de instanţa competenţa, potrivit legii, sa primească cererea de recurs.
Secţiunea a XII - a
Efectele adjudecării
Art. 558. Ordonanţa de adjudecare, rămasă definitivă şi executată, trece adjudecatarului dreptul ce avea şi urmăritul asupra bunului vîndut; imobilul însă rămâne liber de orice privilegiu sau ipoteca la care era supus.
Art. 559. În privinta contractelor de încheiere sau arendare ale bunului adjudecat, se va urma potrivit art. 513 alin. 2 din aceasta legiuire.
Art. 560. Ordonanţa de adjudecare are puterea unui titlu executor, observându-se însă dispoziţiile art. 557 din acest cod.
În privinta transmiterii dreptului de proprietate şi folosinţă asupra persoanei adjudecatarului, aceasta ordonanţa are efect retroactiv din momentul chiar al depunerii preţului.
Art. 561. Orice cerere de evicţiune, totală sau parţială a bunului adjudecat, se va prescrie în termen de 5 ani, din momentul executării ordonanţei de adjudecare.
Aceasta prescripţie va curge şi contra absenţilor, nevârstnicilor, interzişilor şi celor puşi sub consiliu judiciar.
Dacă cererea de evicţiune se va face înainte de imparteala preţului adjudecării, judecătoria va putea, după cererea adjudecatarului, găsind cererea de evicţiune serioasă, sa suspende, cu sau fără cauţiune, imparteala preţului până la judecata definitivă a cererii în revendicare.
Când cererea în revendicare va fi facuta după imparteala preţului adjudecării, se va urma după dreptul comun.
Prescripţiile începute la epoca publicării acestui codice se vor regula după legile cele vechi.
Cu toate acestea, prescripţiile începute mai înainte de punerea în aplicare a acestui cod şi pentru a căror împlinire ar trebui sa treacă mai mult de 5 ani, se vor împlini după trecere de 5 ani, cu începere de la data punerii în executare a legii de faţă."

Capitolul V
Eliberarea şi distribuirea sumelor realizate prin executarea silită **)

Articolul 562
Suma de bani realizată prin executarea silită se eliberează creditorului urmăritor până la acoperirea integrală a drepturilor sale, iar suma rămasă disponibilă se preda debitorului.

Articolul 563
(1) În cazul în care executarea silită a fost pornită de mai mulţi creditori sau când, până la eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare, au depus şi alţi creditori titlurile lor, executorul judecătoresc procedează la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferinta, dacă legea nu prevede altfel:
a) creanţele reprezentând cheltuieli de judecată, pentru măsuri asiguratorii sau de executare silită, pentru conservarea bunurilor al căror preţ se distribuie, precum şi orice alte cheltuieli făcute în interesul comun al creditorilor;
b) creanţele reprezentând salarii şi alte datorii asimilate acestora, pensiile, sumele cuvenite şomerilor, potrivit legii, ajutoarele pentru întreţinerea şi îngrijirea copiilor, pentru maternitate, pentru incapacitate temporară de muncă, prevenirea imbolnavirilor, refacerea sau întărirea sănătăţii, ajutoarele de deces, acordate în cadrul

asigurărilor sociale, precum şi creanţele reprezentând obligaţia de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrităţii corporale sau a sănătăţii;

c) creanţele rezultând din obligaţia de întreţinere, alocaţii pentru copii sau obligaţia de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existenta;

d) creanţele bugetare provenite din impozite, taxe, contribuţii şi din alte sume stabilite potrivit legii, datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale şi bugetelor fondurilor speciale;

e) creanţele rezultând din împrumuturi acordate de stat;

f) creanţele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietăţii publice prin fapte ilicite;

g) creanţele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau executări de lucrări, precum şi din chirii sau arenzi;

h) creanţele reprezentând amenzi cuvenite bugetului de stat sau bugetelor locale;

i) alte creanţe.

(2) În cazul creanţelor care au aceeaşi ordine de preferinta, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată se repartizează între creditori proporţional cu creanta fiecăruia.

Articolul 564

Dacă exista creditori care, asupra bunului vândut, au drepturi de gaj, ipoteca sau alte drepturi de preferinta conservate, în condiţiile prevăzute de lege, la distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunului, creanţele lor vor fi plătite înaintea creanţelor prevăzute la art. 563 alin. 1 lit. b).

Art. 564 a fost modificat prin Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. Nr. 217 din 27 aprilie 2001.*) Art. 564 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 74 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 565

Dobânzile şi penalităţile sau alte asemenea accesorii ale creanţei principale vor urma ordinea de preferinta a acestei creanţe.

Articolul 566

(1) În cazul în care unul dintre titlurile depuse de creditorii urmăritori conţine obligaţia debitorului de a plati o sumă de bani în mod periodic, iar bunurile rămase în patrimoniul debitorului după efectuarea executării sau veniturile sale nu asigura plata în viitor a ratelor datorate, executorul judecătoresc sau partea interesată va sesiza instanţa în circumscripţia căreia se face executarea. Instanţa va stabili suma globală cu care creditorul va participa la distribuirea sumei realizate prin urmărire. Încheierea se da cu citarea părţilor şi este supusă numai recursului.

(2) Dacă debitorul a decedat şi se constată că, în raport cu numărul moştenitorilor, locul unde aceştia se găsesc, modul în care s-a făcut imparteala moştenirii sau cu alte asemenea împrejurări, plata în rate a creanţelor este greu de realizat, instanţa poate, la cererea creditorului, sa procedeze potrivit alin. 1, stabilind suma totală ce se cuvine creditorului, precum şi suma pe care o va plati fiecare moştenitor în parte.

Articolul 567

(1) Creanţele condiţionale sau afectate de un termen suspensiv se vor plati potrivit ordinii de preferinta prevăzute la art. 563 şi 564.

(2) Dacă condiţia este rezolutorie, nu se va putea elibera creditorului suma cuvenită decât dacă acesta va da o cauţiune sau va constitui o ipoteca în favoarea celor care ar trebui să se folosească de această sumă în cazul îndeplinirii condiţiei.

(3) Dacă condiţia este suspensivă, suma cuvenită creditorului va fi distribuita creditorilor care vin după acesta, dacă aceştia vor da o cauţiune sau vor constitui o ipoteca pentru a garanta restituirea sumei primite în caz de îndeplinire a condiţiei.

(4) În cazul în care creditorii prevăzuţi la alin. 2 şi 3 nu dau o cauţiune sau nu constituie o ipoteca, suma se va consemna la Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară*) până la îndeplinirea condiţiei rezolutorii sau suspensive.

Alin. (1) al art. 567 a fost modificat prin Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001**) publicată în M. Of. Nr. 217 din 27 aprilie 2001.

Alin. (1) al art. 567 a fost modificat de pct. 76 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Pct. 86 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005 prevede următoarele:

Următorii termeni din Codul de procedură civilă se înlocuiesc astfel:

86. La articolul III alineatul 1 (din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138 din 14 septembrie 2000), liniuţa a doua va avea următorul cuprins:

"- «casa de depuneri» cu «Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară»;".

**) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 568

Dacă creanta este afectată de un termen suspensiv, aceasta se va plati chiar dacă termenul nu s-a împlinit. Când o astfel de creanta este fără dobânda, plata înainte de termen nu se va face decât dacă se scade dobânda cuvenită până la împlinirea termenului. Dacă însă creditorul nu este de acord să se facă scăderea, partea să se va consemna la Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară*), pentru a fi eliberata la împlinirea termenului.

---

*) Pct. 86 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005 prevede următoarele:

Următorii termeni din Codul de procedură civilă se înlocuiesc astfel:

86. La articolul III alineatul 1 (din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 138 din 14 septembrie 2000), liniuţa a doua va avea următorul cuprins:

"- «casa de depuneri» cu «Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau orice alta instituţie bancară»;".

Articolul 569

(1) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare se poate face numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când executorul va proceda, după caz, la eliberarea sau distribuirea acesteia, cu citarea părţilor şi a creditorilor care şi-au depus titlurile.

(2) În cazul valorificării bunurilor grevate de un drept de gaj ori ipoteca sau de alte drepturi reale dobândite după înscrierea vreunei garanţii reale asupra acestor bunuri, despre care a luat cunoştinţa în condiţiile art. 425 ori art. 500 alin. 3, executorul este obligat sa încunoştinţeze din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost constituite aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea preţului.

(3) În acest caz, titularii drepturilor de uzufruct, uz, abitaţie şi servitute, stinse prin adjudecare, vor fi trecuţi în ordinea înscrierii cu valoarea acestor drepturi înscrise în cartea funciară, iar dacă nu este înscrisă, cu valoarea determinata potrivit art. 500 alin. 4, care poate fi contestată în condiţiile art. 570 alin. 2.

Articolul 570

(1) Despre eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare, executorul va întocmi de îndată un proces-verbal, care se va semna de persoanele interesate care sunt prezente.

(2) Cel nemulţumit de modul stabilit pentru eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare poate cere executorului sa consemneze obiecţiile sale în procesul-verbal, care poate fi contestat în termen de 3 zile. Contestaţia suspenda de drept eliberarea sau, după caz, distribuirea. Judecata ei se face de urgenta şi cu precădere, cu citarea în termen scurt a părţilor.

Articolul 571

După întocmirea procesului-verbal prevăzut de art. 570 alin. 1 nici un creditor nu mai este în drept sa ceara a participa la distribuirea sumelor rezultate din executarea silită.

**) Capitolul V este reprodus asa cum a fost modificat prin art. 1 pct. 210 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, Capitolul V avea următorul conţinut:

"Capitolul V. Tablou de imparteala preţului nemişcătoarelor

Secţiunea I

Deschiderea distribuţiei şi înfăţişarea titlurilor

Art. 562. Îndată ce ordonanţa de adjudecare a devenit executorie, creditorii vor depune titlurile creanţei lor pentru facerea tabloului de imparteala.
Acest tablou va cuprinde:
1. diferite cheltuieli ale urmăririi şi plăţile agenţilor urmăritori;
2. creanţele fiecărui creditor privilegiat sau ipotecar, după rangul privilegiului sau ipotecii sale;
3. creanţele simple sau chirografare.
Secţiunea a II - a
Închiderea distribuţiei şi plata creanţelor
Art. 563. Titlurile creanţelor ce s-au plătit integral se vor depune la grefa spre a se da datornicului urmărit.
Dacă o creanta se va plati numai în parte, judecătorul va insemna pe dinsa partea ce se plăteşte şi titlurile se înapoiază tot creditorului.
Art. 564. Judecătoria, pe baza tabloului de imparteala a creanţelor, asa precum definitiv sunt înscrise în tablou, va încheia proces-verbal despre creanţele ce au a se plati îndată şi va da fiecărei părţi un mandat de plată cuvenită, din preţul adjudecării asupra Casei de Depuneri şi Consemnaţiuni.
Va mai trimite către aceasta Casa şi un extract de pe tabloul de imparteala.
Art. 565. Aceasta Casa va plati fiecărei părţi după mandatul sau.
Fiecare parte va iscăli de primirea plati, atât pe mandatul de plată, cît şi pe marginea extractului din tablou.
Îndată ce toate plăţile s-au făcut, Casa de Consemnaţiuni va înapoia judecătoriei şi extractul de tablou care cuprinde chitanţele de plăţile făcute.
Grefierul va aseza acest contract în dosarul adjudecării.
Art. 566. O dată ce tabloul de imparteala s-a închis, prin încheierea procesului-verbal al judecătoriei şi trimiterea extractului de tablou la Casa de Consemnaţiuni, nici un creditor nu se mai poate primi a produce titluri de creanţe sau a contesta creanţe înscrise în tabloul de imparteala.
Se vor putea însă primi contestaţii asupra greşelilor de socoteala ce s-au putut face în tabloul de imparteala.
Se vor putea însă primi contestaţii asupra greşelilor de socoteala ce s-au putut face în tabloul de imparteala.
Secţiunea a III - a
Regularea unor creanţe speciale
Art. 567. Creanţele condiţionale se vor aseza la rindul lor ca şi cum ar fi creanţe simple.
Art. 568. Dacă condiţia va fi rezolutorie, nu se va putea libera creditorului suma cuvenită, decît dacă acel creditor va da cauţiune sau o ipoteca către aceia care ar trebui să se folosească de acea suma, în caz de împlinirea condiţiei.
Art. 569. Când condiţia va fi suspensivă, suma cuvenită creditorului condiţional se va da creditorilor ce vin după dinsul, dacă însă aceştia vor da acelui creditor condiţional o cauţiune sau ipoteca ca îi vor întoarce suma ce au primit în caz de împlinirea condiţiei.
Art. 570. Dacă în cazurile arătate prin cele doua articole de mai sus, creditorii nu vor, ori nu pot sa dea o cauţiune ori ipoteca, suma va rămâne depusa la Casa de Consemnaţiuni până la împlinirea condiţiei rezolutorii sau suspensive.
Art. 571. Dacă creanta este cu termen, se va înscrie la rindul ei, şi se va plati îndată, deşi termenul nu e ajuns. Dacă însă acea creanta e fără dobinda, plata înainte de vreme nu se va face decît scăzându-se dobinda cuvenită până la împlinirea termenului. Nevoind creditorul să facă scăderea, partea să se va păstra la Casa de Consemnaţiuni, spre a i se elibera la termen."

Capitolul VI
Predarea silită a bunurilor şi executarea silită a altor obligaţii de a face sau de a nu face*)

Secţiunea I
Dispoziţii comune

Articolul 572

În cazul în care obligaţia debitorului prevăzută în titlul executoriu consta în predarea unui bun ori a folosinţei acestuia, în desfiinţarea unei construcţii, plantaţii sau a altei lucrări ori în îndeplinirea oricărei alte activităţi stabilite pentru realizarea drepturilor creditorului, iar debitorul nu executa de bunăvoie obligaţia sa în termenul prevăzut în somaţie, executorul sau, după caz, creditorul, în raport cu împrejurările cauzei şi natura obligaţiei ce se executa, va proceda fie la executarea silită, fie va sesiza instanţa de executare în vederea aplicării unei amenzi civile.

Articolul 573

Dacă creditorul justifica o nevoie urgenta sau exista pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire, preşedintele instanţei de executare va putea dispune, prin încheiere irevocabilă, data fără citarea părţilor, ca executarea silită a obligaţiilor prevăzute la art. 572 să se facă de îndată, fără somaţie.

Articolul 574

(1) Dacă în titlul executoriu nu s-a stabilit ce suma urmează a fi plătită ca echivalent al valorii lucrului în cazul imposibilităţii predării acestuia, instanţa de executare, la cererea creditorului, va stabili această sumă prin hotărâre data cu citarea părţilor.

(2) Hotărârea este executorie şi este supusă recursului. Suspendarea executării acestei hotărâri nu se va putea obţine decât cu consemnarea sumei stabilite. Dispoziţiile art. 428 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) Pe baza cererii prevăzute la alin. 1 instanţa va putea înfiinţa măsuri asiguratorii.

Secţiunea a II-a
Predarea silită a bunurilor mobile

Articolul 575

Dacă partea obligată sa predea un bun mobil, determinat prin calitate şi cantitate, nu-şi îndeplineşte obligaţia în termen de o zi de la primirea somaţiei, predarea lui se va face prin executare silită.

Articolul 576

În vederea executării silite a obligaţiei prevăzute la art. 575, executorul judecătoresc va ridica bunul urmărit de la debitor sau de la persoana la care se afla, punându-l pe creditor în drepturile sale, stabilite prin titlul executoriu.

Articolul 577

Executorul judecătoresc va încheia, în condiţiile art. 388, un proces-verbal despre îndeplinirea executării, stabilind totodată cheltuielile de executare pe care urmează să le plătească debitorul. Procesul-verbal constituie titlu executoriu în privinta cheltuielilor de executare stabilite în sarcina debitorului.

Secţiunea a III-a
Predarea silită a bunurilor imobile

Articolul 578

Dacă partea obligată sa părăsească ori sa predea un imobil nu-şi îndeplineşte aceasta obligaţie în termen de 5 zile de la primirea somaţiei, ea va fi îndepărtată prin executare silită, iar imobilul va fi predat celui îndreptăţit.

Articolul 579

În vederea executării silite a obligaţiei prevăzute la art. 578, executorul judecătoresc va soma pe debitor sa părăsească de îndată imobilul, iar în caz de împotrivire, va elibera imobilul cu ajutorul forţei publice, punând pe creditor în drepturile sale.

Articolul 580

Dacă executarea priveşte un imobil în care se găsesc bunuri mobile ce nu formează obiectul executării şi pe care debitorul nu le ridica singur, executorul va incredinta aceste bunuri în păstrarea unui custode, pe cheltuiala debitorului.

Articolul 580^1

Despre îndeplinirea executării potrivit prevederilor prezentei secţiuni executorul judecătoresc va întocmi un proces-verbal, dispoziţiile art. 577 fiind aplicabile.

Secţiunea a IV-a
Executarea silită a altor obligaţii de a face sau a obligaţiilor de a nu face

Articolul 580^2

Dacă debitorul refuza sa îndeplinească o obligaţie de a face cuprinsă într-un titlu executoriu, în termen de 10 zile de la primirea somaţiei, creditorul poate fi autorizat de instanţa de executare, prin încheiere irevocabilă, data cu citarea părţilor, sa o îndeplinească el însuşi sau prin alte persoane, pe cheltuiala debitorului.

Articolul 580^3

(1) Dacă obligaţia de a face nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei amenzi civile. Instanţa sesizată de creditor poate obliga pe debitor, prin încheiere irevocabilă, data cu citarea părţilor, sa plătească, în favoarea statului, o amenda civilă de la 200.000 lei la 500.000 lei, stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu.

(2) Pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neîndeplinirea obligaţiei prevăzute la alin. 1, creditorul poate cere obligarea debitorului la daune-interese. Dispoziţiile art. 574 sunt aplicabile în mod corespunzător.

Articolul 580^4

(1) Dispoziţiile prevăzute în secţiunea de faţa sunt aplicabile în mod corespunzător şi în cazul când titlul executoriu cuprinde o obligaţie de a nu face.

(2) Creditorul va putea cere instanţei de executare să fie autorizat, prin încheiere irevocabilă, data cu citarea părţilor, sa desfiinteze el însuşi sau prin alte persoane, dacă este cazul, pe socoteala debitorului, lucrările făcute de acesta împotriva obligaţiei de a nu face.

Articolul 580^5

În cazurile prevăzute de art. 580^2 şi 580^4, dacă debitorul se opune la executarea obligaţiei de către creditor, acesta va putea obţine, prin intermediul executorului judecătoresc, concursul organelor de poliţie, jandarmerie sau al altor agenţi ai forţei publice, după caz.

---

*) Capitolul VI este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 211 din Ordonanţa de urgenta nr. 138 /2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare Capitolul VI avea următorul conţinut: " Capitolul VI. Predarea silită a mişcătoarelor şi nemişcătoarelor

Art. 572. Dacă partea condamnata a restitui nişte lucruri mişcătoare nu voieşte a le da în termenul precis de judecată, nici a doua zi după somaţia ce i se face prin executorul judecătoresc predarea acestor obiecte către proprietarul lor se va face prin puterea şi autoritatea publică.

Art. 573. Se vor observa pentru predarea silită a acestor obiecte formalităţile prescrise pentru urmărirea mişcătoarelor de la art. 411 până la art. 430 din acest cod, afară de cele ce se orânduieşte de aceste articole în privinta custodelui sau punerii peceţilor.

Art. 574. Pe lângă procesul-verbal ce executorul judecătoresc va încheia pentru luarea obiectului din mana datornicului, el va face un alt proces-verbal care va constata ca ele s-au predat proprietarului.

Acesta va iscăli acest din urma proces-verbal, care se va depune la grefa instanţei respective.

Art. 575. Dacă partea condamnata a ieşi dintr-un nemişcător sau a lasă posesia unui nemişcător sau a-l preda proprietarului nu voieşte a lasă imobilul în termenul însemnat de judecată, nici 8 zile după somaţia ce i se va face, ea va fi gonită cu puterea şi autoritatea publică şi nemişcătorul se va preda proprietarului sau.

Art. 576. Spre acest sfârşit, acela care va avea titlul executor de punere în posesie se va indrepta la judecătorie al locului unde este aşezat imobilul şi judecătoria va insarcina pe un executor judecătoresc, ca singur sau însoţit de un judecător, sa meargă la faţa locului spre a executa predarea nemişcătorului.

Executorul judecătoresc va lua cu sine şi agenţi poliţieneşti după trebuinta.

Art. 577. Executorul judecătoresc va soma pe parte a ieşi de îndată din imobil şi, nevoind, va încheia proces-verbal de împotrivirea sa, procedând în urma cu ajutorul forţei publice la depărtarea lui din imobil şi va declara pus în posesia bunului pe cel în drept.

Dacă partea lipseşte de acasă sau nu voieşte a deschide uşile, executorul judecătoresc se va însoţi în toate cazurile, de un comisar de poliţie ori un ajutor al său, acolo unde sunt; de primar sau ajutorul sau, acolo unde nu sunt ofiţeri de poliţie.

Art. 578. Dacă mobilele persoanei condamnate nu sunt urmărite pentru datorii, executorul judecătoresc va proceda la scoaterea mobilelor pe strada sau pe calea publică. Şi dacă partea condamnata lipseşte de acasă şi nu e de nimeni reprezentată, se va pune un custode la aceste mobile, cu plata de la proprietarul lor.

Numirea custodelui şi predarea mobilelor în paza lui se va face potrivit art. 418 şi următoarele din acest cod.

Art. 579. Se va face un proces-verbal despre toate operaţiile din faţa locului, precum şi despre predarea imobilului în posesia proprietarului sau.

O copie de pe acest proces-verbal se va lasă atât la partea izgonită din imobil cît şi la proprietarul pus în posesie.

El se va iscăli de toate persoanele ce au luat parte la executare, precum şi de părţi.

Dacă acestea nu vor voi, sau nu vor putea sa iscălească, se va face vorbire în procesul-verbal.

Originalul acestui proces-verbal se va depune la judecătoria prin care s-a încuviinţat executarea şi care va trebui de îndată la primirea procesului-verbal sa îndeplinească cele orânduite de art. 403 din acest cod.

Art. 580. Toate cheltuielile de executare arătate în acest titlu vor fi în sarcina deposedatului."

Cartea a VI - a
Proceduri speciale*)

---

*) Denumirea Cărţii VI este reprodusa astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 212 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, Cartea VI avea următoarea denumire: "Cartea VI. Proceduri diverse"

Capitolul I

Ordonanţe preşedinţiale

Articolul 581

(1) Instanţa va putea sa ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente şi care nu s-ar putea repara, precum şi pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

(2) Cererea de ordonanţa preşedinţială se va introduce la instanţa competenţa să se pronunţe asupra fondului dreptului.

(3) Ordonanţa va putea fi data şi fără citarea părţilor şi chiar atunci când exista judecata asupra fondului. Judecata se face de urgenta şi cu precădere. Pronunţarea se poate amana cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanţei se face în cel mult 48 de ore de la pronunţare.*)

(4) Ordonanţa este vremelnică şi executorie. Instanţa va putea hotărî ca executarea să se facă fără somaţie sau fără trecerea unui termen.

Alin. (2) al art. 581 a fost introdus de pct. 30 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

*) Alin. (3) al art. 581 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 213 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 581 avea următorul conţinut: "(3) Ordonanţa va putea fi data şi fără citarea părţilor şi chiar atunci când exista judecata asupra fondului dreptului."

Articolul 582

(1) Ordonanţa este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunţare, dacă s-a dat cu citarea părţilor, şi de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.

(2) Instanţa de recurs poate suspenda executarea până la judecarea recursului, dar numai cu plata unei cauţiuni al carei cuantum se va stabili de către aceasta.

(3) Recursul se judeca de urgenta şi cu precădere, cu citarea părţilor. Dispoziţiile art. 581 alin. 3 referitoare la amânarea pronunţării şi redactarea ordonanţei sunt aplicabile.

(4) Împotriva executării ordonanţei preşedinţiale se poate face contestaţie.*)

---

*) Art. 582 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 214 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 582 avea următorul conţinut: " Art. 582. (1) Ordonanţa este supusă apelului în termen de 5 zile de la pronunţare, dacă s-a dat cu citarea părţilor, şi de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.

(2) Instanţa de apel poate suspenda executarea până la judecarea apelului, putind sa oblige partea la depunerea unei cauţiuni.

(3) Termenul de recurs este de 5 zile şi curge de la pronunţare pentru părţile prezente şi de la comunicare pentru cele lipsa.

(4) Apelul şi recursul se judeca de urgenta şi, cu precădere, cu citarea părţilor.

(5) Împotriva executării ordonanţelor preşedinţiale se poate face contestaţie."

Capitolul II
Refacerea înscrisurilor şi hotărârilor dispărute

Articolul 583

(1) Dosarele sau înscrisurile privitoare la o pricina în curs de judecată, dispărute în orice chip, se pot reface de însăşi instanţa investită cu judecarea pricinii.

(2) Spre acest sfârşit, instanţa va soroci termen, chiar din oficiu, citând părţile, martorii şi experţii; va cere copii de pe înscrisurile ce i-au fost trimise de autorităţi şi de care părţile s-au folosit sau de pe înscrisurile depuse de părţi, dispunând totodată să se scoată din registrele instanţei toate datele privitoare la înscrisurile ce se refac.

(3) Copiile legalizate de pe înscrisurile dispărute ce se afla în stăpânirea părţilor, ori altor persoane sau autorităţilor pot folosi la refacerea dosarului.

(4) Încheierea de refacere nu se va putea ataca decât o dată cu fondul.

(5) Înscrisurile astfel refăcute ţin locul originalelor, până la găsirea acestora.

Articolul 584

(1) Dacă dosarul sau înscrisurile dispărute priveau o pricina în care se pronunţase o hotărâre de către prima instanţa şi împotriva căreia se făcuse apel, aceasta hotărâre se va reface după cel de al doilea exemplar al hotărârii păstrat de prima instanţa; iar dacă şi acel exemplar ar fi dispărut, vor putea folosi la refacere copiile legalizate de pe hotărâre, ce s-au încredinţat părţilor sau altor persoane.

(2) În acest scop, instanţa va putea dispune să se facă, din oficiu, publicaţii într-un ziar mai răspândit, cu arătarea ca orice posesor al unei copii de pe hotărâre sa o depună la grefa instanţei care a ordonat publicaţia.

(3) Dacă hotărârea nu se poate reface pe calea arătată la alin. 1 şi 2, se va trece la refacerea ei de către instanţa de apel, potrivit dispoziţiilor art. 583.*)

(4) Dacă dosarul, inclusiv hotărârea, nu se poate reface nici potrivit alin. 3, instanţa de apel va judeca din nou pricina în fond. Pentru judecata din nou a cauzei, părţile sunt obligate să facă dovada ca între ele a existat litigiul ce face obiectul rejudecarii şi ca acesta a fost soluţionat prin hotărâre judecătorească. Dovada se va face cu orice înscrisuri sau extrase din registrele ori din alte evidente ale instanţei judecătoreşti sau ale altor autorităţi.**)

---

*) Alin. (3) al art. 584 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 215 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (3) al art. 584 avea următorul conţinut: "(3) Dacă hotărârea nu se poate reface pe calea arătată mai sus, ori dacă părţile tăgăduiesc fiinta sau cuprinsul înscrisurilor pe care s-a întemeiat hotărârea, se va pasi la refacerea lor de către instanţa de apel potrivit cu dispoziţiile arătate în articolul de mai sus."

**) Alin. (4) al art. 584 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 216 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (4) al art. 584 avea următorul conţinut: "(4) Dacă nici pe aceasta cale dosarul nu se poate reface, instanţa de apel judeca din nou pricina în fond."

Articolul 585

(1) Instanţa care a pronunţat hotărârea disparuta va proceda în toate cazurile la refacerea acesteia potrivit dispoziţiilor art. 583 şi 584.

(2) Dacă în cursul judecaţii a fost gasita hotărârea disparuta, cererea va fi respinsă.

(3) De asemenea, dacă ulterior judecaţii hotărârea disparuta a fost gasita, hotărârea refăcută potrivit dispoziţiilor arătate la alin. 1 va fi anulată de către instanţa care a pronunţat-o.*)

---

*) Art. 585 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 217 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 585 avea următorul conţinut: "Art. 585. Dacă dosarul sau înscrisurile dispărute priveau o pricina în care se pronunţase o hotărâre devenită irevocabilă, acea hotărâre se va reface de instanţa de fond, după procedura prevăzută de art. 583 şi 584."

Capitolul III
Despre oferte de plată şi consemnării

Articolul 586

Când debitorul va voi sa plătească ceea ce e dator şi creditorul nu va voi sa primească plata, debitorul e în drept a face oferta reală şi a consemna ce e dator.

Articolul 587

(1) Spre acest sfârşit el va face creditorului, prin mijlocirea unui executor judecătoresc de lângă instanţa domiciliului acestuia sau a domiciliului ales, o somaţie, ca sa primească valoarea datorată.

(2) În acea somaţie se va arata ziua, ora şi locul, când şi unde suma sau obiectul oferit are să-i fie predat.

Articolul 588

(1) Dacă creditorul nu voieşte să se prezinte sau sa primească suma sau obiectul oferit, executorul judecătoresc va încheia proces-verbal şi va arata dacă creditorul a iscălit ori n-a putut sau n-a voit sa iscălească.

(2) Debitorul, în acest caz, va putea, spre a se libera, sa consemneze suma sau bunul oferit la Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau, după caz, la o unitate specializată, iar recipisa se va depune la executorul judecătoresc de pe lângă instanţa domiciliului creditorului.

Alin (2) al art. 588 a fost modificat prin art. 1 pct. 36 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare, art. 588 avea următorul conţinut: "(2) Debitorul, în acest caz, va putea, spre a se libera, sa consemneze suma sau lucrul oferit la Casa de Economii şi Consemnaţiuni sau administraţia financiară a judeţului respectiv, iar recipisa se va depune la executorii judecătoreşti ai instanţei domiciliului creditorului."

Alin. (2) al art. 588 a fost modificat de pct. 77 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

---

*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 589

Cererea ce s-ar putea face înaintea judecătoriei, sau pentru ca să se întărească, sau pentru ca să se anuleze aceste oferte şi consemnării, se va face prin osebită petiţie, după regulile stabilite pentru cererea principala.

Articolul 590

Se vor aplica celelalte rânduieli ale Codului civil, privitoare la ofertele de plată şi la consemnării, cuprinse în art. 1114 - 1121 inclusiv, afară de alin. 8 din art. 1115 şi alin. 3 şi 4 din art. 1116.

Capitolul IV
Măsurile asiguratorii*)

Secţiunea I
Sechestrul asigurator

Articolul 591

(1) Creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanta este constatată prin act scris şi este exigibilă, poate solicita înfiinţarea unui sechestru asigurator asupra bunurilor mobile şi imobile ale debitorului, dacă dovedeşte ca a intentat acţiune. El poate fi obligat la plata unei cauţiuni în cuantumul fixat de către instanţa.

(2) Acelaşi drept îl are şi creditorul a cărui creanta nu este constatată în scris, dacă dovedeşte ca a intentat acţiune şi depune, o dată cu cererea de sechestru, o cauţiune de jumătate din valoarea reclamata.

(3) Instanţa poate incuviinta sechestrul asigurator chiar dacă creanta nu este exigibilă, în cazurile în care debitorul a micşorat prin fapta sa asigurările date creditorului sau nu a dat asigurările promise ori atunci când este pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să-şi ascundă ori să-şi risipească averea. În aceste cazuri, creditorul trebuie să dovedească îndeplinirea celorlalte condiţii prevăzute de alin. 1 şi să depună o cauţiune al carei cuantum va fi fixat de către instanţa.

Articolul 592

(1) Cererea de sechestru asigurator se adresează instanţei care judeca procesul.

(2) Instanţa va decide de urgenta, în camera de consiliu, fără citarea părţilor, prin încheiere executorie, fixând totodată, dacă este cazul, cuantumul cauţiunii şi termenul înăuntrul căruia urmează să fie depusa aceasta. Încheierea este supusă numai recursului, în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul se judeca de urgenta şi cu precădere, cu citarea în termen scurt a părţilor.

(3) Dispoziţiile art. 581 alin. 3 privitoare la pronunţarea şi redactarea hotărârii se aplică atât la soluţionarea cererii, cat şi la judecarea recursului.

(4) Nedepunerea cauţiunii în termenul fixat de instanţa atrage desfiinţarea de drept a sechestrului. Aceasta se constata prin încheiere irevocabilă, data fără citarea părţilor.

Articolul 593

(1) Măsura sechestrului asigurator se aduce la îndeplinire de către executorul judecătoresc, potrivit regulilor privitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

(2) În cazul bunurilor mobile, executorul va aplica sechestrul asupra bunurilor urmaribile numai în măsura necesară realizării creanţei.

(3) Sechestrul asigurator pus asupra unui imobil se va înscrie de îndată în cartea funciară. Înscrierea face opozabil sechestrul tuturor acelora care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv.

(4) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii sechestrului cel interesat va putea face contestaţie.

Articolul 594

Dacă debitorul va da, în toate cazurile, garanţie îndestulătoare, instanţa va putea ridica, la cererea debitorului, sechestrul asigurator. Cererea se soluţionează în camera de consiliu, de urgenta şi cu citarea în termen scurt a părţilor, prin încheiere supusă numai recursului în termen de 5 zile de la pronunţare. Recursul se judeca de urgenta şi cu precădere. Dispoziţiile art. 592 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.

Articolul 595

În cazul în care cererea principala, în temeiul căreia a fost încuviinţată măsura asiguratorie, a fost anulată, respinsă sau perimata prin hotărâre irevocabilă, ori dacă cel care a făcut-o a renunţat la judecarea acesteia, debitorul poate cere ridicarea măsurii de către instanţa care a încuviinţat-o. Asupra cererii instanţa se pronunţa prin încheiere irevocabilă, data fără citarea părţilor. Dispoziţiile art. 593 se aplică în mod corespunzător.

Art. 595 a fost modificat prin art. 1 pct. 37 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001*) publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. În vechea reglementare art. 595 avea următorul conţinut: "Art. 595. În cazul în care cererea principala, în temeiul căreia a fost încuviinţată măsura asiguratorie, a fost anulată, respinsă sau perimata prin hotărâre irevocabilă, debitorul poate cere ridicarea măsurii de către instanţa care a încuviinţat-o. Asupra cererii instanţa se pronunţa prin încheiere irevocabilă, data fără citarea părţilor. Dispoziţiile art. 593 se aplică în mod corespunzător."

Art. 595 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 78 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.
---
*) Ordonanţa de urgenta a Guvernului nr. 59/2001 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenta a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea şi completarea Codului de procedura civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost respinsă prin LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005 şi abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 596

Valorificarea bunurilor sechestrate nu se va putea face decât după ce creditorul a obţinut titlul executoriu.

Secţiunea a II-a
Poprirea asiguratorie

Articolul 597

(1) Poprirea asiguratorie se poate înfiinţa asupra sumelor de bani, titlurilor de valoare sau altor bunuri mobile incorporale urmaribile datorate debitorului de o a treia persoana sau pe care aceasta i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente, în condiţiile stabilite de art. 591.

(2) Dispoziţiile art. 592-595 se aplică în mod corespunzător.

Secţiunea a III-a
Sechestrul judiciar

Articolul 598

Ori de câte ori exista un proces asupra proprietăţii sau altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil, ori asupra folosinţei sau administrării unui bun proprietate comuna, instanţa competenţa pentru judecarea cererii principale va putea sa încuviinţeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestru judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

Articolul 599

(1) Se va putea, de asemenea, incuviinta sechestrul judiciar, chiar fără a exista proces:

1. asupra unui bun pe care debitorul îl oferă pentru liberarea sa;
2. asupra unui bun cu privire la care cel interesat are motive temeinice să se teama ca va fi sustras, distrus ori alterat de posesorul sau actual;
3. asupra unor bunuri mobile care alcătuiesc garanţia creditorului, când acesta invedereaza insolvabilitatea debitorului sau ori când are motive temeinice sa banuiasca ca debitorul va fugi ori să se teama de sustrageri sau deteriorări.

(2) În aceste cazuri, competenţa este instanţa în circumscripţia căreia se afla bunul.

Articolul 600

(1) Cererea de sechestru judiciar se judeca de urgenta, cu citarea părţilor. În caz de admitere, instanţa va putea sa oblige pe reclamant la darea unei cauţiuni, iar în cazul bunurilor imobile se va proceda potrivit art. 593 alin. 3. Încheierea este supusă numai recursului, în termen de 5 zile de la pronunţare. Dispoziţiile art. 592 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.

(2) Paza bunului sechestrat va fi încredinţată persoanei desemnate de părţi de comun acord, iar în caz de neînţelegere, unei persoane desemnate de instanţa, care va putea fi chiar deţinătorul bunului. În acest scop, executorul judecătoresc se va deplasa la locul situarii bunului ce urmează a fi pus sub sechestru şi-l va da în primire, pe bază de proces-verbal, administratorului-sechestru. Un exemplar al procesului-verbal va fi înaintat şi instanţei care a încuviinţat măsura.

(3) Administratorul-sechestru va putea face toate actele de conservare şi administrare, va incasa orice venituri şi sume datorate şi va putea plati datorii cu caracter curent, precum şi cele constatate prin titlu executoriu. De asemenea, el va putea sta în judecata în numele părţilor litigante cu privire la bunul pus sub sechestru, dar numai cu autorizarea prealabilă a instanţei care l-a numit.

(4) Dacă administrator-sechestru a fost numita o altă persoană decât deţinătorul, instanţa va fixa, pentru activitatea depusa, o sumă drept remuneraţie, stabilind totodată şi modalităţile de plată.

Articolul 601

În cazuri urgente, preşedintele instanţei va putea numi, prin încheiere irevocabilă data fără citarea părţilor, un administrator provizoriu până la soluţionarea cererii de sechestru judiciar.

---

*) Capitolul IV (art. 591-601) este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 218 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, Capitolul IV avea următorul conţinut: "Capitolul IV. Sechestrul asigurator şi judiciar

Art. 591. (1) Proprietarii, principalii chiriaşi sau arendaşii vor putea, pentru arenzile sau chiriile neplătite şi datorate, sa sechestreze, printr-o simpla petiţie, data către autoritatea judecătorească locală, lucrurile şi fructele care se vor afla în casa, moşie sau pământul închiriat ori arendat.

(2) Ei vor putea sa sechestreze şi averea mişcătoare care se afla în casa, moşie sau pământul închiriat ori arendat.

(3) Ei vor putea sa sechestreze şi averea mişcătoare care se afla în casa sau pe moşia lor, dar care s-a transportat în alt loc fără consimţământul proprietarului, şi proprietarul păstrează privilegiul sau pe aceasta avere, întrucât timp a revendicat-o, potrivit art. 1730 din Codul civil.

(4) Acelaşi drept îl au proprietarii, principalii chiriaşi şi arendaşii care nu au contract scris; sunt însă îndatoraţi ca o dată cu cererea de sechestru, să prezinte dovada de chemare în judecata şi sa dea o cauţiune fixată de autoritatea judecătorească.

Art. 592. Lucrurile subchiriaşilor care se vor afla în locurile ocupate de dinsii şi fructele pământului ce li s-a subarendat se vor putea sechestra pentru plata chiriei sau arenzii ce datoreşte chiriaşul sau arendaşul principal. Li se vor tine însă în seama chiriile sau arenzile ce ei au plătit de buna credinţa pentru termenii trecuţi, nu însă şi plăţile ce vor fi făcut înainte de vreme.

Art. 593. Aceste sechestrări se vor face prin un executor judecătoresc al instanţei unde este aşezat nemişcătorul, cu aceleaşi forme cu care se fac şi urmăririle pentru vânzarea silită a mişcătoarelor.

Art. 594. (1) Orice alt creditor, a carei creanta este constanta printr-un act scris şi este ajunsă la termen va putea, deodată cu chemarea în judecata pentru plata creanţei sale, sa pună, un sechestru asigurator pe mobilele datornicului sau.

(2) Acelaşi drept îl vor avea şi creditorii care n-au act scris; sunt însă îndatoraţi ca, odată cu cererea de sechestru, sa dea o cauţiune de a treia parte din valoarea reclamata.

Art. 595. Acest sechestru se va pune cu încuviinţarea instanţei datornicului şi creditorul va putea fi supus la o cauţiune.

Art. 596. (1) Ori de cîte ori exista un proces asupra proprietăţii sau posesiei unui lucru mişcător sau nemişcător, asupra administraţiei sau folosinţei unui lucru comun, judecata va putea, după cererea celui interesat şi citarea părţilor, sa încuviinţeze sechestrul bunului sau al lucrului comun, a cărui proprietate, posesie, administraţie sau folosinţă se discuta, putind sa oblige pe reclamant a da o cauţiune ce va fi fixată de judecată.

(2) Paza bunului sechestrat poate fi încredinţată sau deţinătorului acelui bun sau unei a treia persoane, numita de judecător, în caz de neînţelegere între părţi.

(3) Sechestrul va putea face toate actele de conservare şi administraţie. Va putea sta în judecata în numele părţilor litigante cu privire la bunul pus sub sechestru, numai cu o prealabilă îndrituire a autorităţii care l-a numit.

(4) Sechestrul judiciar va incasa orice venituri şi sume datorate, va putea plati datorii cu caracter curent precum şi cele constatate prin titlul executor.

(5) Plata sechestrului se va fixa de judecată care l-a înfiinţat.

(6) În nici un caz ea nu va putea depăşi, pe fiecare an, de zece la suta din venitul net anual al bunului apreciat de instanţa.

Art. 597. (1) Judecătoria va putea însă sa încuviinţeze a se sechestra în miinile datornicului averea sa mişcătoare, pentru creanţele arătate la art. 594, chiar când nu sunt ajunse la termen, în cazurile următoare:

1. când datornicul a micşorat prin fapta sa asigurările ce dăduse sau nu a dat asigurările promise;
2. când e pericol ca datornicul sa fuga sau să-şi ascundă ori să-şi risipească averea sa.

(2) În ambele aceste cazuri, sechestrul nu se va putea incuviinta decît cu dare de cauţiune care va fi fixată de autoritatea judecătorească.

Art. 598. Dacă datornicul va da, în toate cazurile, garanţie îndestulătoare, judecătoria va putea ridica sechestrul de asigurare.

Art. 599. Sechestrul de asigurare se va pune prin executorii judecătoreşti, după aceleaşi forme ca şi cele cerute pentru urmărirea mişcătoarelor şi numai pe averea mişcătoare ce se poate urmări.

Art. 600. În toate cazurile arătate în acest capitol, autoritatea judecătorească va putea, după trebuinţe şi în cazurile urgente, sa dea autorităţii locale ordin în scris ca chiar înaintea mergerii agentului să se oprească datornicul a scoate sau a da de o parte vreun lucru din cele a căror sechestrare se cere.
Art. 601. În toate cazurile arătate în acest capitol, vânzarea silită a mobilelor nu se va putea face decît după ce creditorul va fi dobândit un titlu executor."

Capitolul V
Deliberările consiliului de familie

Articolul 602 - 606
Abrogate.*)

---

*) Dispoziţiile cuprinse în acest capitol au fost abrogate prin art. 49 din Decretul nr. 32 din 31.01.1954, pentru punerea în aplicare a Codului familiei şi a Decretului privitor la persoanele fizice şi persoanele juridice.

Capitolul VI
Divorţul

Articolul 607
Cererea de divorţ este de competenţa judecătoriei în circumscripţia căreia se afla cel din urma domiciliu comun al soţilor. Dacă sotii nu au avut domiciliu comun sau dacă nici unul din soţi nu mai locuieşte în circumscripţia judecătoriei în care se afla cel din urma domiciliu comun, judecătoria competenţa este aceea în circumscripţia căreia îşi are domiciliul pârâtul, iar când pârâtul nu are domiciliu în ţara, este competenţa judecătoriei în circumscripţia căreia îşi are domiciliul reclamantul.

Articolul 608
(1) Soţul pârât poate să facă şi el cerere de divorţ, cel mai târziu până la prima zi de înfăţişare, în şedinţa publică, pentru faptele petrecute înainte de această dată. Pentru faptele petrecute după această dată, pârâtul va putea face cerere până la începerea dezbaterilor asupra fondului, în cererea reclamantului.
(2) Cererea pârâtului se va face la aceeaşi instanţa şi se va judeca împreună cu cererea reclamantului.

Articolul 609
În cazul când motivele divorţului s-au ivit după începerea dezbaterilor la prima instanţa şi în timp ce judecata primei cereri se afla în apel, cererea pârâtului va fi facuta direct la instanţa investită cu judecarea apelului.

La articolul 609, cuvintele "secţiunea tribunalului popular" se înlocuiesc cu "instanţa" de pct. 33 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 610
Neintroducerea cererii în termenele arătate în articolele de mai sus atrage decăderea pentru soţul pârât din dreptul de a cere divorţul, afară de cazul când cererea reclamantului a fost respinsă şi motivele divorţului s-au ivit în urma.

Articolul 611
Cererea de pensie de întreţinere potrivit Codului familiei se va face la judecătoria investită cu cererea de divorţ, chiar dacă între timp s-au ivit schimbări cu privire la domiciliul părţilor.

Articolul 612
(1) Cererea de divorţ va cuprinde, pe lângă cele prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecata, numele copiilor minori născuţi din căsătorie sau care se bucura de situaţia legală a copiilor născuţi din căsătorie. *)
(2) Dacă nu sunt copii minori, se va face arătare despre aceasta.
(3) La cerere, se va alătură un extract de căsătorie şi câte un extract de naştere al copiilor minori.
(4) Cererea de divorţ, împreună cu înscrisurile doveditoare, se va prezenta personal de către reclamant preşedintelui judecătoriei.
(5) Pârâtul nu este ţinut să facă întâmpinare.
(6) Interogatoriul nu poate fi cerut pentru dovedirea motivelor de divorţ.**)

Alin. (4) al art. 612 a fost modificat de pct. 34 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.
*) Alin. (1) al art. 612 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 219 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (1) al art. 612 avea următorul conţinut: "(1) Cererea de despărţenie va cuprinde, pe lângă cele prevăzute de lege pentru cererea de

chemare în judecata, numele copiilor minori născuţi din căsătorie sau care se bucura de starea legală de copii legitimi faţă de amindoi sotii, precum şi a copiilor recunoscuţi de aceştia."
**) Alin. (6) al art. 612 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 220 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, alin. (6) al art. 612 avea următorul conţinut: "(6) Interogatorul şi jurământul nu pot fi cerute pentru dovedirea motivelor de despărţenie."

Articolul 613

Preşedintele instanţei, primind cererea de divorţ, va da reclamantului sfaturi de împăcare şi, în cazul în care acesta stăruie în cererea sa, va fixa termen pentru judecarea cauzei.

Art. 613 a fost modificat de pct. 35 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 613^1

(1) În cazul în care cererea de divorţ se întemeiază pe acordul părţilor, ea va fi semnată de ambii soţi. Atunci când este cazul, în acţiunea de divorţ, sotii vor stabili şi modalităţile în care au convenit să fie soluţionate cererile accesorii divorţului.

(2) Primind cererea de divorţ formulată în condiţiile alin. 1, preşedintele instanţei va verifica existenta consimtamintului soţilor, după care, va fixa un termen de doua luni în şedinţa publică. La termenul de judecată, instanţa va verifica dacă sotii stăruie în desfacerea căsătoriei pe baza acordului lor şi, în caz afirmativ, va trece la judecarea cererii, fără a administra probe cu privire la motivele de divorţ.

(3) Pentru soluţionarea cererilor accesorii privind numele pe care sotii îl vor purta după divorţ, pensia de întreţinere şi atribuirea locuinţei, instanţa va putea dispune, atunci când considera necesar, administrarea probelor prevăzute de lege.

Art. 613^1 a fost modificat de pct. 36 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 613^2

Instanţa poate lua, pe tot timpul procesului, prin ordonanţa preşedinţială, măsuri vremelnice cu privire la încredinţarea copiilor minori, la obligaţia de întreţinere, la alocaţia pentru copii şi la folosirea locuinţei.

Articolul 614

În faţa instanţelor de fond, părţile se vor infatisa în persoana, afară numai dacă unul dintre soţi executa o pedeapsă privativă de libertate, este împiedicat de o boala grava, este pus sub interdicţie sau are reşedinţa în străinătate; în aceste cazuri, părţile se vor putea infatisa prin mandatar.

Articolul 615

(1) Cererea de divorţ se judeca în şedinţa publică. Instanţa va putea sa dispună însă judecarea în camera de consiliu, dacă va aprecia ca prin aceasta s-ar asigura o mai buna judecare sau administrare a probelor.

(2) În toate cazurile hotărârea se pronunţa în şedinţa publică.

Articolul 616

Dacă la termenul de judecată, în prima instanţa, reclamantul lipseşte nejustificat şi se înfăţişează numai pârâtul, cererea va fi respinsă ca nesusţinută.

Art. 616 a fost modificat de pct. 37 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 616^1

Dacă procedura de chemare a soţului pârât a fost îndeplinită prin afişare, iar acesta nu s-a prezentat la primul termen de judecată, instanţa va cere dovezi sau va dispune cercetări pentru a verifica dacă pârâtul îşi are domiciliul la locul indicat în cerere şi dacă, constata că nu domiciliază acolo, va dispune citarea lui la domiciliul sau, precum şi, dacă este cazul, la locul sau de muncă.

Art. 616^1 a fost modificat de pct. 38 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 617

(1) Instanţa poate să pronunţe divorţul împotriva ambilor soţi, chiar atunci când numai unul din ei a făcut cerere, dacă din dovezile administrate reiese vina amândurora.

(2) Hotărârea prin care se pronunţa divorţul nu se va motiva, dacă ambele părţi solicita instanţei aceasta.

(3) În cazurile prevăzute de art. 38 alin. 2 din Codul familiei, instanţa va dispune desfacerea căsătoriei fără a pronunţa divorţul din vina unuia sau a ambilor soţi.

Alin. (2) şi (3) ale art. 617 au fost introduse de pct. 39 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 618

(1) Reclamantul poate renunţa la cerere în tot cursul judecaţii înaintea instanţelor de fond, chiar dacă pârâtul se împotriveşte. Renunţarea reclamantului nu are nici o înrâurire asupra cererii făcute de pârât.

(2) Acţiunea de divorţ se va stinge prin împăcarea soţilor în orice faza a procesului, chiar dacă intervine în instanţa de apel sau de recurs iar apelul ori recursul nu sunt timbrate conform legii.

(3) Reclamantul însă va putea porni o cerere noua pentru fapte petrecute după împăcare, şi în acest caz el se va putea folosi şi de faptele vechi.

Alin. (2) al art. 618 a fost modificat de pct. 40 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 619

(1) Termenul de apel, precum şi cel de recurs este de 30 de zile şi curge de la comunicarea hotărârii.

(2) Apelul sau, după caz, recursul reclamantului împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea va fi respins ca nesusţinut, dacă la judecata se prezintă numai pârâtul.

(3) Apelul sau recursul pârâtului va fi judecat chiar dacă se înfăţişează numai reclamantul.

(4) Hotărârea care se pronunţa în condiţiile art. 613^1 alin. 1 este definitivă şi irevocabilă în ce priveşte divorţul.

(5) Hotărârea data în materie de divorţ nu este supusă revizuirii.

Art. 619 a fost modificat de pct. 41 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Capitolul VII
Proceduri relative la deschiderea unei succesiuni

Articolul 620 - 642

Abrogate.*)

---
*) Art. 620-642 au fost abrogate prin Decretul nr. 40 din 22 ianuarie 1953 privitor la procedura succesorală notarială.

Secţiunea a IV - a
Vînzarea mişcătoarelor unei moşteniri

Articolul 643 - 673

Abrogate.*)

---
*) Art. 643-673 au fost abrogate prin art. 1 pct. 221 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 643-673 aveau următorul conţinut: "Art. 643. Când vânzarea mişcătoarelor unei moşteniri se va face pe baza art. 730 alin. 1 din Codul civil, aceasta vînzare se va executa potrivit rinduielilor arătate pentru vânzarea silită a mişcătoarelor, prin art. 437, 440, 443, 444 şi 455 din acest cod.

Art. 644. Partea interesată se va adresa la judecătorie, alegind şi un domiciliu în acel loc, dacă locuieşte în altă parte.

Art. 645. Se va face inventarul obiectelor de vîndut, după ce se va chema atât cel ce a făcut cererea, cît şi alte persoane interesate cunoscute.

Art. 646. Vînzarea publică se va face la locul însemnat de judecătorie potrivit art. 432 din aceasta legiuire.

Secţiunea a V - a
Vînzarea bunurilor nemişcătoare ale nevârstnicilor*)

Art. 647. Vânzarea bunurilor nemişcătoare ale nevârstnicilor nu va putea fi încuviinţată decît după un aviz al rudelor, arătător de natura bunurilor şi de valoarea lor aproximativă.

Acest aviz nu va fi necesar dacă bunurile vor fi totodată şi ale vârstnicilor şi dacă vânzarea este cerută de dinsii. Se va urma atunci potrivit rinduielilor din secţia următoare.

Art. 648. Când judecătoria va întări acest aviz, va declara tot în hotărârea sa ca vânzarea se va face în fiinta tutorelui înaintea judecătoriei.

Art. 649. Încheierea care va incuviinta vânzarea va insemna şi preţul cu care are a se începe şi condiţiile ei.

Art. 650. Aceasta preţuire va fi regulată sau după avizul rudelor sau după titlurile proprietăţii, sau după contractele autentice sau iscălită cu data certa şi, de nu sunt contracte, după rolul contribuţiei funciare.

Cu toate astea, judecătoria va putea, după împrejurări, să facă preţuire totală sau parţială a nemişcătoarelor.
Preţuirea aceasta se face, după importanţa şi natura bunurilor, prin unul sau trei experţi, numiţi de judecătorie spre acest sfârşit.
Art. 651. Dacă preţuirea a fost ordonată, expertul sau experţii, după ce vor jura înaintea judecătorului, vor face raportul lor, care va arata în scurt bazele preţuirii, fără de a intră în amănunte de descriere a bunurilor de vînzare.
Acest raport se va depune la grefa judecătoriei şi se va da o copie de pe dinsul la cei ce o vor cere.
Art. 652. Se va forma apoi un act de publicaţie care va cuprinde:
1. arătarea hotărârii care încuviinţează vânzarea;
2. numele, prenumele nevârstnicului şi al tutorelui sau;
3. arătarea nemişcătoarelor ce se vînd şi un extract din condiţiile vânzării cuprinse mai pe larg în hotărârea vânzării;
4. preţul cu care are sa înceapă licitaţia;
5. ziua, locul şi ora când are să se facă vânzarea.
Art. 653. Acest act se va afişa, timp de 30 de zile cel puţin, atât la usa judecătoriei sau la locul unde are să se facă vânzarea, cît şi la usa consiliului local unde se afla bunurile.
Art. 654. Dacă în ziua însemnată pentru adjudecare nu iese un preţ nici măcar egal cu preţul însemnat de judecătorie şi publicat, judecătoria va putea, după împrejurare, sau sa aprobe preţul ieşit sau sa amine vânzarea pentru alt termen, care se va publică tot în chipul arătat în articolul de mai sus.
Art. 655. Sunt declarate comune acestei secţiuni articolele 531, 532, 536, 537, 538, 539, 544, 545, 546, 547, 548, 549 şi 550 din acest cod.
Art. 656. În cele 8 zile care vor urma după adjudecare, oricine va putea sa supraliciteze cu a zecea parte mai mult peste preţul ieşit, conformindu-se şi cu cele arătate la art. 541, 542, 543 şi 654 din acest cod.
Secţiunea a VI - a
Împărţiri şi licitaţii
Art. 657. Împărţirea de succesiuni între mai multe persoane se va face prin judecătorie dacă ele nu o pot face prin buna înţelegere.
Art. 658. În cazurile arătate de art. 733 şi 747 din codicele civil, împărţirea se va face după cererea părţii celei mai stăruitoare.
Art. 659. Numirea de tutore pentru nevărstnici, care într-o imparteala au interese contrarii, se va face de către judecătorie, după avizul consiliului de familie.
Art. 660. În urma raportului judecătorului numit pentru operaţiunile împărţelii, potrivit art. 733 din codicele civil, judecătoria va hotărî a se face imparteala în natura şi, de va fi trebuinta, va hotărî vânzarea unora sau mai multor nemişcătoare.
Aceasta vînzare se va face prin licitaţie înaintea judecătoriei unde se afla aşezat nemişcătorul, cu expertiza sau fără expertiza, după împrejurări.
Art. 661. Dacă judecătoria va hotărî a se face expertiza, el va putea numi unul sau trei experţi, care, după ce vor jura, vor face la faţa locului raportul lor după bazele preţuirii, fără să între în amănuntele de descriere a obiectelor de împărţit.
Art. 662. Vînzarea obiectelor se va face potrivit cu cele ce s-a zis pentru vânzarea bunurilor nemişcătoare ale nevârstnicilor.
Până la vînzare, părţile vor putea împărţi între ele veniturile bunului mişcător, potrivit cu partea ce fiecare are stabilit judecătoreşte sau recunoscut de toţi, în bunul ce se vinde.
Art. 663. Dacă în ziua însemnată pentru adjudecare preţul ieşit nu va fi egal cu preţul pus de judecătorie se va urma cum s-a zis în art. 654 din acest cod.
Art. 664. În cele opt zile după adjudecare, oricine va putea sa supraliciteze cu a zecea parte mai mult peste preţul adjudecării, potrivit cu cele zise la art. 656 din acest cod.
Art. 665. Când situaţia nemişcătorului va cere mai multe expertize deosebite şi se va constata ca fiecare bun nu se poate împărţi, vânzarea prin licitaţie nu se mai face dacă, din apropierea raporturilor, rezultă ca totalitatea nemişcătoarelor poate a se împărţi în natură.
Art. 666. Dacă cererea este ca nemişcătoarele să se împartă în mai multe părţi în natura, după ce vor face preţuirea, vor insemna cum trebuie să se compună fiecare lot sau partea a se da.
Raportul experţilor fiind aprobat de judecătorie, loturile sau părticelele vor fi trase la sorţi, fără cu părţile, înaintea judecătoriei.
Art. 667. În celelalte cazuri se va urma potrivit cu art. 737 până la 750 din codicele civil.
Secţiunea a VII - a
Beneficiul de inventar
Art. 668. Dacă moştenitorul beneficiar voieşte, înainte de a se declara moştenitor, ca, potrivit cu codicele civil, să se autorizeze a vinde bunurile mişcătoare ale moştenirii, el va prezenta spre acest sfârşit, o petiţie la judecătoria locului unde s-a deschis moştenirea.

Vînzarea se va face înaintea unui executor judecătoresc, conform art. 432, 437, 438, 440, 442, 443, 444 şi 445.
Art. 669. Dacă cererea este de a se vinde bunuri nemişcătoare de ale succesiunii, moştenitorul beneficiar va prezenta judecătoriei locului unde e deschisă succesiunea o petiţie în care se arata necesitatea acestei vânzării şi nemişcătoarele de vîndut.
Judecătorul va comunică cererea procurorului şi va hotărî de trebuie a se face vânzarea şi de trebuie sau nu a se face preţuirea de experţi.
Art. 670. Se va proceda la vânzarea după formalităţile prescrise pentru vinderea nemişcătoarelor unui nevârstnic.
Art. 671. Moştenitorul beneficiar se va socoti moştenitor pur şi simplu dacă a vîndut nemişcătoare fără a urma potrivit rinduielilor prescrise mai sus.
Art. 672. Acţiunile ce moştenitorul beneficiar are a intenta în contra moştenirii, le va intenta în contra celorlalţi moştenitori, le va intenta în contra unui curator ce se va numi după formele cum se numesc curatorii la moştenirile vacante.
Art. 673. Moştenitorul beneficiar va fi obligat a da socoteala despre administraţia sa şi va fi răspunzător de actele gestiunii sale."

Capitolul VII^1

Procedura împărţelii judiciare*)

---

*) Capitolul VII^1 a fost introdus prin art. 1 pct. 222 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 673^1

Judecarea oricărei cereri de imparteala privind bunuri asupra cărora părţile au un drept de proprietate comuna se face cu procedura prevăzută în capitolul de faţa, în afară cazurilor în care legea stabileşte o alta procedura.

Articolul 673^2

Reclamantul este obligat sa arate în cerere persoanele între care urmează a avea loc imparteala, titlul pe baza căruia se cere imparteala, toate bunurile supuse împărţelii, evaluarea lor, locul unde acestea se afla, precum şi persoana care le deţine sau le administrează.

Articolul 673^3

La prima zi de înfăţişare, dacă părţile sunt prezente, instanţa le va cere declaraţii cu privire la fiecare dintre bunurile supuse împărţelii şi va lua act, când este cazul, de recunoaşterile şi acordul lor cu privire la existenta bunurilor, locul unde se afla şi valoarea acestora.

Articolul 673^4

(1) În tot cursul procesului instanţa va stărui ca părţile sa împartă bunurile prin buna învoiala.

(2) Dacă părţile ajung la o înţelegere cu privire la împărţirea bunurilor, instanţa va hotărî potrivit învoielii lor. Imparteala se poate face prin buna învoiala şi dacă printre cei interesaţi se afla minori sau persoane puse sub interdicţie, însă numai cu încuviinţarea prealabilă a autorităţii tutelare, precum şi, dacă este cazul, a ocrotitorului legal.

(3) În cazul în care înţelegerea priveşte împărţirea numai a anumitor bunuri, instanţa va lua act de aceasta învoiala şi va pronunţa o hotărâre parţială, continuand procesul pentru celelalte bunuri.

(4) Dispoziţiile art. 271-273 sunt aplicabile.

Articolul 673^5

(1) Dacă părţile nu se învoiesc, instanţa va stabili bunurile supuse împărţelii, calitatea de coproprietar, cota-parte ce se cuvine fiecăruia şi creanţele născute din starea de proprietate comuna pe care coproprietarii le au unii faţă de alţii. Dacă se împarte o moştenire, instanţa va mai stabili datoriile transmise prin moştenire, datoriile şi creanţele comostenitorilor faţă de defunct, precum şi sarcinile moştenirii.

(2) Instanţa va face imparteala în natură. În temeiul celor stabilite potrivit alin. 1, ea procedează la formarea loturilor şi la atribuirea lor. În cazul în care loturile nu sunt egale în valoare, ele se intregesc printr-o sumă de bani.

Articolul 673^6

(1) Dacă pentru formarea loturilor sunt necesare operaţii de măsurătoare, evaluare şi altele asemenea, pentru care instanţa nu are date suficiente, ea va da o încheiere prin care va stabili elementele arătate la art. 673^5 alin. 1, întocmind în mod corespunzător minuta prevăzută de art. 258. Prin aceeaşi încheiere instanţa va dispune efectuarea unei expertize pentru formarea loturilor.

(2) Raportul de expertiza va arata evaluarea şi criteriile avute în vedere la stabilirea acesteia, va indica dacă bunurile pot fi comod partajabile în natura şi în ce mod anume, propunand loturile ce urmează să fie atribuite.

Articolul 673^7

În cazul în care, după pronunţarea încheierii prevăzute de art. 673^6 alin. 1, dar mai înainte de pronunţarea hotărârii de imparteala, se constată că exista şi alţi coproprietari sau ca au fost omise unele bunuri care trebuiau supuse împărţelii, fără ca, privitor la aceşti coproprietari sau la acele bunuri, sa fi avut loc o dezbatere contradictorie, instanţa va putea da o noua încheiere, care va cuprinde, după caz, şi coproprietarii sau bunurile omise. În aceleaşi condiţii instanţa poate, cu consimţământul tuturor coproprietarilor, sa scoată un bun care a fost cuprins din eroare în masa de împărţit.

Articolul 673^8

Încheierile prevăzute la art. 673^6 alin. 1 şi art. 673^7 pot fi atacate cu apel sau, după caz, cu recurs odată cu fondul, fiind supuse aceloraşi cai de atac ca şi hotărârea data asupra fondului procesului.

Articolul 673^8 a fost modificat prin art. 1 pct. 5 din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 65 din 9 septembrie 2004, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 840 din 14 septembrie 2004.
Art. 673^8 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 79 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 673^9

La formarea şi atribuirea loturilor, instanţa va tine seama, după caz, şi de acordul părţilor, mărimea cotei-părţi ce se cuvine fiecăreia ori masa bunurilor de împărţit, natura bunurilor, domiciliul şi ocupaţia părţilor, faptul ca unii dintre coproprietari, înainte de a se cere imparteala, au făcut construcţii, îmbunătăţiri cu acordul coproprietarilor sau altele asemenea.

Art. 673^9 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 79 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 673^10

(1) În cazul în care imparteala în natura a unui bun nu este posibila sau ar cauza o scădere importanţa a valorii acestuia ori i-ar modifica în mod pagubitor destinaţia economică, la cererea unuia dintre coproprietari, instanţa, prin încheiere, îi poate atribui provizoriu întregul bun. Dacă mai mulţi coproprietari cer sa li se atribuie bunul, instanţa va ţine seama de criteriile prevăzute la art. 673^9. Prin încheiere ea va stabili şi termenul în care coproprietarul căruia i s-a atribuit provizoriu bunul este obligat să depună sumele ce reprezintă cotele-părţi cuvenite celorlalţi coproprietari.

(2) Dacă coproprietarul căruia i s-a atribuit provizoriu bunul depune, în termenul stabilit, sumele cuvenite celorlalţi coproprietari, instanţa, prin hotărârea asupra fondului procesului, îi va atribui bunul.

(3) În cazul în care coproprietarul nu depune în termen sumele cuvenite celorlalţi coproprietari, instanţa va putea atribui bunul altui coproprietar, în condiţiile prezentului articol.

(4) La cererea unuia dintre coproprietari instanţa, ţinând seama de împrejurările cauzei, pentru motive temeinice, va putea să-i atribuie bunul direct prin hotărârea asupra fondului procesului, stabilind totodată sumele ce se cuvin celorlalţi coproprietari şi termenul în care este obligat să le plătească.

Articolul 673^11

(1) În cazul în care nici unul dintre coproprietari nu cere atribuirea bunului ori, deşi acesta a fost atribuit provizoriu, nu s-au depus, în termenul stabilit, sumele cuvenite celorlalţi coproprietari, instanţa, prin încheiere, va dispune vânzarea bunului, stabilind totodată dacă vânzarea se va face de către părţi prin buna învoiala ori de către executorul judecătoresc.

(2) Dacă s-a dispus ca vânzarea bunului să se facă de părţi prin buna învoiala, instanţa va stabili şi termenul în care aceasta va fi efectuată. Termenul nu poate fi mai mare de 6 luni. La împlinirea termenului părţile vor prezenta instanţei dovada vânzării.

(3) În cazul în care vânzarea prin buna învoiala nu se realizează în termenul prevăzut de alin. 2, instanţa, prin încheiere, va dispune ca vânzarea să fie efectuată de executorul judecătoresc.

(4) Încheierile prevăzute în prezentul articol pot fi atacate separat cu apel. Dacă nu au fost astfel atacate, aceste încheieri nu mai pot fi supuse apelului o dată cu hotărârea asupra fondului procesului.

Articolul 673^12

(1) După rămânerea irevocabilă a încheierii prin care s-a dispus vânzarea bunului de către executorul judecătoresc, acesta va proceda la efectuarea vânzării la licitaţie publică.

(2) Executorul va fixa termenul de licitaţie, care nu va putea depăşi 30 de zile pentru bunurile mobile şi 60 de zile pentru bunurile imobile, socotite de la data primirii încheierii, şi va înştiinţa coproprietarii despre data, ora şi locul vânzării.

(3) Pentru termenul de licitaţie a bunurilor mobile executorul va întocmi şi va afişa publicaţia de vânzare cu cel puţin 5 zile înainte de acel termen.

(4) În cazul vânzării unui bun imobil, executorul va întocmi şi va afişa publicaţia de vânzare cu cel puţin 30 de zile înainte de termenul de licitaţie.

(5) Coproprietarii pot conveni ca vânzarea bunurilor să se facă la orice preţ oferit de participanţii la licitaţie.

(6) Dispoziţiile prezentului articol se completează în mod corespunzător cu dispoziţiile capitolelor II, III şi IV din Cartea a V-a privind vânzarea la licitaţie a bunurilor mobile şi imobile.

Articolul 673^13

La cererea uneia dintre părţi instanţa poate proceda la imparteala bunurilor pentru care nu a dispus vânzarea potrivit art. 673^11.

Articolul 673^14

(1) În toate cazurile, asupra cererii de imparteala instanţa se va pronunţa prin hotărâre.

(2) Sumele depuse de unul dintre coproprietari pentru ceilalţi, precum şi cele rezultate din vânzare vor fi împărţite de instanţa potrivit dreptului fiecărui coproprietar.

(3) În cazul în care imparteala nu se poate realiza în nici una dintre modalităţile prevăzute de lege, instanţa va hotărî închiderea dosarului.

Capitolul VIII
Cererile privitoare la posesiune

Articolul 674

(1) Cererile privitoare la posesiune vor fi admise numai dacă:

1. nu a trecut un an de la tulburare sau deposedare;
2. reclamantul dovedeşte ca, înainte de această dată, el a posedat cel puţin un an;
3. posesiunea lui întruneşte condiţiile cerute de art. 1846 şi 1847 din Codul civil.

(2) În cazul când deposedarea sau tulburarea s-a făcut prin violenta, reclamantul este scutit de a face dovada cerută la punctele 2 şi 3 din acest articol.

(3) Cererile posesorii se judeca de urgenta şi cu precădere.

(4) Întâmpinarea nu este obligatorie.

Articolul 675

Asemenea cereri se pot face şi pentru ocrotirea servituţilor continue şi aparente.

Articolul 676

Cererile posesorii pot fi făcute şi de cel care deţine lucrul în interesul sau propriu, în temeiul unui contract încheiat cu posesorul, afară numai dacă tulburătorul nu este cel pentru care el deţine.

Capitolul IX
Despărţirea averilor dintre bărbaţi şi femei

Articolul 677 - 686

Abrogate.*)

---

*) Art. 677-686 au fost abrogate prin Decretul nr. 32 din 31.1.1954.

Capitolul X
Despre interdicţie

Articolul 687 - 691

Abrogate.*)

Art. 687-691 au fost abrogate prin Decretul nr. 32 din 31.1.1954.

Capitolul XI
Cesiunea bunurilor

Articolul 692 - 697

Abrogate.*)

---

*) Art. 692-697 au fost abrogate prin art. 1 pct. 223 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 692-697 aveau următorul conţinut: " Art. 692. Datornicii, care vor fi în poziţie de a reclama cesiunea judiciară acordată de art. 1126 al codicelui civil, vor fi ţinuţi a depune la grefa judecătoriei, unde aceasta cerere va fi facuta, bilanţul lor, registrele lor, dacă au, şi titlurile lor active.
Art. 693. Cererea datornicului se va indrepta la judecătoria domiciliului sau.

Art. 694. Aceasta cerere va fi comunicată parchetului. Ea nu va suspenda efectul nici unei urmăriri, afară numai dacă judecătorii, chemind şi pe părţi, vor ordonă ca să se suspende aceasta execuţie provizor.
Art. 695. Datornicul admis la beneficiul de cesiune va fi dator sa declare în persoana, chemindu-se creditorii în şedinţa publică a judecătoriei, ca voieşte a ceda bunurile sale.
Judecătoria va încheia proces-verbal de pe aceasta declarare.
Art. 696. Hotărârea care va admite cesiunea bunurilor da putere creditorilor a vinde bunurile mişcătoare sau nemişcătoare ale datornicului şi se va proceda la aceasta vînzare în formele prescrise pentru moştenitorii sub beneficiu de inventar.
Art. 697. Nu pot fi admişi la beneficiu de cesiune: stelionarii, bancruţii frauduloşi, persoanele condamnate pentru furt sau înşelăciune (escrocherie); nici contabilii, tutorii, administratorii sau depozitarii."

Capitolul XII
Convenţiile matrimoniale

Articolul 698 - 709
Abrogate.*)

Art. 698-709 au fost abrogate prin Decretul nr. 32 din 31.1.1954.

Capitolul XIII
Transcrierea actelor de strămutare şi urmărirea proprietăţii şi despre inscripţia privilegiilor, ipotecilor şi amanetelor

Articolul 710 - 720
Abrogate.*)

---

*) Dispoziţiile acestei secţiuni (art. 710-720) au fost abrogate prin Legea nr. 7/1996, precum şi prin Legea nr. 99 /1999.
Art. 72 din LEGEA nr. 7 din 13 martie 1996, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 61 din 26 martie 1996 prevedea:
" La data finalizarii lucrărilor cadastrale şi a registrelor de publicitate imobiliară pentru întreg teritoriul administrativ al unui judeţ îşi încetează aplicabilitatea, pentru judeţul respectiv, următoarele dispoziţii legale:
- art. 710-720 din Codul de procedură civilă, cu excepţia prevederilor referitoare la amanet;
După definitivarea cadastrului la nivelul întregii tari, se abroga:
- art. 710-720 din Codul de procedură civilă, cu excepţia prevederilor referitoare la amanet;"
Art. 105 din LEGEA nr. 99 din 26 mai 1999, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 236 din 27 mai 1999 prevedea:
" La data intrării în vigoare a prezentului titlu se abroga:
- art. 710 şi 713 din Codul de procedură civilă, în ceea ce priveşte publicitatea amanetului;

Capitolul XIV
Dispoziţii privind soluţionarea litigiilor în materie comercială*)

---

*) Capitolul XIV a fost reintrodus prin art. 1 pct. 224 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Articolul 720^1
(1) În procesele şi cererile în materie comercială evaluabile în bani, înainte de introducerea cererii de chemare în judecata, reclamantul va incerca soluţionarea litigiului prin conciliere directa cu cealaltă parte.
(2) În scopul arătat la alin. 1, reclamantul va convoca partea adversa, comunicându-i în scris pretenţiile sale şi temeiul lor legal, precum şi toate actele doveditoare pe care se sprijină acestea. Convocarea se va face prin scrisoare recomandată cu dovada de primire, prin telegrama, telex, fax sau orice alt mijloc de comunicare care asigura transmiterea textului actului şi confirmarea primirii acestuia. Convocarea se poate face şi prin înmânarea înscrisurilor sub semnatura de primire.
(3) Data convocării pentru conciliere nu se va fixa mai devreme de 15 zile de la data primirii actelor comunicate potrivit alin. 2.
(4) Rezultatul concilierii se va consemna într-un înscris cu arătarea pretenţiilor reciproce referitoare la obiectul litigiului şi a punctului de vedere al fiecărei părţi.
(5) Înscrisul despre rezultatul concilierii ori, în cazul în care pârâtul nu a dat curs convocării prevăzute la alin. 2, dovada ca de la data primirii acestei convocări au trecut 30 de zile se anexează la cererea de chemare în judecata.

Articolul 720^2

În procesele şi cererile în materie comercială părţile sau reprezentanţii lor pot fi asistaţi de experţi ori de alţi specialişti.

Articolul 720^3

(1) Cererea de chemare în judecata va cuprinde:

a) numele, domiciliul sau reşedinţa părţilor ori, pentru persoanele juridice, denumirea şi sediul lor, precum şi, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerţului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal şi contul bancar;

b) numele şi calitatea celui care angajează partea şi ale celui care o reprezintă în litigiu, anexându-se dovada calităţii;

c) obiectul şi valoarea cererii, precum şi calculul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori, cu indicarea înscrisurilor corespunzătoare;

d) motivele de fapt şi de drept, precum şi probele pe care se întemeiază cererea;

e) semnatura părţii sau a reprezentantului acesteia, după caz.

(2) La cererea de chemare în judecata se vor anexa copii certificate de pe toate înscrisurile pe care reclamantul îşi întemeiază pretenţiile, menţionându-se care dintre aceste înscrisuri au fost comunicate în condiţiile prevăzute de art. 720^1 alin. 2.

Articolul 720^4

(1) La primirea cererii de chemare în judecata potrivit art. 114, când este cazul, reclamantului i se va pune în vedere să depună orice act invocat în susţinerea cererii, care nu a fost comunicat pârâtului la convocarea pentru conciliere.

(2) Pârâtul va fi citat cu menţiunea ca este obligat să depună întâmpinare la dosarul cauzei cu cel puţin 5 zile înainte de termenul de judecată, iar în procesele urgente, cu cel puţin 3 zile. Întâmpinarea va avea cuprinsul prevăzut de art. 115, menţionându-se şi datele arătate la art. 720^3 alin. 1 lit. a) şi b).

(3) Judecătorii vor verifica efectuarea procedurilor de citare şi comunicare dispuse pentru fiecare termen şi, când este cazul, vor lua măsuri de refacere a acestor proceduri, precum şi pentru folosirea altor mijloace ce pot asigura înştiinţarea părţilor pentru înfăţişarea la termen.

(4) Încheierea privind luarea măsurilor prevăzute de art. 114^1 alin. 6, în cazul proceselor şi cererilor în materie comercială, poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunţare, dacă a fost data cu citarea părţilor, şi de la comunicare, dacă a fost data fără citarea lor.

Articolul 720^5

(1) Dacă pârâtul are pretenţii împotriva reclamantului derivând din acelaşi raport juridic, el poate face cerere reconvenţională. În cazul litigiilor prevăzute de art. 720^1 nu este necesară o alta încercare de conciliere.

(2) Cererea reconvenţională trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute pentru cererea de chemare în judecata şi va fi introdusă în cadrul termenului prevăzut pentru depunerea întâmpinării.

(3) În cazul în care pârâtul a introdus cerere reconvenţională, reclamantul va depune întâmpinare până la prima zi de înfăţişare. La cererea părţii interesate, instanţa, ţinând seama de complexitatea cauzei, poate fixa un termen scurt pentru completarea întâmpinării, precum şi pentru studierea acesteia de către pârât.

Articolul 720^6

(1) Procesele şi cererile în materie comercială se judeca cu precădere. Instanţa este datoare să asigure, potrivit legii, realizarea drepturilor şi obligaţiilor procesuale ale părţilor, precum şi desfăşurarea cu celeritate a procesului.

(2) Când procedura de citare este legal îndeplinită, judecata, chiar şi asupra fondului, poate continua în şedinţa publică sau în camera de consiliu, în ziua următoare sau la termene scurte, succesive, date în cunoştinţa părţilor. La aceste termene instanţa poate stabili, pentru parte sau pentru cel care o reprezintă, îndatoriri în ceea ce priveşte prezentarea dovezilor cu înscrisuri, relaţii scrise, răspunsul scris la interogatoriul comunicat potrivit art. 222, asistarea şi concursul la efectuarea în termen a expertizelor, precum şi orice alte demersuri necesare soluţionării cauzei.

(3) Pentru motive temeinice, alte termene se vor acorda numai în cazul în care judecata nu poate continua potrivit alin. 2.

Articolul 720^7

În cursul judecaţii asupra fondului procesului, instanţa va stărui pentru soluţionarea lui, în tot sau în parte, prin înţelegerea părţilor. Înţelegerea se constata prin hotărâre irevocabilă şi executorie.

Articolul 720^8

Hotărârile date în prima instanţa privind procesele şi cererile în materie comercială sunt executorii. Exercitarea apelului nu suspenda de drept executarea.

Art. 720^8 a fost modificat de ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003.
Art. 720^8 a fost modificat de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004.
Art. 720^8 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 80 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 720^9

Pentru hotărârea judecătorească data în materie comercială, care se aduce la îndeplinire prin executare silită, hotărârea, purtând menţiunea ca este irevocabilă, constituie titlu executoriu, fără efectuarea altor formalităţi.

---

*) Art. 720^9 a fost modificat de Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001.
Art. 720^9 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 81 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 720^10

Litigiile privind desfăşurarea activităţii în scopul privatizării prin înstrăinare de bunuri ori alte valori din patrimoniul societăţilor comerciale sau al altor persoane juridice cu capital de stat, precum şi litigiile privind drepturile şi obligaţiile contractate în cadrul acestei activităţi se soluţionează de către instanţele care au competenţa de judecată a proceselor şi cererilor în materie comercială, potrivit dispoziţiilor prezentului cod şi cu procedura prevăzută de aceste dispoziţii.

Art. 720^10 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 82 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Cartea a VII - a
Dispoziţii finale

Articolul 721

Dispoziţiile codului de faţa alcătuiesc procedura de drept comun în materie civilă şi comercială; ele se aplică şi în materiile prevăzute de alte legi în măsura în care acestea nu cuprind dispoziţii potrivnice.

Articolul 722

(1) Îndeplinirea actelor de procedura şi comunicarea lor se fac în mod gratuit.

(2) Cheltuielile necesare pentru îndeplinirea actelor de procedura şi comunicarea lor, prin posta sau alte mijloace, ocazionate de desfăşurarea procesului, se acoperă din fondurile repartizate anume în acest scop, de la bugetul de stat.

Art. 722 a fost modificat de pct. 42 al art. 1 din LEGEA nr. 59 din 23 iulie 1993, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 723

(1) Drepturile procedurale trebuie exercitate cu buna-credinţa şi potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege.

(2) Partea care foloseşte aceste drepturi în chip abuziv răspunde pentru pagubele pricinuite.

Articolul 723^1

(1) În cazurile prevăzute de lege, suma datorată de parte cu titlu de cauţiune se fixează de către instanţa şi se depune, după caz, la Trezoreria Statului, Casa de Economii şi Consemnaţiuni C.E.C. - S.A. sau la orice alta instituţie bancară pe numele părţii respective, la dispoziţia instanţei sau, după caz, a executorului judecătoresc.

(2) Dacă legea nu prevede altfel, cauţiunea nu va reprezenta mai mult de 20% din valoarea obiectului cererii, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, nu va depăşi suma de 20 milioane lei.

(3) Cauţiunea se eliberează celui care a depus-o în măsura în care asupra acesteia cel îndreptăţit în cauza nu a formulat cerere pentru plata despăgubirii cuvenite, până la împlinirea termenului de 30 de zile de la data la care, prin hotărâre irevocabilă, s-a soluţionat fondul cauzei. Cu toate acestea, cauţiunea se eliberează de îndată, dacă partea interesată declara în mod expres că nu urmăreşte obligarea părţii adverse la despăgubiri pentru prejudiciile cauzate.

Art. 723^1 a fost introdus de pct. 83 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 724

Abrogat.*)

---
*) Art. 724 a fost abrogat prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 725

(1) Dispoziţiile legii noi de procedura se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, şi proceselor în curs de judecată începute sub legea veche, precum şi executarilor silite începute sub acea lege.

(2) Procesele în curs de judecată la data schimbării competentei instanţelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanţe. În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispoziţiile legii noi privitoare la competenţa sunt pe deplin aplicabile.

(2^1) În cazul în care instanţa este desfiintata, dosarele se vor trimite din oficiu instanţei competente potrivit legii noi de procedura.

(3) Hotărârile pronunţate înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămân supuse căilor de atac şi termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunţate.

(4) Actul de procedura îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămâne supus dispoziţiilor vechii legi. În cazul în care acest act de procedura ar putea fi anulat potrivit legii vechi, el nu va fi menţinut, chiar dacă potrivit legii noi ar fi valabil.*)

---
*) Art. 725 a fost modificat prin art. 1 pct. 225 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 725 avea următorul conţinut: " Art. 725. Actele de procedura îndeplinite înainte de punerea în aplicare a prezentei legi rămân valabile."
Alin. (3) al art. 725 a fost introdus prin art. 1 pct. 39 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001**).
Alin. (2^1) al art. 725 a fost introdus de pct. 84 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.
**) Alin. (3) al art. 725 a fost introdus prin art. 1 pct. 39 din Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001. Ordonanţa de urgenta nr. 59/2001 publicată în M. Of. nr. 217 din 27 aprilie 2001 a fost abrogată de art. IV din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005 şi respinsă de LEGEA nr. 69 din 31 martie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 612 din 14 iulie 2005, ducand la eliminarea alin. (3). Textul acestui alineat este preluat de noul alin. (2^1), alin. (4) devine prin renumerotare noul alin. (3) şi alin. (5) devine noul alin. (4).

Articolul 726

Abrogat.*)

---
*) Art. 726 a fost abrogat prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 727

Ori de câte ori prin alte legi se face trimitere la dispoziţii abrogate sau modificate din cuprinsul acestui cod, trimiterea se va socoti facuta, când este cazul, la dispoziţiile corespunzătoare care le înlocuiesc.*)

---
*) Art. 727 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 226 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 727 avea următorul conţinut: " Art. 727. Ori de cîte ori legile fac trimitere la dispoziţii abrogate în temeiul prezentei legi, trimiterea se va socoti facuta la dispoziţiile corespunzătoare din cuprinsul legii de faţa."

Articolul 728 - 732

Abrogate.*)

---
*) Art. 728-732 au fost abrogate prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 733

Amenzile aplicate în temeiul prevederilor prezentului cod, alte creanţe fiscale, precum şi orice sume ce constituie venituri bugetare, potrivit legii, se executa de către organele competente, potrivit dispoziţiilor legale privind executarea silită a creanţelor fiscale şi cu procedura prevăzută de aceste dispoziţii.

---
*) Art. 733 a fost modificat prin art. 1 pct. 227 din Ordonanţa de urgenta nr. 138/2000 publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000. În vechea reglementare, art. 733 avea următorul conţinut: "Art. 733. Amenzile aplicate în temeiul prevederilor codului de faţa se executa potrivit dispoziţiilor legale privind executarea silită a sumelor cuvenite bugetului de stat."

Art. 733 este reprodus astfel cum a fost modificat de pct. 85 al art. I din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005.

Articolul 734

Abrogat.*)

---

*) Art. 734 a fost abrogat prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Articolul 735

(1) Legea nr. 389 din iunie 1943 pentru extinderea legislaţiei civile şi comerciale a Vechiului Regat în România de peste Carpaţi, rămâne în vigoare.

(2) Abrogat.*)

---

*) Alin. (2) al art. 735 a fost abrogat prin art. VI din Legea nr. 59/1993 publicată în MONITORUL OFICIAL NR. 177 din 26 iulie 1993.

Notă

Art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003, asa cum a fost modificat de LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004 prevede:

"Dispoziţiile prezentei ordonanţe de urgenţă se aplică şi proceselor în curs de judecată începute sub legea anterioară, precum şi executării silite începute sub acea lege.

Procesele în curs de judecată la data schimbării competentei instanţelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanţe, cu excepţia proceselor şi cererilor în materie comercială aflate pe rolul curţilor de apel, în prima instanţa, al căror obiect are o valoare de peste 10 miliarde lei. Cererile în anulare împotriva ordonanţelor privind somaţia de plată, pronunţate de tribunal în cauze comerciale al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, se vor soluţiona tot de către tribunal. În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispoziţiile prezentei ordonanţe de urgenţă privitoare la competenţa sunt aplicabile.

Hotărârile pronunţate înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă rămân supuse căilor de atac, motivelor şi termenelor prevăzute de lege sub care au fost pronunţate."

Alin. 2 şi 3 ale art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 58 din 25 iunie 2003 publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 460 din 28 iunie 2003 au fost modificate de pct. 11 al art. I din LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004:

"Procesele în curs de judecată la data schimbării competentei instanţelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanţe, cu excepţia proceselor şi cererilor în materie comercială aflate pe rolul curţilor de apel, în prima instanţa, al căror obiect are o valoare de peste 10 miliarde lei. Cererile în anulare împotriva ordonanţelor privind somaţia de plată, pronunţate de tribunal în cauze comerciale al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, se vor soluţiona tot de către tribunal. În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispoziţiile prezentei ordonanţe de urgenţă privitoare la competenţa sunt aplicabile.

Hotărârile pronunţate înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă rămân supuse căilor de atac, motivelor şi termenelor prevăzute de lege sub care au fost pronunţate."

Art. II şi III din LEGEA nr. 195 din 25 mai 2004, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 26 mai 2004 prevăd:

"ART. II

(1) Recursurile împotriva hotărârilor date fără drept de apel potrivit legii în vigoare la data pronunţării lor şi aflate pe rolul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie se trimit spre judecata instanţelor imediat superioare celor care au pronunţat hotărârea în prima instanţa.

(2) Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi care au ca obiect hotărâri prin care tribunalele au judecat apeluri se trimit spre judecata curţilor de apel.

(3) Recursurile prevăzute la alin. (1) şi (2), a căror admisibilitate în principiu nu a fost examinata până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se scot de pe rol şi se trimit, pe cale administrativă, instanţelor devenite competente să le judece, iar în cazul în care admisibilitatea în principiu a fost examinata, se trimit prin declinarea competentei, prin încheiere irevocabilă, data în camera de consiliu, fără citarea părţilor.

ART. III

(1) Hotărârile pronunţate de judecătorii în prima instanţa în materia fondului funciar sunt supuse apelului la tribunal şi recursului la curtea de apel.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), apelurile aflate pe rolul curţilor de apel la data intrării în vigoare a prezentei legi se trimit la tribunale, iar recursurile aflate pe rolul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie se trimit la curţile de apel. Dispoziţiile art. II alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător."

Reproducem mai jos dispoziţiile art. II din ORDONANŢA DE URGENŢĂ nr. 65 din 9 septembrie 2004, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 840 din 14 septembrie 2004:
" ART. II
(1) Procesele în curs de judecată în prima instanţa, în apel sau în recurs la data schimbării competentei instanţelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanţe.
(2) Căile de atac exercitate după intrarea în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă împotriva hotărârilor pronunţate de judecătorii în prima instanţa înainte de intrarea în vigoare a acesteia se judeca de instanţele competente potrivit prezentei ordonanţe de urgenţă.
(3) Hotărârile pronunţate de judecătorii în prima instanţa după intrarea în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă sunt supuse căilor de atac la instanţele competente potrivit prezentei ordonanţe de urgenţă
(4) În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispoziţiile prezentei ordonanţe de urgenţă privitoare la competenţa sunt aplicabile."
Art. II din LEGEA nr. 219 din 6 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 14 iulie 2005 prevede:
"(1) Procesele în curs de judecată în prima instanţa la data schimbării competentei instanţelor legal investite, precum şi căile de atac se judeca de instanţele competente, potrivit legii.
(2) Apelurile aflate pe rolul curţilor de apel la data intrării în vigoare a prezentei legi şi care, potrivit prezentei legi, sunt de competenţa tribunalului se trimit la tribunale.
(3) Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie la data intrării în vigoare a prezentei legi şi care, potrivit prezentei legi, sunt de competenţa curţilor de apel se trimit la curţile de apel.
(4) În cazurile prevăzute la alin. (1)-(3), trimiterea dosarelor se va face, pe cale administrativă, instanţelor devenite competente să le judece."

Curtea de Apel Piatra Neamţ